

Fierbinte gând
sărbătoresc,
din inima
întregului popor

La mulți ani, mult stimate tovarășe NICOLAE CEAUȘESCU!

**CTITOR DE ȚARĂ,
CTITOR DE ISTORIE**

Pentru toți cei ce făuresc cu brațele și min-
tea destinul acestei țări, dar și pentru orice
om de bună credință din întreaga lume, ma-
rile izbni și cuceriri ale ultimelor două de-
cenii de istorie națională sînt indisolubil le-
gate de activitatea neobosită a tovarășului
Nicolae Ceaușescu, bărbatul, comunistul de
omenie, creator demiurgic și politician de
geniu, ctitorul României moderne, al unei
epoci ce-i poartă cu cinste și venerație nu-
mele. Trup din trupul clasei noastre munci-
toare, aflat din fragedă tinerețe pe barica-
dele luptei revoluționare, ducînd pe umerii
lui de conducător de partid și de stat, de
comandant și oștean, de arhitect și construc-
tor, trecutul, prezentul și certitudinea zilei de
mîine — marele fiu al națiunii noastre asimi-
lează și sintetizează în mod magistral în-
treaga zestre de valori, acumulată de veacuri,
dînd o nouă strălucire însușirilor tradiționale
ale poporului nostru: înțelepciunea, hărni-
cia și vigoarea, omenia și stîmă pentru ființa
și crezul altor popoare, opțiunea lui totală
pentru un climat de pace, de progres, cura-
jul, ingeniozitatea și înaltul său patriotism.
Iată de ce, la 26 ianuarie, aniversarea zilei
de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu
și împlinirea a peste cinci decenii de neîn-
treruptă activitate revoluționară, se impun
inimii și cugetului nostru atît prin solemnitatea
momentului, cît, deopotrivă, prin lărga retros-
pectivă a unei istorii făurite prin vrerea noas-
tră și prin armele rațiunii: într-o deplină uni-
tate, partidul și poporul aduc un călduros
omagiu proeminentei personalități a tovară-
șului Nicolae Ceaușescu, dînd glas celor mai
alese sentimente de stimă, respect și grati-
tudină pentru inestimabila contribuție teore-
tică și practică la edificarea noii orînduirii,
pentru slujirea intereselor și năzuințelor na-
țiunii noastre, a cauzei socialismului, a păcii
și colaborării în lume. Așezăm tocmai de
aceia lingă numele marilor ctitori de neam
și țară numele ce simbolizează această epocă
în expresia ei majoră. O facem din nou
acum cînd țara întreagă, în haine de lucru,
se pregătește pentru o însuflețitoare manifes-
tare sărbătorească.

(Continuare în pagina 2)

NICOLAE GIOSAN
președintele
Marii Adunări Naționale

*Momente din cronica înfăptuirilor noastre socialiste — în filele unui album omagial dedicat
zilei de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu*

Ideal și împlinire în destinul marelui Erou

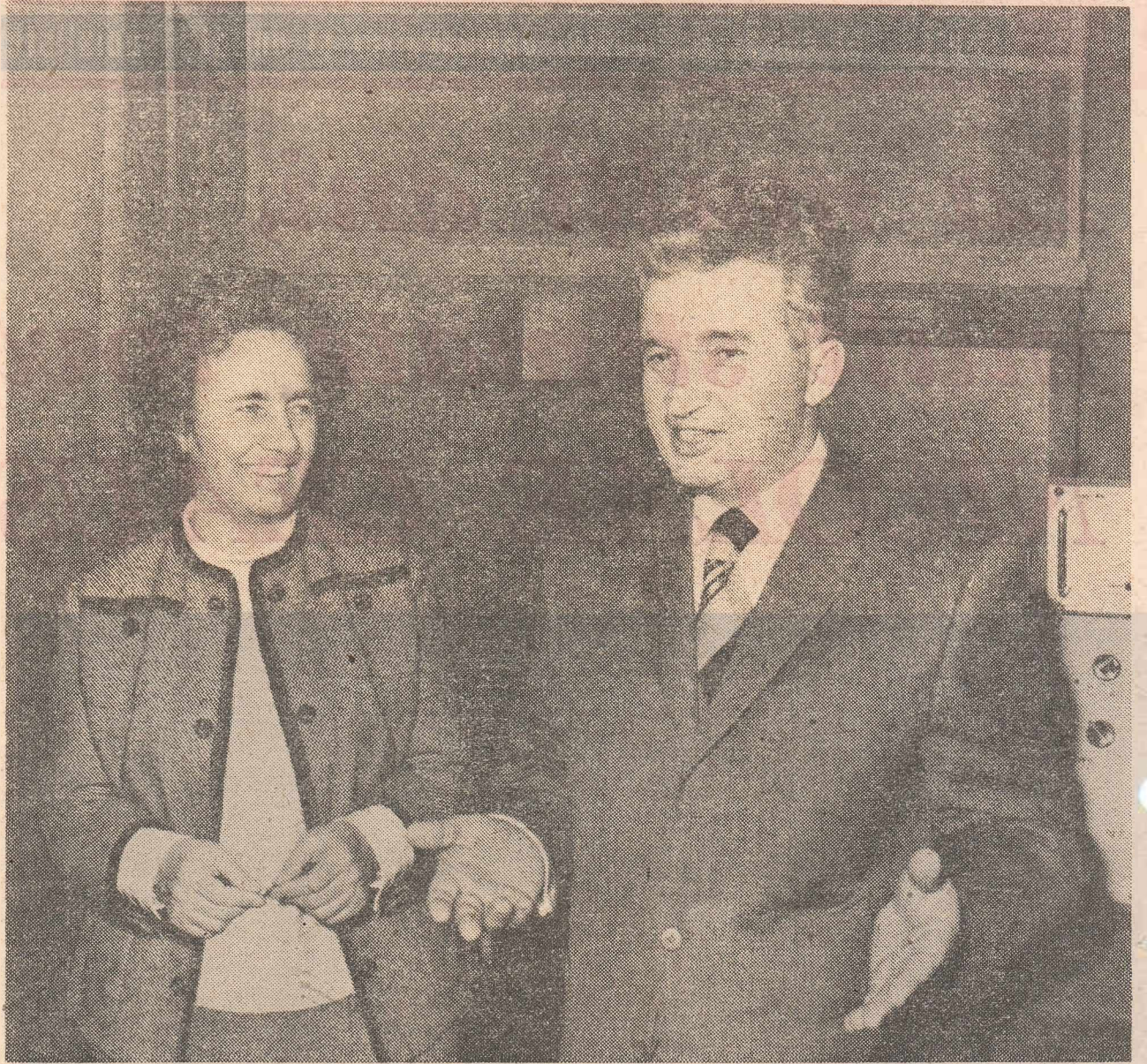
- Unitate socialistă, democrație revoluționară • O economie modernă, o știință înfloritoare
- Cultura — creație și bun ale întregului popor • O lume mai bună, o lume a păcii •

Ctitor de țară,

Urări pentru anii care vin

Mi-e dragă țara mea, e România,
Vecină este ea cu veșnicia.
Și ea este iubirea tuturor
Ce împreună toți sint un popor
În șesuri, văi și munții ei de peatră —
De mii de ani ea le e scumpă vatră.
Și dacă peste ea mulți s-au împins
Poporul ce-o iubește i-a învins ;
Încît să-i spunem patrie străbună
Pe cap cu munții ei Carpați cunună
Cu Dunărea măreață falnic briu
Și cîmpuri aurii cu spic de griu.
Romănu-i este veac de veac stăpînul
Și lui, neam harnic, își desface sinul.
Și cu poporul ei și Ceaușescu-n frunte
Ea pace vrea și nu războaie crunte.
E drept că-n orice clipă gata stăm,
Dar numai țara să ne-o apărăm.
Iar cu partidul nostru vrem înalte
Să ne-nălțăm pe trepte mai înalte,
Sus printre brazi măreți, stejari și ulmi,
Pe creste către comuniste culmi,
Acolo unde toți vom fi ca frații
Cu tinerele noastre generații.

MIHAI BENIUC ■

(Urmare din pagina 1)

Este bine știut că la temelia uriașului edificiu al socialismului, partidul, secretarul său general au așezat axioma civilizației contemporane; înfăptuirea unei economii stabile, prospere, bazate pe o consecvență politică de industrializare a patriei, de activă modernizare a agriculturii. Dar înainte de aceasta, înainte de orice, datorăm iubitelui conducător al partidului și statului nostru eliberarea gîndirii politice din strînsoarea dogmatismului, restituirea funcției novatoare, creatoare a teoriei, transformarea ei într-un instrument de descifrare și pătrundere în esența realității concret-istorice, a specificului național și a contextului internațional aflate în mișcare dialectică. Numai pe această bază, partidul, comunistii au avut marea tărie de a transforma în fapte vocația unui întreg popor, numai pe această cale am fost martorii și beneficiarii evoluției ascendente a economiei, științei, culturii, concepțiilor și formelor de viață, numai astfel au fost înfăptuite marile cetăți ale economiei și spiritualității românești, țara noastră cucerindu-și un loc de cinste în marea familie a popoarelor lumii. Prin contribuția directă, nemijlocită, a președintelui României, au fost adoptate noi și originale soluții în rezolvarea problemelor fundamentale ale organizării și conducerii vieții sociale pe baza aplicării creatoare la condițiile concrete din țara noastră a concepției materialismului dialectic și istoric. A fost elaborată o nouă strategie revoluționară în dezvoltarea economică, aceasta fiind concepută și realizată în condițiile repartizării raționale a forțelor de producție pe întreg teritoriul țării, concomitent cu acordarea fiecărui județ la cerințele complexului economic unitar, potrivit conceptului de dezvoltare multilaterală a patriei socialiste. S-a acordat cuvenită importanță științei și învățămîntului, care au cunoscut o dezvoltare fără precedent sub conducerea eminentului savant de renume mondial, tovarăsa academician doctor inginer Elena Ceaușescu, tuturor celorlalte domenii de activitate, în cadrul unui proces dinamic și legitim, de permanentă reînnoire istorică a României, de ridicare la scara realității a celor mai nobile virtuți ale socialismului: echitate politică și socială, democrație plenară, bunăstare, împlinirea personalității umane, ambianța favorabilă pentru largă desfășurare a tuturor energiilor creatoare.

Poporul nostru prețuiește în mod deosebit contribuția tovarășului Nicolae Ceaușescu la întărirea Partidului Comunist Român și creșterea rolului său conducător în societate, la perfecționarea continuă a formelor și metodelor de activitate și legarea lui mai strînsă, organică, de masele largi populare. Pentru înțila oară în istoria României, îndrumările-cheie ale unui partid de guvernămînt au devenit propriile noastre opțiuni, pentru prima dată oamenii muncii s-au putut convinge că viața, aspirațiile lor se înfăptuiesc într-o concordanță strictă cu programul elaborat de partid. A fost

deschis și permanentizat astfel, marele dialog dintre partid și popor, acest dialog fundamental căruia îi datorăm reînvierea și reînvișorarea tuturor celulelor organismului nostru social. Din inițiativa și cu participarea nemijlocită a secretarului general al partidului au fost elaborate și statuate principiile democratismului și umanismului socialist, ale legalității noi, creindu-se edificiul instituționalizat al democrației socialiste, al conducerii muncitorești, bazat pe practica conducerii colective la toate nivelurile. S-au realizat treptat tot mai multe și variate canale de comunicare și interacțiune între cetățeni și cei cărora li s-a încredințat, prin mandat, răspunderea conducerii sociale, punindu-se un accent deosebit pe funcționalitatea instituțiilor și formelor democratice de participare a masei la conducerea țării.

Corelația dintre partid și stat, conlucrarea dintre organele de stat, organismele autoconducerii muncitorești și organizațiile de masă și obștești, împletirea activității lor sint deosebit de bogate și complete. Consiliul Suprem al Dezvoltării Economice și Sociale — care funcționează ca parlament economic, Consiliul Central de Control Muncitoresc al Activității Economice și Sociale, Consiliul Organizării Economico-Sociale, Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie, Consiliul Culturii și Educației Socialiste, Consiliul Național al Științei și Învățămîntului, Comitetul pentru Problemele Consiliilor Populare ș.a. au un rol de seamă în sectoare importante ale conducerii activității social-economice. În componența organelor de stat, ca, de pildă, a ministerelor, intră reprezentanți ai unor organizații de masă și obștești, precum și oameni ai muncii care lucrează nemijlocit în producție. De asemenea, în componența unor organisme ale autoconducerii muncitorești, ca, de pildă, Consiliul Național al Oamenilor Muncii sau Consiliul Național al Agriculturii, intră și reprezentanți ai unor organe de stat și organizații obștești. Organele de partid (Comitetul Central), organismele obștești (Consiliul Național al F.D.U.S. și Consiliul Național al Oamenilor Muncii) au drept de inițiativă legislativă. În acest fel, elaborarea celor mai importante legi și a altor acte de conducere este rezultatul conlucrării tuturor organismelor sistemului democrației noastre socialiste, sub conducerea partidului comunist.

Fundamentul real, efectiv și practic al acestui edificiu îl constituie noul statut al oamenilor muncii de proprietari ai mijloacelor de producție, de producători ai bunurilor materiale și spirituale și de beneficiari ai ayuției sociale, care garantează deplina egalitate între toți cetățenii, drepturile și libertățile democratice, participarea fiilor patriei, fără deosebire de naționalitate, la conducerea treburilor întregii societăți.

În acest cadru se cuvine să subliniem importanța de excepție a tezei tovarășului Nicolae Ceaușescu privind imperativul creșterii și mai puternice a rolului și funcțiilor statului nostru socialist — stat al democrației muncitorești, revoluționare — chemat să asigure organizarea și conducerea unitară, pe baza planului națio-

nal unic a întregii activități economico-sociale, a dezvoltării armonioase a societății, a concordanței cit mai depline între forțele de producție și relațiile sociale.

Un concept de bază privind dezvoltarea, prosperitatea și înflorirea multilaterală a României este cel privind noua condiție a omului în societatea noastră socialistă. În vederile tovarășului Nicolae Ceaușescu, socialismul este orînduirea în care omul muncii se bucură de cea mai înaltă demnitate, aceasta fiind determinată de participarea sa conștientă la făurirea propriului destin. Activitatea ideologică și politico-educativă pentru formarea omului nou reprezintă tocmai de aceea o problemă majoră pentru întreaga societate și ea nu poate fi realizată decît cu participarea activă a întregului partid, a organizațiilor de masă și obștești, a școlii, a tuturor instituțiilor culturale și științifice, preocuparea ca pe planul condiției umane să se asigure, alături de alte premise, o temeinică pregătire politico-ideologică, o cunoaștere și înțelegere aprofundată a legilor obiective ale progresului social și, totodată, o înaltă răspundere din partea fiecăruia în muncă, trebuie să devină o constantă a întregii politici economice, culturale, demografice, ecologice în toate domeniile de activitate. Numai astfel, a precizat primul bărbat al țării, socialismul devine prima societate din istorie în care dimensiunea antropologică a condiției umane se armonizează cu cea sociologică, în care însuși dezideratul umanist al perfectibilității naturii devine obiectivul fundamental al acțiunii sociale.

Spirit analitic, investit deopotrivă cu o impresionantă capacitate de comprehensiune, cercetător atent al dialecticii sociale în plan național și mondial, președintele României și-a întregit înalta sa personalitate prin remarcabile studii fundamentale, contribuții teoretice, ideologice, de acțiune politică, probate de partidul comunistilor români, restituind filozofiei marxiste din țara noastră atributul ei de investigatoare nepreconcepută a realității obiective. Recomandînd cercetarea cetezătoare a vieții, pornind de fiecare dată de la cercetarea particularului pentru a regăsi și în el ceea ce este general, și nu invers, secretarul general al partidului nostru a investit filozofia marxistă din țara noastră cu un plus de forță creatoare, transformînd-o într-un instrument viu, flexibil, într-o armă de cunoaștere, de luptă, pătrunzătoare în real. O vastă operă teoretică vine astfel în întîmpinarea marilor probleme ale construcției socialismului în țara noastră, ale unor numeroase alte probleme cu care se confruntă omenirea la ora actuală, lucrările ce poartă semnătura președintelui României fiind traduse în numeroase țări cu orînduiri sociale diferite, și mult apreciate de oameni politici, precum și de specialiști în domeniul științelor sociale și politice.

Toate acestea în contextul unei politici externe, caracteristice unui stat socialist independent, suveran, deplin stăpîn pe atributele sale de opțiune și decizie, subiect egal în drepturi cu toate națiunile. Prin con-

ctitor de istorie

tribuția președintelui României, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, la rezolvarea problemelor internaționale România a devenit în zilele noastre o țară inconjurată cu admirație și prețuire și îndreptățită speranță pentru promptitudinea, justetea și înțelepciunea politicii sale interne și externe.

Profundele transformări innoitoare care au avut loc în societatea românească prin aportul decisiv al tovarășului Nicolae Ceaușescu, au condus la ridicarea pe o treaptă superioară și a organizării și funcționării Marii Adunări Naționale, la creșterea considerabilă a rolului forumului suprem al puterii de stat în toate domeniile vieții economico-sociale, ca unic organ legiuitor, sub conducerea și controlul căruia își desfășoară activitatea toate organele statului. Această orientare își găsește o pregnantă manifestare în însăși largirea democratismului sistemului nostru electoral, în componența Marii Adunări Naționale, care reflectă fidel structura societății românești contemporane, cuprinzând reprezentanți ai tuturor categoriilor sociale, o creștere însemnată cunoscând numărul femeilor și tinerilor deputați.

O preocupare constantă privește perfecționarea activității legislative, menită să asigure cadrul juridic necesar și propice pentru așezarea tuturor relațiilor sociale pe temelii de nezdruccinată legalității socialiste. În acest spirit, a crescut sfera de cuprindere a reglementării prin lege a relațiilor sociale, acordându-se o atenție susținută pregătirii temeinice și analizării aprofundate, cu toți factorii de răspundere, cu participarea largă a maselor de oameni ai muncii, a planurilor unice de dezvoltare economico-socială, a bugetului de stat, a tuturor proiectelor de legi supuse parlamentului spre dezbateră și adoptare. Totodată, a sporit simțitor preocuparea ca legea să constituie un puternic instrument pentru promovarea trăsăturilor de conștiință și comportare specifice eticii și echității socialiste, cristalizarea climatului pentru întărirea responsabilității colective și individuale, pentru manifestarea largă a spiritului de inițiativă, ordine și disciplină.

Procesul adâncirii continue a democratizării mecanismului legislativ a fost puternic stimulat de supunerea spre dezbateră publică a celor mai importante proiecte de acte normative, ceea ce a condus la prezentarea de către oamenii muncii a numeroase sugestii și propuneri judicioase de îmbunătățire a legislației.

În concordanță cu cerința subliniată în repetate rânduri de secretarul general al partidului, a sporit, totodată, preocuparea Marii Adunări Naționale și a comisiilor sale în ceea ce privește controlul asupra activității organelor statului, a modului în care sunt aplicate și respectate legile țării.

În același timp, ca rezultat direct al concepției președintelui Nicolae Ceaușescu privind înaltele responsabilități care revin parlamentelor în înfăptuirea nobilelor idealuri ale păcii, înțelegerii și colaborării internaționale, în ultimii ani, a crescut considerabil rolul Marii Adunări Naționale în promovarea politicii

noastre externe. Declarațiile, hotărârile și actele politice adoptate de parlamentul român, vibrantele sale apeluri la acțiuni energice pentru apărarea intereselor vitale de libertate, securitate și pace ale popoarelor Europei, ale tuturor popoarelor lumii, pentru făurirea unei noi ordini economice internaționale, reprezintă o relevantă expresie a dimensiunii largi și bogate a activității forului legislativ suprem în acest domeniu.

O puternică intensificare au cunoscut contactele cu parlamentele de pe toate continentele, a sporit participarea activă a parlamentarilor români la conferințele Uniunii Interparlamentare, la alte întâlniri parlamentare, deputații români acționând ferm pentru ancorarea sporită a forurilor legislative supreme în soluționarea problemelor complexe ale lumii contemporane.

Întâlnirile tovarășului Nicolae Ceaușescu cu un număr mare de delegații și personalități parlamentare au evidențiat cu pregnanță înalta prețuire și admirație față de concepția președintelui Republicii privind rolul parlamentelor în afirmarea puternică a unor relații de tip nou între state.

În toate aceste cuceriri ale muncii, ale inteligenței active, poporul nostru vede întruchipat spiritul novator, gândirea originală, supla și îndrăzneată a tovarășului Nicolae Ceaușescu, energia sa revoluționară a cărei combustie este patriotismul fierbinte, devotamentul nemărginit față de cauza socialismului și comunismului în țara noastră.

Avem cu toții fericirea și privilegiul de a fi contemporani cu un asemenea om, ales între aleși, bărbatul și comunistul de omenie ce și-a asumat cea mai grea sarcină într-o Românie a sfârșitului de veac și de mileniu. Profesiunea sa de credință a fost rostită prin aceste admirabile cuvinte ce vor rămâne pentru totdeauna săpate la loc de frunte în panteonul național: „Nu am avut, nu am și nu voi avea nimic mai de preț decât interesele poporului în rindul căruia m-am născut, am trăit și trăiesc! Nu am avut, nu am și nu voi avea nimic mai de preț decât servirea dorințelor sale de bunăstare, de fericire, de libertate și independență! Voi face totul pentru a asigura, sub conducerea partidului nostru, mersul ferm înainte al națiunii noastre spre culmile luminoase ale societății socialiste multilaterale dezvoltate, ale societății comuniste. Numai așa voi considera că mi-am îndeplinit îndatorirea de comunist, de revoluționar, de patriot, de fiu al poporului român!”

Dând expresie înaltei prețuiri pe care o acordă nobilei și îndelungatei activități revoluționare puse în slujba libertății, independenței și prosperității nației române, comunistii, toți oamenii muncii, întregul nostru popor, urează tovarășului Nicolae Ceaușescu, viață lungă, fericire, sănătate și putere de muncă, mulți ani de noi și noi împliniri în activitatea prodigioasă pe care o desfășoară pentru binele și fericirea poporului român, pentru pace, colaborare și progres social, pentru cauza socialismului în lume!

El a sădit în noi

El a sădit în noi nu stranii goluri,
Deșarte-nchipuiri, uscate frunze,
Ci gânduri de-nțeleas adine părunse,
Elanurile noilor simboluri,
Încununind inaripatul mit
Al visului în albia străbună,
Din singe plămădit și din țărână
Cu fapta sa înaltă — conducător

iubit,

Atât de drag și de aproape nouă,
El, Ceaușescu, dătător de legi,
Strateg neintrecut între strategii,
A-nșămîntat pe acest scump coclaur
Recolta fabuloasă-a vremilor de aur
Pe care o sporește mereu prin tot ce
face,

A vremilor dorite de dragoste și pace.

Să ne primească de ziua sa urare:
Să-i fie viața plină de-nfăptuiri
mărețe

Mulți ani să ne conducă, să ne-nvețe,
În plină sănătate și vigoare!

VIRGIL TEODORESCU ■

Comunistul zbor spre soare

Cuvintele noastre, ca niște nestemate,
În șiraguri și salbe de omagiu adunate,
Țișnesc din inimi, din suflete deschise
Cu cinte ale țării însuflețite vise
Înălțate spre cerul ce se-ntinde
Peste zile cuprinse de-un freamăt fierbinte.
Sensurile noi se desprind din stei,
Din însăși viața plină de temeii,
De-impliniri rotunjite în gînd
Pe chipul cetății cîntînd
Înalta, comunistă eră se-implețește
Cu dorința, cu fapta; se-nțilnește
Cu orizontul pașnic al durării
Schimbînd din temelie chipul țării.
Prin el, prin Ceaușescu, omul ce-l iubim,
Drumul ne e sigur, ne e plin,
Prin el, temerarul, se-adună-n carate
Visurile noastre, azi descătușate.
El e cheazăia înălțării drepte
Pe scara istoriei, spre noi trepte,
În zborul avîntat spre comunism al gliei,
Al țării noastre, al României.

HORVATH DEZIDERIU ■

Înaltă cinstire...

Înaltă cinstire,
Ctitorului acestui Pămînt
de gînd și visare;

Înaltă cinstire,
Cutezătorului Dimineții de culori
din toate pridvoarele Țării;

Înaltă cinstire,
Stejarului-Veghe
peste liniștea fiilor
Maicii României;

Înaltă cinstire,
Eroului păcii
de pe planeta Pămînt;

Înaltă cinstire,
Speranței de mai bine,
Lumină-Torță,
în destine...

GEORGE COROBEA ■

Ideal și împlinire în destinul marelui Erou

UNITATE SOCIALISTĂ, DEMOCRAȚIE REVOLUȚIONARĂ

„Formă avansată de guvernare a țării de către popor și pentru popor, democrația noastră socialistă își confirmă cu tot mai multă putere marea superioritate, capacitatea de a asigura exercitarea reală și plenară a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, egalitatea deplină între toți cetățenii, fără deosebire de naționalitate, făurirea conștientă de către masele largi populare a propriei lor istorii, a propriului lor viitor”.

Datorită spiritului revoluționar al tovarășului Nicolae Ceaușescu, pe parcursul a douăzeci de ani, democrația a devenit un bun la îndemina muncitorilor, cum este pîinea. Și, tot ca pîinea, ea hrănește, într-un fel, muncitorii. La întreprinderea noastră — „23 August” — actualii membri ai Organizației democrației și unității socialiste, ca peste tot, poate, erau lăsați deoparte cînd era vorba de deciziile pentru soarta uzinei. În prezent, ei au ajuns să participe, cu mintea și cu sufletul, la tot ce înseamnă dezvoltarea ei. Toți. Un astfel de muncitor se simte luat în seamă cînd se discută modernizarea unei secții ori poate să ia parte în C.O.M. la alegerea celei mai bune decizii pentru dezvoltarea de ansamblu. Eu am simțit în mod deosebit deschiderea aceasta spre o adevărată democrație, muncitorească. Mai înainte, cel mult în grupa sindicală puteam să-mi spun o părere, să fac o propunere. Acum, în calitate de președinte al O.D.U.S. pe întreprindere, iau parte la ședințele comitetului oamenilor muncii, am ajuns să particip la congres, să iau cuvîntul în fața președintelui țării.

Cu ocazia vizitelor la „23 August”, toate etapele de modernizare și dezvoltare a întreprinderii le-a dezbătut întii cu muncitorii și cu inginerii, consecvent gîndului bun și clarvăzător cu care și-a început tovarășul Nicolae Ceaușescu marile dialoguri cu oamenii muncii încă înainte de Congresul al IX-lea al partidului. Îmi aduc aminte că, pe atunci, a spus, cu o asemenea ocazie, că e bun obiceiul poporului nostru după care, înainte de a pleca la drum, omul se sfătuiește cu familia sa sau cu prietenii săi pe ce drum să meargă și că „partidul nostru consideră că e bine ca înainte de a porni la drum să ne sfătuim cu muncitorii, cu tîrării, cu intelectualii, cu bărbați și femei, cu bătrîni și tineri, într-un cuvînt cu întregul popor în alegerea celui mai bun drum spre țelurile pe care le avem de îndeplinit”.

La toate vizitele pe care le-a făcut aici tovarășul Nicolae Ceaușescu, democrația noastră a fost un fapt. Aș zice — un fapt viu. Secretarul general al partidului se sfătuiește cu muncitorii, îi întreabă cum muncesc, îi întreabă cum trăiesc, ce se poate face pentru mai bine. Așa s-a ajuns să se modernizeze secții, încît să vină mulți din alte întreprinderi din țară să vadă ce am făcut noi. Pentru că muncitorii pun suflet în tot ce fac. Ideile tovarășului Nicolae Ceaușescu vin din gîndurile unui om care simți că vrea binele țării și muncitorilor. Acum trei ani nu existau nici piața agroalimentară, nici complexul comercial din fața întreprinderii. S-au făcut la indicația dînsului, în urma unei vizite la noi, cînd a discutat cu muncitorii despre viața și grijile lor. Acum avem aici și o gară, pe linia Oltenița, tot rod al unui astfel de dialog. În întreprindere, tot ce s-a făcut și se face în epoca aceasta — pe care noi, muncitorii, am boțezat-o pentru istorie cu numele întiiului președinte al României, așa cum ai da unui copil numele părintelui tău — totul s-a făcut și se face prin munca și dăruirea tuturor muncitorilor. Atmosfera instaurată prin democrația adevărată la care ține atît de mult tovarășul Nicolae Ceaușescu îi face pe oameni să simtă că ei sînt beneficiarii acestei politici, că este făcută pentru ei. Altfel munceste un om cînd simte așa ceva. Un simplu muncitor, cînd vede că gîndul lui cinstit este ascultat și de președintele țării, ține întodeauna capul sus. Prin acest fel de a trăi fără să-și plece privirea, tovarășul Nicolae Ceaușescu cred că a făcut din muncitori proprietarii fabricilor mai mult decît ar fi putut s-o facă legea. Omul nu stă cu legea în buzunar, dar chipul președintelui republicii alături de el, cuvintele calde pe care i le-a adresat acesta sînt lucruri care se întipăresc în suflet pentru toată viața și pentru fiecare clipă. Poate nimic nu a contribuit mai mult ca democrația instaurată de dînsul la unitatea tuturor muncitorilor și a întregului popor în jurul partidului, al secretarului său general. Acum, la aniversarea zilei de naștere a iubitului nostru conducător, fie-mi îngăduit și mie ca, alături de ceilalți muncitori ai uzinei, alături de toți oamenii muncii din întreaga țară, să-îm urez din inimă LA MULȚI ANI!

CONSTANTIN BALTA ■
vicepreședinte al Biroului C.C.
al O.D.U.S.

Forța care potențează energiile

Simplu și adevărat spus — în municipiul de reședință al Bihorului pot fi distinse două orașe. Unul dintre ele este vechea urbe, păstrînd, restaurate cu grijă și migală, multe edificii cu adevărat frumoase, respirînd istorie; celălalt este noua localitate, mai mare și infinit mai îndrăzneată în soluții arhitectonice, clădită cu aleasă grijă pentru om și problemele sale de fiecare zi. Orașele acestea — ne istorisește primarul Paraschiv Alecu — se împacă bine unul cu celălalt, nu se deranjează, ci se completează de minune. Cel mai tînăr dintre ele este în întregime o creație a acestor ani ai Epocii Nicolae Ceaușescu, ultimele două decenii însemnînd pentru Oradea o veritabilă reînnoire. Marele centru industrial — unde acum douăzeci de ani s-a produs pentru prima dată aluminiu românesc — poartă cu mîndrie amprenta timpului pe care-l traversează, a modului în care oamenii săi, în deplină unitate, urmează neabătut direcțiile trasate, cu prilejul numeroaselor sale vizite de lucru, de președinte țării. Totul a crescut și s-a împlinit vertiginos aici. Iar acest lucru a fost posibil grație participării permanente și responsabile a locuitorilor săi — români și maghiari — la toate treburile importante ale municipiului, grație climatului profund democratic în care au fost gîndite și apoi transpuse în viață proiecte temerare transformate, curînd, în realități vii.

Oradea de astăzi nu poate fi concepută în afara Epocii pe care o străbate întreaga țară. Lucru pe care-l evidențiază toți cei de pe aceste meleaguri — întîlnirile avute de secretarul general al partidului cu ei, caldele sale îndemnuri, căile de acțiune aflate în chip inspirat, devenirea localității. S-a făptuit mult — cu și pentru oameni. Să ne gîndim doar la faptul că investițiile anului 1965 s-au cifrat la 595 milioane de lei, la nivelul anului trecut ele atîngînd aproape două miliarde și jumătate, ceea ce a condus la o creștere a producției industriale de la 2,1 miliarde lei în '65 la peste 16,8 miliarde lei în anul cincinalului care s-a încheiat. Înțelegem, fie și numai din aceste date, ce a însemnat Epoca Nicolae Ceaușescu pen-

tru Oradea, ca și pentru întreaga țară. Și mai putem afirma, în temeiul celor văzute și consemnate, că nu e vorba aici numai de două orașe într-unul singur, ci de mult mai mult. Numărul personalului muncitor s-a dublat și, așa cum arată cifrele pe care am avut posibilitatea să le consultăm, valoarea realizată de fiecare om al muncii a sporit considerabil de la un an la altul. Este cea dintîi, în ordinea importanței, dovadă că, laolaltă, uniți în cadrul Frontului Democrației și Unității Socialiste, oamenii sînt cei care au împlinit generoasele direcții de dezvoltare deschise României și fiecărui loc al său în parte de către Congresul al IX-lea al partidului, de către viziunea și fertila politică de dezvoltare multilaterală a patriei promovată în chip consecvent de către tovarășul Nicolae Ceaușescu. Oamenii orașului sînt cei care au ridicat, în ultimele două decenii, peste 43.000 de apartamente, adică mai mult decît totalul celor existente la începutul noii Epocii; tot ei sînt ziditorii unor edificii social-culturale impunătoare — Casa de cultură a sindicatelor, cinematograful „Patria”, Sala sporturilor, Casa științei și tehnicii pentru tineret etc. — a căror capacitate este de peste două ori mai mare decît a săliilor de spectacol existente pînă la 1965. Iar exemplele de acest gen se pot înmulți: numărul paturilor din spitalele orașului s-a dublat, așa cum s-a dublat și întinderea traseelor străbătute de mijloacele de transport în comun, iar volumul desfacerilor de mărfuri către populație este de patru ori mai mare decît acum 20 de ani. Totul a crescut într-un ritm care era de neimaginat atunci cînd a început noua cîtorire a bătrînilui oraș de pe Cris. Iar munca e departe de a se fi încheiat. Ritmul este departe de a fi considerat cel mai intens posibil. Se poate mai mult și se va realiza mai mult — aceasta este deviza viitorului la Oradea, inspirată de modul în care primul bărbat al țării privește viitorul.

În săptămîna trecută au avut loc aici mari adunări cetățenești, prilej cu care — expresie a unei reale și depline democrații — s-au stabilit obiectivele prioritare ce urmează a fi realizate în acest an prin contribuția oamenilor orașului. S-a discutat mult și la concret. S-au precizat responsabilitățile fiecăruia. S-au dezbătut sute și sute de propuneri. Orașul continuă să crească și să se înfrumusețeze. Pe acest drum nu există halte mărunte și inutile. Oradea este o pildă de voință, de dăruire, de încredere în destinul pe care oamenii săi i l-au croit, avînd mereu în minte exemplul de dăruire și patos revoluționar al celui mai iubit fiu al poporului. Este un loc în pas cu vremea, cu timpul impus de această vreme. Un spațiu al speranțelor. O așezare românească unde totul s-a împlinit prin muncă unită, prin participare entuziastă, în contextul profund democratic al celei mai

cutezătoare Epoci din întreaga istorie a țării. Chezășia drumului mereu ascendent al acestui oraș între orașele frumoase ale țării — noile perspective așezate în fața națiunii de către Congresul al XIII-lea al partidului, precum și activitatea neobosită a strategului noii României, omul spre care se îndreaptă, în aceste zile de ianuarie, toate gîndurile de bine și arările sincere, frumoase ale țării, în al căror cor se disting, firește, și acelea ale oamenilor din Oradea — locul a cărui întinerire se datorează, în chip decisiv, viziunea președinte al țării și oamenii pentru care unitatea în jurul tovarășului Nicolae Ceaușescu reprezintă certitudinea împlinirii, și pe mai departe, a tuturor viselor și aspirațiilor.

DAN MUCENIC ■

Continua dezvoltare a unei vechi citadele muncitorești

Întreprinderea, sau uzinele „23 August”, cum se spune adesea, înseamnă una din cetățile industriale de frunte ale țării. Citeva mii de muncitori, comuniști, uteciști, membri ai organizațiilor democrației și unității socialiste, mențin și întăresc acest prestigiu. El înseamnă munca și viața mai multor generații de meseriași foarte buni, înseamnă munca și viața actualilor autori ai produselor renumitei uzine. Pentru unii, legătura cu această firmă industrială a început din adolescență. Cu ani în urmă, un copil a intrat în uzină, ca elev la școala ei profesionale. De la acea vîrstă a început să lucreze aici. Mai tîrziu, a făcut liceul la seral, fiind muncitor în întreprindere. Erau ani de schimbări multe și esențiale în viața oamenilor, a fabricilor. Muncitorii începeau să devină literalmente stăpînii uzinei, așa cum, de drept, deveniseră de la 11 iunie 1948. Copilul de care vorbeam se numea Ion. Ion Petre. Devenea un muncitor din ce în ce mai bun. A crescut. A fost, șapte ani, strungar. Apoi a fost proiectant. Se spunea despre el că este un tînăr de nădejde. A urmat facultatea la seral. Politehnica. T.C.M. A ieșit inginer. A fost încadrat ca inginer.

Crescuse. Dar și uzina luase proporții. Sint peste doisprezece ani de cind acest inginer indeplinește la „23 August” funcții de conducere. In prezent, directorul adjunct tehnic și de producție al uriașei întreprinderi se numește Ion Petre. A trăit din plin, în ultimii douăzeci de ani, o realitate decisivă pentru țara noastră: adincirea democrației revoluționare, întărirea unității socialiste a muncitorilor, a întregului popor în jurul partidului, al secretarului său general. În marea școală a uzinei s-au format mulți, foarte mulți oameni de naștere. Marin Șurup este, la cei 46 de ani ai săi, maestrul principal la fabrica de motoare a întreprinderii. Unul din cei mai buni maiștri. Tot aici a crescut. Fabrica în care lucrează acum a fost doar o secție, pînă nu demult. Cu ocazia vizitelor tovarășului Nicolae Ceaușescu în întreprindere, discutind cu muncitorii posibilitățile de dezvoltare și de modernizare a acesteia, secretarul general al partidului le-a indicat concret, de fiecare dată, pașii cei mai siguri pe acest drum. Așa a devenit, în cițiva ani, secția respectivă, o fabrică. Ea singură cuprinde azi trei secții și un compartiment numit proiectare tehnologică motoare, care este, de fapt, a patra secție. Întregă această dezvoltare, zice maestrul Marin Șurup, înseamnă munca entuziasată a primilor ei beneficiari, lucrătorii și specialiștii de aici, dar a urmat întocmai gândul președintelui țării, „care cunoaște întreprinderea, pînă în cel mai mic detaliu și, poate mai mult decit toate cuvintele frumoase pe care i le putem adresa emoționați cind îl întîlnim, ar trebui spus că întemeiază în noi mîndria și fericea de a ne ști îndrumați cu o statornică dragoste muncitorească de către secretarul general”.

Dezvoltarea dintr-o secție oarecare a puternicei fabrici — produce acum o nouă familie de motoare, pentru basculante de 50 și 100 de tone, pentru grupuri de foraj și pentru locomotive speciale —, creșterea aceasta este un proces care continuă. „Tot secretarul general al partidului a indicat să mărim fabrica, astfel încît, din 1990 să dăm peste 10 000 de motoare pe an”. S-au adus mașini moderne cu comandă numerică. Tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a interesat, de cite ori a vizitat întreprinderea, de posibilitățile de ridicare a productivității muncii, de usurare a efortului fizic, dar și de nivelul tehnic, de ansamblu al produselor. La indicațiile sale s-a realizat linia de montaj M.T. pentru care a fost construită o nouă hală. Oamenii selectați au fost pregătiți din mers. Cei mai buni meseriași și ingineri au preluat sarcina iar la vizita din decembrie 1985 tovarășului Nicolae Ceaușescu i s-a putut prezenta linia realizată. Entuziasmul oamenilor, mîndria și căldura aceea din sufletele lor, cu care urmează indemnurile secretarului general al partidului, i-au ajutat să facă totul într-un timp care,

poate, pe alții i-ar uimi. La fel s-au petrecut lucrurile cu actuala fabrică de compresoare. Și tot la fel s-a desfășurat și spectaculoasa modernizare — deocamdată parțială — a turnătoriei de oțel, cum ține să ne spună inginerul Ion Melinte, un tînar moldovean intrat în marea familie muncitorească de la „23 August” la terminarea facultății, în 1972. Tot dintr-un dialog direct al președintelui țării cu muncitorii a rezultat și o importantă îmbunătățire a calității produselor secției locomotive montaj. Așa cum își amintește lăcătușul Nicolae Enache, „tovarășul Nicolae Ceaușescu a observat niște ondulații la caroserii, vizibile numai din anumite unghiuri, sub bătaia puternică a luminii”. Le-a indicat celor din secție să înlăture prin ambutisare acele neregularități. N-a fost ușor. Dar muncitorii au simțit, împreună cu inginerii din colectiv, că aceasta este ideea valabilă. Pînă la urmă, au reușit. Ideea se confirma. Ca în atitea rînduri, dialogul lor cu secretarul general al partidului, în cea mai autentică expresie a democrației revoluționare și a unității socialiste în jurul acestuia, dădea fruct. În rezultate economice, în produse competitive. Acum, locomotivele au scăpat de aca deficiență. La fel și automobilele diesel, care sint apreciate de beneficiarul extern.

Specialiștii cu înaltă calificare ori muncitori pur și simplu, comunisti, uteciști ori membri ai O.D.U.S., de la „bătrîni” meserilor și ai prestigiului acestei mari firme, pînă la tineri, întregul colectiv muncitoresc de la „23 August” este o mare familie unită și entuziasată, dominată de spiritul creator al democrației revoluționare instaurate de secretarul general al partidului ca fapt definitoriu în existența lor, în viața întregii țări.

„In prezent ne aflăm în stadiul final de realizare pentru prima dată în țara noastră, a unui gazomotocompresor de o mie de cai putere, ne mai spune tovarășul director Ion Petre. Producția noastră de motoare a ajuns la nivel competitiv pe plan european. In continuare, ca urmare a celor mai recente indicații ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, prin măsurile organizatorice și de dotare pe care le luăm, vom avea, în acest cincinal, o puternică fabrică de compresoare ce va da produse de înaltă calitate, la nivel mondial. Cu ocazia aniversării zilei de naștere a secretarului nostru general, putem raporta că întreaga întreprindere își va realiza sarcina de producție marfă pe ianuarie. Datorită sprijinului, indicațiilor, ideilor din sulul, pornim cu dreptul în acest cincinal. Este omagiuul nostru la aniversarea zilei de naștere a președintelui, o sărbătoare scumpă a întregului popor, pentru că omul din fruntea partidului și a țării este suflet în sufletul neamului său”.

DORIN GHERGHINESCU ■

Gîndire vizionară, faptă cutezătoare

Marile înfăptuiri realizate de România socialistă pe drumul dezvoltării economico-sociale, progresele obținute în economie, în creșterea neîntrepută, pe această bază, a bunăstării materiale și spirituale a oamenilor muncii, prestigiul înalt pe care îl are astăzi România în lume, perspectivele luminoase care se deschid țării noastre pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și al înaintării spre comunism constituie realități legate indestructibil de gîndul și fapta unuia dintre cele mai mari personalități din istoria patriei noastre. De gîndul și fapta unuia strălucit conducător, care a făurit un nou destin țării și poporului român, devenind pentru întreaga națiune simbolul înțelegerii, realismului și clarviziunii, orizontului larg de gîndire și acțiune, simbolul muncii pline de abnegație consacrate patriei și partidului, realizării celor mai de seamă aspirații umane — pacea, independența, dreptatea națională și socială —, secretarul general al partidului, președintele României socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Prin bogata sa activitate teoretică și practică, înlăturînd cu hotărîre dogmele și orientările preconceptuate, pornind, înainte de toate, de la determinarea conținutului, trăsăturilor și cerințelor fiecărei etape a construcției socialiste, ale fiecărui stadiu de dezvoltare a țării — premisă hotărîtoare pentru strategia unei linii politice realiste și a programului de acțiune —, secretarul general al partidului a adus și aduce o excepțională contribuție personală la elaborarea unor teze și concepte fundamentale de teorie și politică economică. Fundamentînd rolul și însemnătatea pe care le au în epoca noastră complex economic național, națiunea, în general, opera și activitatea practică ale secretarului general al partidului au demonstrat cu putere strînsă legătura ce există între dezvoltarea economică și independența națională. Cu clarviziunea proprie marilor personalități ale istoriei, secretarul general al partidului arăta că „a considera suficient faptul că am lichidat clasele exploatoare, că am făurit o economie socialistă unitară și relații socialiste de producție, fără a ne preocupa de nivelul dezvoltării forțelor de producție ale industriei, agriculturii, științei și culturii ar fi o greșală de neiertat; aceasta ar putea să determine încetinirea ritmului dezvoltării țării noastre, ceea ce... ar condamna România pentru o lungă perioadă de timp la stagnare și, implicit, la rămînere în urmă”. În descendența directă a acestei viziuni aprecieri, una din cele mai caracteristice trăsături ale dezvoltării economiei românești este dinamismul său, reflectat în modul cel mai elocvent de ritmurile înalte de dezvoltare ale tuturor ramurilor și sectoarelor de activitate. Iată un indicator economic de mare putere, capabil să exprime forța economică a României socialiste — mărimea venitului național. Astăzi, la acest indicator de bază, economia României este în măsura să demonstreze o putere de peste 15 ori mai mare față de perioada de început a construcției socialiste. Întregul venit național al anului 1980 se obține în prezent în circa 20 de zile, iar întreaga producție industrială a anului 1988 se obține în mai puțin de 6 zile — desigur, într-o structură și de o calitate care nu pot fi comparabile. Cît de puternică este forța industrială a economiei noastre naționale, rezultă dintr-o comparație esențială a capacității potențialului productiv — astăzi, industria României socialiste, în special construcția de mașini, este în măsură să producă toate utilajele și mașinile de care avem nevoie, inclusiv pentru centrale atomo-electrice. Față de perioada de dinaintea celui de-al doilea război mondial, cînd numai 5 la sută din necesarul de mașini și utilaje îl puteam asigura din producție proprie. Imaginea forței industriale a României este relevată și de un alt element semnificativ — repartizarea ei rațională pe întregul teritoriu al țării. In prezent, întreaga producție industrială a anului 1988 este produsă astăzi de două județe, și acestea dintre cele mai puțin industrializate, ca să nu mai vorbim de faptul că sint 22 de județe care, fiecare, dau o producție marfă industrială mai mare decit toată România vechiului regim.

„Dacă nu am fi realizat această puternică dezvoltare a bazei materiale a societății noastre socialiste — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu —, am fi condamnat țara noastră, poporul român, pentru o lungă perioadă, la rămînere în urmă. Și poate că aceasta ar fi avut repercusiuni puternice asupra dezvoltării generale, inclusiv în ce privește întărirea independenței și suveranității țării. Pe această bază am reușit să obținem o creștere puternică a avuției generale, a venitului național și a nivelului de trai material și spiritual al poporului — țelul suprem al politicii partidului nostru comunist, esența societății socialiste multilateral dezvoltate pe care o edificăm în România”.

Globalitatea concepției secretarului general al partidului referitoare la rolul politicii economice în întărirea suveranității și independenței naționale a integrat o permanentă și consecvent științifică analiză a ansamblului unitar și, deopotrivă, puternic diversificat și nu de puține ori contradictoriu al economiei mondiale, astfel încît măsurile și orientările imprinse economiei naționale au putut asigura un mers ascendent pe coordonata fundamen-

tală a dezvoltării independente într-o lume a interdependențelor. Astăzi, cînd timpul ne permite să măsurăm retroactiv, cu luciditate, întreaga forță a economiei noastre naționale și însemnătatea ei în asigurarea independenței și suveranității naționale, trebuie să subliniem importanța istorică a inițiativelor luate în „Epoca Nicolae Ceaușescu” privind dezvoltarea puternică a forțelor de producție, intensificarea laturilor calitative ale creșterii economice, dezvoltarea armonioasă și perfecționarea activității tuturor domeniilor vieții economico-sociale, înlăturarea programelor speciale, de importanță națională, referitoare la energie, la creșterea productivității muncii, îmbunătățirea nivelului tehnic și calitativ al produselor, reducerea consumurilor și valorificarea superioară a resurselor materiale și energetice, realizarea unor producții sigure și stabile în agricultură, intensificarea recuperării materialelor refolosibile, sporirea substanțială a eficienței economice în toate domeniile de activitate, perfecționarea noului mecanism economico-financiar, participarea oamenilor muncii la fondul de dezvoltare economico-socială și la beneficii. Un asemenea larg spectru de inițiativă, de ample mutații la scară economică, în primul rînd, care invederează uriașă forță de inovare socială a partidului nostru și care-si au sorginea în opera teoretică și activitatea practică a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a avut și are drept consecințe — pe plan politic, întărirea permanentă a suveranității și independenței patriei, iar pe plan economic — inscrierea tot mai formă și mai prestigioasă a României în circuitul economic internațional. Abordînd în același consecvent spirit revoluționar relația dintre mijloc și scop, secretarul general al partidului arăta că o asemenea mutație își exprimă ale forței economiei noastre naționale sint necesare și posibile de înlăptuit numai pe baza aplicării în viață, în producție a cunoștințelor tehnice și științifice cele mai înaintate. „Numai în măsura în care știința românească se va angaja cu toate forțele în activitatea de cunoaștere și înțelegere a tainelor naturii și universului — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în Raportul la Congresul al XIII-lea — patria noastră va putea să se mențină la un nivel de dezvoltare ridicat, va putea obține noi și noi succese pe calea progresului economico-social și va întări continuu independența și suveranitatea națională, contribuind la dezvoltarea colaborării internaționale și realizarea păcii în lume”.

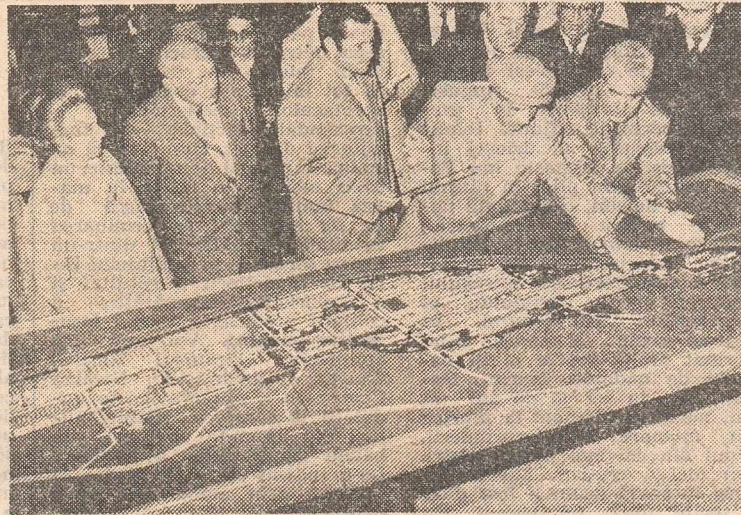
OCTAVIAN ȘTIREANU ■

Ideal și împlinire în destinul marelui Erou

O ECONOMIE MODERNĂ, O ȘTIINȚĂ ÎNFELORITOARE

„A făuri societatea socialistă multilateral dezvoltată înseamnă tocmai a crea o economie avansată, o industrie modernă și o agricultură intensivă de înalt randament, o știință înfloritoare care să asigure atât dinamizarea producției materiale, cât și perfecționarea întregii societăți, o instrucție publică largă, de un nivel ridicat”.

În tabela marilor ctitorii ale Epocii Ceaușescu — vastă cit țara — Drobeta energetică își are pătratul ei, cu parametrii încă în mișcare și în studiu. De pe acum, cele două hidrocentrale-gigant de pe Dunăre—Porțile de Fier I și II — dau 40 la sută din producția națională de energie hidroelectrică. Am zis „de pe acum” fiindcă Porțile II sînt încă în curs de edificare și-au racordat sistemului energetic al țării doar primele 5 din cele 8 grupuri ce le fixează puterea instalată totală. Parametrii Drobetei energetice se vor încălca spectaculos cu o nouă forță prin darea în funcțiune, în actualul cincinal, a termocentralei pe cărbune de la marginea Severinului, de la punctul numit Halinga. O termocentrală care, alături de cele de la București, Iași, Oradea, Suceava, înscrise și ele în proiectia anilor care vin, va înălța cu cîteva zeci de metri mai sus, prin uriasa ei coșuri-turnuri, peisajul demersului constructiv românesc al acestei vremi. Primul din cele șase grupuri — prevăzute pentru o primă etapă — ale termocentralei Drobetei se și pregătește să intre în funcțiune.

Asistăm deci și aici, în orașul cu atîta istorie dar și cu atîta încremire, pînă mai ieri un sediu al paseismului, pînă mai ieri doar un dar (e drept, de o nobilă frumusețe) al marelui fluviu al continentului, la acel miracol al „sfîntirii locurilor” de către om care s-a produs, la dimensiuni geografice, sub lucrarea Epocii Ceaușescu. Cine nu ne cunoaște Severinul sau țara va trebui deci să ne viziteze cu ultima ediție a manualului de geografie în mînă. Va trebui să creadă nu atît plasele cit faptele, căci chiar și orbirea poate constata, pe pipăite, că România și-a dat, în ultimele două decenii, o nouă geografie economică, o nouă geografie a civilizației sale, pe scurt o nouă geografie în sensul primordial al acestei discipline concrete și reale ca și adevărul. Că faptul acesta e un fapt revoluționar nu mai e nevoie să subliniem. Vom sublinia altceva, un element ce atestă calitatea, eficacitatea și perspec-

tiva de lungă și lucidă bătaie a acestei gigantice întreprinderi transformatoare. Vom sublinia faptul că, în cadrul cel mare al noii economii a acestor ani, cetățile energetice — hidrocentrale, termocentrale — ocupă un loc aparte, punînd în pregnant relief o politică de un realism și o iradiere vizionară cu valoare de unicat. Grație acestei politici, atent concepută și strîns vegheată de cîrmaciul destinului național, criza energetică planetară nu ne-a surprins nepregătiți, am fost crutați de multe din rigourile care aiurea fac ravagii. Imensul efort — material, tehnic, financiar, de gîndire, fizic — menit a pune în operă această politică are suflu eroic și amplu de epopee. Cînd, în toamna lui

marea construcție, cu totul covîrșitoare pentru înțelegerea epocii : efortul românesc de proiectare și studiu, acea bătălie a cugetării, preludiu la înfruntarea materială cu valurile, supuse înainte de toate în mod abstract, în laboratoare și pe planșete, totaliza nu mai puțin de 3 250 000 de ore de energie intelectuală ! Am fost apoi martori la aglomerarea unor fapte de muncă și de creație unice, am luat act de performanțe constructive și la premiere tehnice absolute (barajul înalt de 72,5 m., lacul de acumulare lung de 150 km., ecluza-gigant, cea mai mare din Europa și cea mai grea „poartă” de acest fel din lume, etc., etc.) ce l-au făcut pe un găzetar străin să echivaleze acest monu-

a colaborării româno-iugoslave — amplasată la 80 km. în aval, unde nu mai sînt munți, nu mai sînt „Porți de Fier” între ei și Dunăre, păstrează, simbolic, același nume, cele două uriașe Sisteme hidroenergetice și de navigație legîndu-se, intențional, și prin toponomastică, ele putîndu-se citi pe firul fluviului în suită, ca inseparabile părți ale unui magnific întreg. Cele două centrale ale Porților II, dotate cu cîte 8 turbine de cîte 432 MW, vor prelua o parte din sarcinile primelor Porți, înfăptuindu-se astfel o mai strînsă gospodărire a energiilor fluviului. „Porțile” își unesc astfel lucrarea, supunîndu-și energiile unei unice apăsări pe buton. Extinzînd ecuația, introdu-

Porți de Fier, aceste citadele de forță cum putine pe lume sînt — ne-a spus maestrul Nicolae M. Nicolae de la Porțile II, om care și-a așternut semnătura pe nu mai puțin de 30 de turbine montate pe apele României — și tot am fi avut de ce să numim Epoca Nicolae Ceaușescu o epocă, în înțelesul cel mai înalt al cuvîntului”.

Iar acum, în aceste febrile zile de început de an și de cincinal, o bătălie la fel de inversată se desfășoară la Halinga Drobetei, pe șantierul termocentralei pe cărbune cu o putere instalată (doar într-o primă etapă) de 300 MW. Se fac deja, cum aminteam mai sus, preparative pentru pornirea primului grup energetic, preparative în care sînt implicați mii de constructori și de montori și dincolo de zările șantierului, mii de mineri ai tînarului bazin de lignit al Mehedinților. O bătălie care-și merită cu prisosință numele, prin valorile materiale și morale, de strategie și tactică, aruncate în focul ei, o bătălie în care efortul ce nu se cruță pe sine se întîlnește cu exigențele unei creații de vîrf, ce nu admite decît calitatea maximă, rigoarea maximă, tehnica și tehnicitatea ridicate la cote supreme. Pe una din platformele minierului, la Husnicioara, s-a pus pe picioare primul excavator cu rotor alcătuit exclusiv din echipament românesc (un colos de peste 2000 de tone, înalt cit un bloc de 12 etaje), în corind se va monta și cel de-al doilea, în timp ce aici, la Halinga, oameni ce poartă în degete știința subtilă de a lucra cu cele mai întîme taine ale materiei au pus în operă, fără cusur, toate cele peste 1060 de agregate ale primului bloc energetic.

Drobeta energetică — o mare ctitorie a Epocii Ceaușescu și, deopotrivă, un ardent omagiu — purtînd semnăturile a zeci și zeci de mii de constructori — adus unei epoci care le-a împlinit în major vocațiile și desti-

ILIE PURCARU ■

Creator al dinamicii industriei românești

1964 — istoricul an în care tovarășul Nicolae Ceaușescu a preluat pe umerii săi povara destinului neanului — se monta placa inaugurală a construcției primelor Porți, mulți dintre noi — este și cazul celui ce scrie aceste rînduri — am fost uimiți. Uimiți și incințați de anvergura proiectului, dar și un pic deconcertați. Nu scepțici, deconcertați. Eram, în epocă, mult mai tineri, inclinați desigur spre încredere, existînd prin încredere, dar acest proiect — fizic — ne depășea. Era greu de realizat ideea că apele marelui fluviu vor putea fi supuse, doar în decurs de ani și sezoane, prin cea mai mare hidrocentrală din Europa de mijloc și de apus ! Trăiam, chiar dacă nu pe deplin conștient, ciuda că, poate, n-o să apucăm să vedem împlinit acest proiect, trătăm invidia pentru cei ce-l vor apuca, iar uimirea noastră și a altora ca noi se traducea (recititi reportajele vremii !) într-un limbaj grandilocvent, semn al emoției fără acoperire în acte. (O cifră, una dintre primele lansate în public de

ment de pe Dunărea noastră cu un veritabil Program „Apollo”. Din 1970, de la „întrarea în paralel” a primei din cele 6 turbine de 178 MW, Porțile de Fier I au pompat în arterele economice ale patriei zeci de miliarde de kilowați-ore (2.143 miliarde furnizate suplimentar doar în cincinalul trecut !), cu o constantă, cu o ritmicitate, cu o mereu și mereu întetită vigoare, fruct al tehnicii și al capacității tehnice a slujitorilor marilor agregate, incununață în 1985 cu suprema distincție românească a vredniciei de idee și faptă : titlul de Erou al Muncii Socialiste.

Dar Drobeta energetică era încă la primii pași. E drept, de rezonanță continentală, dar cu un capital de surprize ce încă nu-și dăduse măsura. În decembrie 1977, pe insula Ostrovul Mare, în prezența președintelui României socialiste, a ctitorului României performanțelor, se inaugura construcția Porților II, astăzi cu primele 5 grupuri energetice sub presiune, cu alte 3 gata să le urmeze. Noua hidrocentrală — operă, ca și prima,

cînd în ea și alți termeni — Lotrul, Oltul, Someșul, Rîul Mare etc. — obținem, sub denumirea de „sistem hidroenergetic național”, un adevărat sistem de chivernisire și fructificare a apelor țării, suprapus sistemului hidrografic și răspunzînd, ca și un sistem nervos, unei singure comenzi. Baza acestui sistem este Dunărea, care adună în harfa-și profundă firele de cristal fluid venite de pretutindeni, convertindu-le armoniile în registru ei grav, conducîndu-le spre o unică rezolvare de simfonie.

Prezent, în mai multe rînduri, printre constructorii Drobetei socialiste, implicit ai Drobetei energetice, în momente care s-au transformat în sărbători ale inimilor și ale ideii, în etape de răspîntie ale impetușului mars către viitor al orașului și țîntului, tovarășul Nicolae Ceaușescu a devenit pentru oamenii locului — ca pentru toți oamenii României — alesul simbol al noului lor loc sub soare, încărcat cu toată iradiația unei neîțarmurite dragoste și recunoștințe. „Dacă n-ar fi fost decit aceste

La confluența a două cincinale care, prin marile înfăptuiri ale poporului nostru și strălucitele perspective ale dezvoltării economico-sociale a patriei, se înscriu în paginile de glorie și măreție ale EPOCII CEAUSESCU, sărbătorim în acest an, cu dragoste fierbinte și recunoștință profundă, pe marile conducători al partidului și al țării, cel mai iubit și stimat fiu al neamului românesc, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Intr-adevăr izbiznile istorice din perioada inaugurată de Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, sînt indisolubil legate de concepția economică științifică și activitatea revoluționară desfășurată cu pasiune creatoare și patriotism clo-cotitor de cel care s-a identificat cu destinul socialist și comunist al patriei libere și independente, secretarul general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Ca rezultat al transformărilor innoitoare din acești ani, România se înfățișează astăzi ca o țară cu o industrie puternică, modernă, cu o agricultură socialistă în plin progres, cu o amplă dezvoltare a științei, învățămîntului și culturii, cu un grad tot mai ridicat de civilizație materială și spirituală a poporului, cu un înalt prestigiu pe plan internațional.

Concepția economică a conducătorului nostru cutezător și clarvăzător, atestă cu putere urlașă cuprindere și înțelegere a legilor obiective ale dezvoltării economico-sociale, capacitatea de excepție de a realiza analize economice de mare complexitate și adîncime, pătrunse de înaltă principialitate, luciditate și patos revoluționar, luînd în calcul cerințele și posibilitățile naționale, precum și fenomenele contradictorii din economia mondială. Viziunea creatoare în îmbinarea generalului cu particularul în dezvoltarea economiei românești, spiritul constructiv, originalitatea soluțiilor formulate,

capacitatea impresionantă de a intui maturizarea fenomenelor economico-sociale și de a indica, fără greș, măsurile ce se impun pentru a se satisface cerințe care iau caracter de necesitate obiectivă sînt elemente fundamentale ale concepției și acțiunii practice revoluționare ale secretarului general al partidului nostru. Această concepție novatoare, de largă perspectivă istorică își găsește expresia în făurirea și dezvoltarea unei economii naționale unitare moderne, eficiente, care îmbină armonios industria și agricultura, articulează organic subramurile industriei, producția de bunuri materiale cu cea de servicii, pe baza celor mai noi și avansate cuceriri tehnico-științifice, sporindu-se caracterul industrial al tuturor ramurilor, protecția mediului natural și asigurîndu-se o eficiență maximă și un ridicat venit național pe locuitor.

Este meritul esențial al tovarășului Nicolae Ceaușescu de a fi elaborat teza potrivit căreia complexul economic național unitar este cadrul de bază al progresului economico-social al poporului. Dezvoltarea puternică și modernizarea industriei, creșterea eficienței economice, revoluționarea agriculturii, ridicarea nivelului tehnic și calitativ al produselor, promovarea consecventă a științei, dezvoltarea tehnologică, introducerea largă a progresului tehnic în producție, repartizarea rațională a forțelor de producție în profil de ramură și teritorial, reprezintă, în concepția secretarului general al partidului, organizarea crescîndă a spațiului economic național într-un complex economic unitar, echilibrat și eficient.

Orientată pe baza tezelor formulate de tovarășul Nicolae Ceaușescu cu privire la agricultură, ca ramură de bază a economiei românești, și la necesitatea realizării noii revoluții agrare, politica agrară a partidului a urmărit și urmărește modernizarea

susținută a forțelor de producție ale acestei ramuri, perfecționarea formelor de organizare și conducere, creșterea mai accentuată a randamentelor și productivității muncii, sporirea contribuției agriculturii la producerea venitului național și la satisfacerea nevoilor generale ale societății.

Un loc deosebit ocupă în concepția economică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, mecanismul economic bazat pe autoconducerea muncitorească și auto-gestiunea economico-financiară. Acesta are în centrul său utilizarea rațională a resurselor economice, financiare și umane, creșterea mai accentuată a calității și eficienței întregii activități economico-sociale.

Traducerea cu consecvență în viață a concepției economice a conducătorului partidului și al țării implică dezvoltarea competenței tehnico-științifice, profesionale, a răspunderii comuniste pentru realizarea exemplară a sarcinilor de producție la fiecare loc de muncă, întărirea ordinii și disciplinei în toate momentele reproducerii socialiste, dezvoltarea spiritului revoluționar, a devotamentului și dragostei față de patrie, partid și popor, față de cauza socialismului, a independenței patriei, a păcii pe planeta noastră.

În aceste clipe de aleasă sărbătoare adresăm din adîncul inimii, cu înaltă stimă și recunoștință, mult stimatului și iubitului nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai fierbinte omagiu și urările cele mai respectuoase de sănătate, viață lungă spre binele și prosperitatea patriei noastre, a înaintării ei ferme pe culmile civilizației comuniste. SĂ NE TRĂIȚI ÎNTRU MULȚI ANI, MULT STIMATE ȘI IUBITE TOVARĂȘE NICOLAE CEAUSESCU.

Prof. univ. dr. DUMITRU CIUCUR ■

Institutul nostru, unitate cu un apreciabil potențial creator în domeniul proiectării construcțiilor de mașini, s-a bucurat de mai multe ori de deosebite cîste de a-l avea ca oaspete pe primul bărbat al țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român. Sînt momente de neuitat, emoționante, înălțătoare, coplesitoare sub raport afectiv, dar care, mai ales, au însemnat enorm pentru activitatea generală a institutului pentru stilul de muncă al colectivului noastre de cercetare și proiectare; a însemnat de fiecare dată o veritabilă infuzie de energie și cutezanță, un nou imbold pentru o mai judicioasă și îndrăznească abordare a problemelor curente și de perspectivă. Dialogul de lucru, caracterizat printr-un larg schimb de idei, prin franchețe și spirit tovarășesc, s-a concretizat prin noi direcții de lucru, prin analiza riguroasă, la obiect a nu puține probleme de strictă specialitate. Voi aminti astfel, că la indicațiile și recomandările tovarășului Nicolae Ceaușescu privind necesitatea elaborării de tehnologii integrate și sisteme complexe de fabricație, Institutul de cercetare științifică și inginerie tehnologică pentru construcția de mașini (I.C.T.C.M.) are în profilul său actual țame de cercetare ce vizează lucrări moderne de mare productivitate, modernizarea și automatizarea proceselor de prelucrare și montaj, proiectarea asistată de calculator, asigurarea calității prin elaborarea de tehnologii și utilaje automate de control, asistate de calculator, precum și cercetări, experimente, încercări de duranță, tensometrie, tribologie a organelor și transmisunilor mecanice.

Indicațiile secretarului general al partidului nostru au fundamentat o altă direcție de lucru a colectivului noastre de cercetare: mecanizarea și automatizarea proceselor de producție, ridicarea calității și execuției produselor, reducerea consumurilor de materiale și energie.

Evident, în actualul cincinal, institutul este antrenat în rezolvarea unor probleme din ce în ce mai complexe ce reclamă o mare investiție de inteligență, temeritate, ingeniozitate. Voi

Ne-a învățat demnitatea îndrăzneții

aminti că numai în 1986, oamnei muncii de la I.C.T.C.M. sînt chemați să ofere soluții viabile unui număr de 97 lucrări privind ridicarea calității și a productivității, 79 lucrări de modernizare și 20 lucrări de recuperare și condiționări. Între acestea: sisteme flexibile cu microprocesor pentru verificarea multidimensională a pieselor auto; tehnologii și utilaje neconvenționale de prelucrare, decupare, debavurare prin electroeroziune, electrochimic, laser, ultrasunete; tehnologii și instalații moderne de ocrusare, sablare, degresare, precum și utilaje pentru recuperare de metale neferoase, lichide de răcire, soluții de decapare și degresare etc., etc.

Întîlnirile frecvente pe care colectivul nostru le-a avut cu secretarul general al partidului nostru, recomandările, îndrumările, sfaturile inimoase, criticile pe deplin justificate, numeroasele observații cu caracter general și particular formulate în asemenea ocazii de tovarășul Nicolae Ceaușescu — ne-au făcut să înțelegem odată mai mult, că, în țara noastră, cu o tradiție atît de bogată în domeniul construcțiilor de mașini, cu realizări remarcabile în special în ultimele două decenii, totul, absolut totul depinde de noi, de muncă, priceperea și buna noastră credință, că dispunem de tot ceea ce este necesar pentru ca orice temă de cercetare să se finalizeze cu mijloace proprii, că talentul, pasiunea și activitatea metodică ne pot conduce spre realizarea unor mașini și utilaje nu numai egale, ci chiar superioare celor înfăptuite pe plan mondial. Este o idee scumpă, o veritabilă profesiune de credință pe care colectivul nostru și-o amintește mereu, cu atît mai mult în aceste zile, premergătoare unei adevărate sărbători naționale, cînd țara întreagă se pregătește să ureze, într-un glas, iubitului ei conducător, viață lungă, sănătate, putere de muncă, pentru împlinirea mărețelor idealuri de progres, bunăstare, prosperitate, civilizație, obiective și deziderate scumpe a căror chează a fost și rămîne omul care intruchipează atît de plener crezul, înțelepciunea și vigoarea întregului nostru popor, tovarășul Nicolae Ceaușescu, arhitectul și citorul României moderne.

Dr. ing. CAROL MANIȚIU ■
Director general al Institutului
Central pentru Construcții
de Mașini

Strălucit promotor al noului

Sintem pe deplin îndreptățiți să afirmăm că, după 1963, România a intrat în cea mai fertilă perioadă a multimilenareii sale istorii. Nenumărate și zdrobitoare dovezi, din toate domeniile de activitate, vin să ateste că nicidecum țara noastră n-a cunoscut ritmuri mai înalte de dezvoltare și n-a atins, ca o consecință a lor, o mai cuprinzătoare înflorire. Între alte explicații ale acestei deveniri plene, indestructibilă legată de gîndirea și acțiunea primului bărbat al țării, ctitor și arhitect al României moderne, e și aceea că tovarășul Nicolae Ceaușescu a conferit științei, cercetării științifice și tehnologice statutul responsabil și dimensiunile largi ale unei întreprinderi naționale de mare însemnătate, asigurîndu-i, în paralel, condiții propice de exprimare și stabilindu-i obiective îndrăznețe. Datorită contribuției profund novatoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la rolul științei, ca mijloc de producție, în viața societății, România dispune, pentru intîia dată în istoria ei, de o politică de stat programatică în domeniul cercetării științifice, dezvoltării tehnologice și introducerii progresului tehnic, de o concepție clar și temeinic fundamentată care consacră științei și tehnologiei o poziție prioritară în strategia edificării noii societăți.

Încă din 1965, cu excepțională intuiție, cu elarvizione, secretarul general al partidului a sesizat că „a subaprecia rolul științei, a nu depune eforturi susținute pentru stăpînirea marilor cuceriri, a nu te strădui să mergi în ritm cu progresul științei secolului nostru înseamnă a te condamna cu bună știință la stagnare și înapoiere”, subliniînd apoi, cu fiecare prilej, că o economie puternică și, plecînd de la ea, o societate a bunăstării oamenilor nu pot fi făurite în afara tehnologiilor avasate, de vîrf, a produselor de calitate, competitive pe plan mondial. Notînd că, 20 de ani mai tîrziu, la Adunarea solemnă a Academiei R.S.R. din iulie 1985, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că „viitorul poporului nostru — ca și al altor popoare — este strîns legat, determinat de felul cum vom ști să acționăm pentru a ridica la un nivel superior întreaga activitate de cercetare științifică”, reiese limpede că n-a fost vorba despre o idee sau alta, cit de prețioasă, enunțată, urmărită un timp și apoi abandonată, ci despre o concepție revoluționară, dinamică, cu perspectivă, despre o gîndire avîntată, originală, lucidă, opusă oricărei dogme, capabilă să aplice în mod creator principiile socialismului științific la condițiile concrete ale României și ale lumii contemporane. Din primul moment ca nimeni altul, cîrmaclul destinului național a înțeles, și acționat neobosit, că desincronizarea țării de ritmurile unor serioase investiții în știință și tehnică poate conduce la o costisitoare, dacă nu chiar irecuperabilă, rămînire în urmă, antrenînd grave servituți atît pe plan intern cît și în raporturile economice, politice și culturale internaționale. Ținînd cont de acest adevăr, tot mai evidentiat de realitățile din ultimii ani, cu începere de la Congresul al IX-lea al P.C.R., conducerea partidului, personal tovarășul Nicolae Ceaușescu au elaborat, inițiat și urmărit în practică o serie de programe menite să pună la dispoziția cercetării științifice românești o bază tehnico-materială modernă și, tot odată, să-i dinamizeze, să-i implice adînc pe lucrătorii din acest domeniu, chemați să participe tot mai direct și într-o măsură tot mai mare la progresul general al țării. Înflorirea științei, sector incredințat tovarășei academice doctor inginer Elena Ceaușescu, savant de renume mondial, a determinat modernizarea tuturor structurilor economice în noua etapă de dezvoltare a României, pe baza aplicării în producție, cit mai rapide, a ultimelor cuceriri ale științei și tehnicii. Noua revoluție tehnico-științifică, al cărui concept poartă inconfundabila amprentă a tovarășului Nicolae Ceaușescu, vizează acest proces amplu și dens, cit și, ridicînd pe o treaptă superioară utilizarea inteligenței românești, afirmarea științei noastre pe plan mondial, creșterea contribuției ei la zestrea de valori a contemporaneității.

Știința românească, cercetarea, creativitatea maselor sînt chemate acum, mai mult ca oricînd, să participe la binele și mai binele poporului, la edificarea unei României mai bogată și mai prosperă, pe deplin stăpînită pe destinele sale, liberă și independentă. Nu e o sarcină simplă, dar slujitorii acestui sector de activitate și-o asumă cu responsabilitate și devotament, convinși că numai prin muncă, dăruire și seriozitate pot răsplăti condițiile de care se bucură, statutul de demnitate, de deplină afirmare a personalității, creat lor în anii de aur ai Epocii Nicolae Ceaușescu. În această zi aniversară, zi pentru istorie, ei, lucrătorii din aria științei românești, care au cîștigat din fiecare întîlnire cu cel mai iubit fiu a poporului noi și rodnice orientări, către marile probleme ale dezvoltării patriei, își unesc glasul cu cel al țării, urîndu-i tovarășului Nicolae Ceaușescu la mulți ani, sănătate și putere de muncă!

OVIDIU IOANIȚOIA ■

Cincinalul 8 — încă o treaptă

Vorbește mult, precipitat, cu un aplomb de orator, trecind de la problemele uzinei la pasiunea lui pentru schi și muzică. N-ai timp nici să întrebi, fiindcă frazele se desfășoară în cascadă, însă nici nu mai e nevoie să pui întrebări, omul povestește totul, aglomerând detaliile, glumind, trecind de la tonul serios la cel jovial. E muntean, născut în Bărașanul Brăilei, dar de tinăr a plecat la Brașov, imediat după armată și a lucrat acolo, fiind printre cei care au luat parte la frezarea primelor 10 motoare pentru autocamioanele noi. La scurtă vreme, a venit aici, la „Electroprecizie”, în Săcele, s-a căsătorit cu o fată de mocani, și peste câteva zile, iată, când va implini 50 de ani. Emil Potirniche va trece în biografia sa încă o vîrstă, aceea a meseriei sale de frezor și rectificator prin coordonare la secția sculărie, pe care n-a părăsit-o de când s-a angajat la „Electroprecizie”. Are 18 ani de muncă aici, timp în care a devenit maistru și secretar al comitetului de partid pe secție, însă asta nu schimbă cu nimic lucrurile, fiindcă relațiile cu ceilalți colegi de muncă au rămas tot prietenești, fiindcă parcă să-i incredințeze că viața lui rămîne legată mai întîi de atelierul de prelucrare în coordonare, și abia mai apoi de sedințe și discursuri. Ca să ne arate că nu s-a îndepărtat nici o clipă de meserie, pornește degrabă o mașină, o cochilă care execută 12 piese deodată. E îndomnatic, nici vorbă, și e bucurios, că ne poate arăta smercheria asta, e mașina cu cea mai mare precizie și turaj din uzină, zice el, lucrează cu scule diamantate. În timp ce se învîrtește, cochila scoate un suierat aspru, ca bormasina de la dentist care mi-a chinat copilăria, și pe spate începe să-mi coboare un frig ascuțit, rostogolindu-se în călcie.

Emil Potirniche îi strînge în gîmă el pe toți colegii din atelier cu un gest discret și ocrotitor și în jurul nostru se adună un grup mărisor de oameni în hălate și maistru îi prezintă pe

fiecare, cu aceeași rapiditate cu care și-a povestit și viața, îi laudă pe toți și-i bate amical pe umăr. Cel mai vechi muncitor din secție este Ion Bogdan. El i-a format pe toți ceilalți și, împotriva vîrstei, a continuat să se specializeze, încît acum a ajuns să cunoască trei meserii. De la el a învățat și maistru Petre Butucă, destul de tinăr dar destoinic. De altfel, au mai auzit și alții de el, cînd era strungar a participa la un concurs și a obținut „Strungul de aur”, apoi a continuat să se specializeze și să lucreze într-un colectiv de inovatori cu care a ajuns acum la cea de-a 84-a invenție. Petre Butucă vor-

rie de familie: „Are 11 ani și, în afară de mine, nimeni n-a pus mina pe ea”. Viața unui colectiv cum e acesta din secția Sculărie, unde se pregătesc sculele pentru echipamentul electric al autoturismului Dacia, se întinde așadar de la grija față de mașini pînă la pregătirea profesională și toți se străduiesc să nu iasă din obiceiurile frumoase ale secției pentru a nu fi arătat cu degetul și nici discutat în sedințe, unde cel mai trist lucru e să stai cu capul plecat. Secția are însă frunziși nu codăși, iar ingineră Elena Balint îi știe pe de rost și-i numără pe degete, căci nu sînt prea mulți: frezorul George Vrinceanu, sculerii-maistrului Vochin Badea și Vasile Postelnicu. Toate lucrurile bune sînt în număr de trei.

Cele mai complicate procese tehnologice au loc în atelierul de prelucrare în electroeroziune, unde s-a introdus o tehnologie de vîrf și aparatele au o precizie imposibil de tradus altfel decît matematic. O asemenea mașină, produsă de „Electrotimis”, pare o minune. E însoțită de un ecran pe care apar datele introduse la computer, iar deasupra micului televizor un anunt calligrafiat frumos atrage atenția în permanentă a celor de-aici să lucreze cu grija și atenție sporită, fiindcă mașina costă 358340 lei! Tocmai funcționează și în fața noastră un fir de eșupra la fel de subtil ca și cel de păr străbate încet dar impetuos o piesă de oțel precum un bisturiu alunecînd ușor pe pielea fragilă. Alături, supraveghează doi muncitori, Ionel Ion și Gheorghe Grosu, ambii operatori în electroeroziune. Eu am pus prima dată mina pe mașină, zice Gheorghe Grosu, acum îi știu toate chichetele și nu-mi mai pare deloc complicată. Ca să-mi demonstreze mai pe înțeles cum a evoluat tehnica în acest atelier, Emil Potirniche îmi arată în stînga o altă mașină, tocită de ani: „Vedeți, aia e bunica atelierului!”

RADU G. ȚEPOSU ■

Din fiecare gospodărie, o contribuție sporită la mai binele tuturor

Acum se desfășoară contractările în agricultură, oamenii chibzuiesc anume cît din rezultatul hîrniciei lor vor contracta, pentru a contribui la fondul centralizat al statului. Într-o economie planificată ca a noastră este firesc să știm dinainte pe ce se poate conta. E vorba de hrana întregului popor, de toate nevoile țării. Țăranii smulg prin trudă și hîrnicie tot ce poate da lotul, gospodăria lor. Obțin nu doar atît cît consumă familia, ci și un surplus de produse vegetale și animale, pe care, livrîndu-le statului, la prețuri avantajoase, realizează cîștiguri importante. Contractînd din vreme și asumîndu-și, în mod responsabil, sarcina de a onora la timp aceste contracte, ei participă, în acest chip, la realizarea programului de dezvoltare a țării, program de largă respirație, elaborat de partid sub conducerea tovarășului Nicolae Ceaușescu. Îndatorirea de a încheia asemenea contracte se cuvine să fie înțeleasă și ca o obligație decurgînd din chiar natura societății noastre, care armonizează interesele generale cu posibilitățile reale ale fiecărui om de a contribui la împlinirea acestor interese. Este o îndatorire patriotică pentru toți locuitorii satelor. A țăranilor cu gospodării individuale ca și a tuturor celor care beneficiază de loturi în folosință de la C.A.P. Așa cum numai prin munca și grija tuturor putem face să rodească fiecare palmă de pămînt, numai prin participarea fiecăruia la contractări se poate sprijini, în mod real, asigurarea tuturor celor necesare patriei. Țăranul român a fost și mai este rădăcina hrînitore a arborelui acestui popor, rădăcină fără de care nici frunzele, nici florile, nici fructele n-ar fi. El, țăranul, tre-

buie să înțeleagă firește că, așa cum muncitorii industriali țara le cere să facă totul pentru dezvoltarea și propășirea ei, și muncitorii agricoli, ca fii ai aceleiași țări, au dreptul și obligația de a face la fel. După puterile fiecăruia, dar evaluate cu sinceritate și în mod responsabil. Au obligația aceasta pentru că nu e numai țara și casa muncitorilor de la oraș. Și au dreptul acesta pentru că nu li-i poate prescrie nimeni. E dreptul lor — și al lor — de a duce țara înainte. Îi îndreptățește la mîndria aceasta și sururile nesfîșite de generații de țăranii români din care se trag și care au întemeiat casă a neamului românesc pe vatra străbună a Daciei și au apărât această casă, adesea cu prețul vieții. Asta de pe cînd nu existau încă decît țăranii în țara care numai pe țăranii se sprijinea. Mai ales pentru muncă. Iar patria prin muncă s-a clădit și cu jertfe a fost apărâtă. Azi, în România socialistă, țăranii conduc alături de muncitorii această țară, care este a lor deopotrivă. Deopotrivă îi sprijină dezvoltarea fiecărui prin produsele muncii lui. Este normal, deci, să participe cu aceeași angajare patriotică și țăranii la propășirea țării, cum face tovarășii lor din uzine. Zi de zi. Prin toate mijloacele. Contractările prilejuiesc în fiecare casă de sătean evaluarea muncii și a cîștigului pe care le presupune îndeplinirea unui contract oarecare. Dar ele se cade să fie înțelese și ca un prilej de întoarcere a gîndurilor fiecăruia către marea rotundă a țării, către viitorul ei și spre felul în care poate fiecare contribui prin muncă lui la lumina aceluia viitor.

DORIN GHERGHINESCU ■

O femeie de la țară ne spunea, referindu-se la cei 26 de nepoți pe care îi avea, deocamdată, de la cele șapte fete ale sale, că „mai mulți copii înseamnă întotdeauna o permanență tinerete în casă”, bucuria faptului elementar că „simți pentru ce trăiești, acesta fiind rostul omului”, că „adevărată satisfacție n-o poți avea decît trăindu-le pe cele ale copiilor, ajunși oameni mari, pe la casele lor”. Concluzia celor spuse pînă aici o sublinia astfel: „Cine va crește un singur copil (excluea faptul inexistenței unui copil într-o casă de oameni!), îl va crește mult mai greu decît dacă ar crește mai mulți, care pun mina și te ajută, crescîndu-se unul pe altul”. Am putea adăuga și alte argumente aduse de Valerica Mihalache, pensionară a C.A.P.-ului din comuna Ștefănești de Călărași, mamă a 7 fete, care nu i-a fost ușor să le crească, să le dea la școli, să le facă oameni, să le trimită pe la casele lor, cu fruntea sus. Venise doar pentru două ore aici, la maternitatea Spitalului Filantropia. Își promisese că n-o să facă drumul, avea acasă pe ceilalți 3 nepoți ai Ioanei, mezina care îi mai sădise încă o bucurie în suflet, prin aducerea pe lume a unei fetițe, avînd acum de la ea 4 nepoți: două fete, doi băieți. Dar, nu rezistase! Stia că e sănătoasă și ea și copilul, că în preajma lor vegheau neîntrerupt medicii. Rugase o vecină să aibă grijă de nepoți — în afară de copiii Ioanei mai avea încă 3 acasă, de la alte fete ale ei! — și dăduse o fugă să se convingă că lucrurile stau așa. Ioana Stancu, tinăra mamă care la 23 de ani avea deja 4 copii, subliniază la rîndul ei: neîntrerupt sprijin acordat de partidul și statul nostru pentru creșterea și educarea copiilor țării, ultimul Decret al Consiliului de Stat privind mărirea substanțială a alocațiilor de stat, a indemnizațiilor și ajutoarelor acordate familiilor cu mai mulți copii — nereprezentînd altceva decît o nouă expresie a politicii noastre demografice, a grijii pentru întărirea familiei, pentru ocrotirea mamelor, a copiilor.

Stăm de vorbă cu dr. Violeta Dumitrache pe care profesorul

— cum îi spune fiecare pacientă, dr. docent Ion Dan Lemnecete — o desemnase (din lipsa de timp) să ne conducă prin labirintul unor nașteri ceva mai dificile. Mai înainte de a intra în amănuntele unor asemenea cazuri, de a le cunoaște

ții”. 133 de copii s-au născut, în primele 15 zile ale anului 1986, în maternitatea Filantropia. De la ei pornind, încă o remarcă demnă de reținut, făcută de dr. Dumitrache: în așteptarea unui copil, părinții, atît mama cît și tatăl, devin

doar trei copii acasă. Crescuseră frumos, ei, cei trei, învățaseră, se școliseră, ea ajunsese profesoară în comuna natală, Vișina din Dimbovița. Abia aștepta să-și împlinească rostul în lume, să-și aibă familia, copiii ei, mulți, să o bucore cît

Leafu. Viața fără copii mi se părea precum mensul unui orb prin lume. Mi-am spus — și i-am convins și pe cei din jur — că trebuie să-mi asum un astfel de sacrificiu. Am făcut-o! Fetița mea, Mirela, are de acum 3 ani. Am stat aproape întreaga perioadă prenatală internată în acest spital, pînă du-mi-se, pe atunci, cu adevărat, un sacrificiu. Mi-am dat seama însă în cele 7 luni de așteptare, că sacrificiul nu-mi aparține numai mie. Statul îmi plătește concediile medicale. Medicamentele, unele dintre ele foarte scumpe, sînt gratuite. Totul pentru a cunoaște extraordinara bucurie de a fi mamă! La început am fost luată în evidență la Centrul de sterilitate al spitalului. Apoi, avînd un singur copil, mi l-am dorit și pe cel de al doilea, chiar dacă pentru acest lucru am mai suferit o intervenție chirurgicală. Mi l-aș dori și pe cel de al treilea... Ca fapt divers vă spun: știți cît costă un singur medicament — obligatoriu pentru viața femeii care stă luni de zile internată pentru a aduce pe lume un copil? Se numește Alinesthenol și costă 54 de lei flaconul. După 3-4 zile trebuie să îți se dea un alt flacon și tot așa, timp de 7 luni de zile. Nu mai vorbesc de celelalte investiții făcute pentru noi, femeile aflate într-o asemenea situație. Cum să nu rămii, iertăți-mi expresia, o „datornică” pe viața tuturor celor care mi-au dat posibilitatea trăirii sublimului fapt al nașterii unui copil?

„...Ieri, pe 18 ianuarie, a fost ziua de naștere a soțului meu — ne spune Magdalena Voicu care abia de câteva zile adusese pe lume un băiețel. Niciodată, i-am zis, nu-ți voi aduce un cadou mai frumos decît Robert-Cristian al nostru”. În cei aproape 6 ani de căsnicie trăise disperarea a 5 avorturi spontane care, în felul lor, ca femeie, o negau. Pleca, de acum, din acest spital, cu o fericire pe care nu o atinsese niciodată — avea un băiețel al ei!

Fapte de viață care vorbesc limpede despre grija față de om, față de viitorul viguros al națiunii!

GEORGETA ȘTEFANESCU ■

„Avem nevoie de cît mai mulți copii!”

■ O caldă aducere aminte a sensurilor primordiale ale împlinirii umane

■ O generoasă subliniere a responsabilității fiecăruia față de viitorul națiunii române

fie pe fericitele mame, fie pe viitoarele mame, ni se aduc alte argumente în favoarea nașterii mai multor copii într-o familie, de această dată, argumente medicale. „Starea de maternitate se înscrie în condițiile certe care se asociază cu viața, cu sănătatea femeii! Se poate spune azi, fără dubii, că incidența bolilor degenerative este mai scăzută la mame. Nu sînt doar simple vorbe cînd se spune că starea de maternitate este favorabilă longevității

mai grijului față de propria lor sănătate — viața rațională inscriindu-se, mai mult decît ori cînd, în astfel de situații, ca un precept moral. Ne oprim, de comun acord, la câteva cazuri de cupluri care, în disperare că nu pot să aibă copii, că nu-și pot aduce în casă ceea ce mult dorită rază de soare, sînt în stare să meargă pînă la sacrificii pentru atingerea cu coarda sufletului lor a acestei celei mai omenești dintre bucurii... În ce-o privește, fuseseră

lumea. Mai ales că viitorul soț avea 8 frați. S-a simțit, nu după mult timp, din nu se știe ce pricină, ca o pasăre căzută din zbor. Nu putea avea copii — acesta a fost verdictul unor prime controale medicale, care-i lăsau, totuși, și un strop de speranță: poate că în urma unui îndelungat tratament va reuși să-și vadă visul cu ochii. I s-a spus că această treabă presupune sacrificii din partea ei, și nu numai a ei. „Nu am avut de ales — spune Natalia

spre viitorul de aur al României

MOBILIZATOARE CHEMĂRI LA ÎNTECERE

În virtutea unei frumoase tradiții statornicite în viața politico-economică și socială a țării noastre, chemările la întrecere care au început să fie date publicității începând de miercuri, 22 ianuarie, intruchipează cadrul de desfășurare a unei insufleteite competiții a valorilor, a hărniciei și creativității tuturor celor care, dezvoltându-se muncii, se regăsesc solidari prin semnificația și fructul muncii lor închinată idealului de progres și bunăstare a țării, de creștere a României socialiste pe o nouă treaptă, superioară, de civilizație.

Demonstrând în mod elocvent justetea și realismul politicii partidului și statului nostru, succesele obținute în cincinalul precedent au creat, într-adevăr, condițiile necesare trecerii la o nouă etapă a fâuririi societății socialiste multilateral dezvoltate, caracterizată prin accentuarea puternică a factorilor intensivi, a laturilor calitative, modernizarea susținută a producției, promovarea pe scară largă

a celor mai noi cucurți ale științei și tehnicii, creșterea eficienței în toate domeniile de activitate. Toate aceste obiective majore se împlinesc, în mod concret, prin dovezile zilnice ale muncii, la fiecare loc de muncă, și în această privință apare semnificativ că în această perioadă de început de an și de cincinal activitatea productivă s-a desfășurat într-o atmosferă de puternică emulație, de efervescență creatoare, de exemplară angajare muncitorească pentru îndeplinirea și depășirea prevederilor de plan încă din luna ianuarie, pentru obținerea unor producții suplimentare cit mai mari. Rezultatele înregistrate în primele două decade ale acestei luni demonstrează că mobilizatoarele chemări adresate de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, au avut un puternic ecou în rândurile clasei noastre muncitoare, al specialiștilor și cadrelor de conducere din toate sferile producției materiale. Totodată, în lumina exigențelor actuale

ale activității productive, adunările generale ale oamenilor muncii, care încep să se desfășoare în unitățile economice, constituie cadrul cel mai favorabil în care — pe baza analizei temeinice, în spirit critic și autocritic, a rezultatelor obținute în anul trecut, prin dezbaterile cu simț de răspundere a sarcinilor de plan pe anul în curs — se pot stabili direcțiile și modalitățile concrete de acțiune pentru îmbunătățirea organizării muncii și a fluxurilor tehnologice, pentru soluționarea tuturor problemelor de care depind îndeplinirea și depășirea planului de producție, creșterea mai puternică a eficienței economice în perioada imediat următoare și pe întregul an 1986.

În acest cadru rodnic de stimulare a energiei creatoare și a inițiativei fiecărui colectiv și a fiecărui om al muncii, insufletețitoarele chemări la întrecere pe acest prim an al cincinalului 1986—1990, an de temelie al noului cincinal, vor cuprinde toate sectoarele activității economico-sociale, de la industrie, agricultură, construcții, cercetare științifică-proiectare, transporturi la consiliile populare. Ampla competiție pe tărîmul fertil al mun-

ci din anul 1986 are drept obiectiv principal îndeplinirea și depășirea planului național unic de dezvoltare economico-socială a țării, transpunerea în viață a istoricelor hotărâri ale Congresului al XIII-lea al P.C.R., a orientărilor și sarcinilor formulate de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la Plenara C.C. al P.C.R. din noiembrie 1985, la Plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii din decembrie anul trecut, care constituie programe de muncă și luptă avântată ale întregului partid și popor în perioada 1986—1990.

Marea competiție a muncii din acest an a fost declanșată prin chemările la întrecere adresate de Organizația municipală București a P.C.R. și de Organizația județeană Timiș a P.C.R. Bucureștenii cheamă la întrecere toate organizațiile județene de partid pentru depășirea planului și creșterea mai puternică a eficienței economice, pentru realizarea unei calități noi, superioare a muncii în industrie, construcții, transporturi și circulația mărfurilor. La rin-

dul lor, cel din județul Timiș adresează tuturor organizațiilor de partid chemarea la întrecere pentru valorificarea din plin a tuturor posibilităților de creștere a producției agricole și sporirea cantităților de produse livrate la fondul de stat.

Chemările la întrecere ilustrează, prin angajamentele mobilizatoare asumate, hotărârea fermă a clasei muncitoare, țărânilor și intelectualității, a întregului nostru popor de a răspunde prin fapte vibrante chemări adresate de tovarășul Nicolae Ceaușescu de a obține în anul 1986 realizări superioare prevederilor planului, pentru a crea astfel o bază trainică îndeplinirii în bune condiții a obiectivelor noului cincinal, de a acționa cu înaltă responsabilitate și întreaga capacitate creatoare pentru accentuarea laturilor calitative, de eficiență ale creșterii economice, spre a asigura dezvoltarea intensivă a economiei naționale, sporirea venitului național, a avuției societății, mersul neabătut înainte al patriei noastre pe calea progresului economic și social.

DUMITRU ELIADE ■

Cazanul nu piere

Maistrul Florea Bădică, este cazangiu, și chiar îi place să i se spună așa, pentru că meseria asta are un dichis al ei pe care nu oricine poate să-l pricape. Lucrează la cazane din 1958, când terminase o școală profesională a Uzinelor „Vulcan” la care-l duse mama lui. A trecut prin toate fazele de evoluție a producției de astfel de utilaje care, acum, nu mai au nimic comun cu ceea ce credem noi a fi un cazan. „Am început cu așa-zisele cazane loco-mobile, de tipul celor care erau pe vechile locomotive. Le nițuam cu ciocanul pneumatic. Acum, la construcția unui cazan participă întreaga uzină, pentru că ceea ce numim noi cazan nu mai este o incintă în care fierbe apa, ci un sistem de țevi și agregate, din ce în ce mai sofisticat, prin care s-a reușit obținerea unor randamente de 97 la sută”. Îl întreb, cu sentimentul că voi comite o impolitete, încotro va evolua industria asta a cazanelor, în contextul în care se vorbește tot mai mult de energie solară, de energie nucleară ș.a.m.d. Îmi răspunde fără să clipească, chiar ușor amuzat: „Cazanul nu piere. Atita vreme cit agentul termic, pentru multe procese tehnologice, rămâne apa sau aburul, ele trebuie să treacă printr-un cazan, indiferent cum se încălzește acesta — cu energie solară sau nucleară”.

Noul an l-a găsit pe maestrul Florea Bădică lucrind de zor la montarea celor două turbine de cite 7,2 MW, ce vor furniza curent electric furnalului din Combinatul Siderurgic Călărași. Împreună cu șeful de echipă Ciocea Vasile și Dinu Ionel, cu sudorii Diaconu Radu, Cioțea Marin și Comșa Gheorghe, erau puternic „înșurubați” în treaba asta migăloasă a montării turbinelor din centralele suflante ale furnalului. „Deși noi așteptăm furnalul, și nu invers, sintem hotărâți să începem cu dreptul noul an și noul cincinal, să menținem ritmul de pină acum și să realizăm în devans toate sarcinile care ne revin pe această mare platformă siderurgică, așa încât, atunci cind furnalul va fi gata, instalațiile noastre să pornească la cheie”.

Gata să pornească la cheie sint, în schimb, turbinele de 12 MW de la uzina cocso-chimică a combinatului. Aici a mai rămas de montat doar unul din cele trei cazane, și spre acest loc sint concentrate în acest început de an toate forțele maestrului Nicolae Coja și ale oamenilor săi — Diaconu Stelică, Pipera Valentin, Zlate Constantin, Fiu Ion și ceilalți. Dacă e să-l credem pe Nicolae Coja, cum că un adevărat turbinist se formează greu, cam după 10 ani de experiență, atunci el este gata format, de 30 de ani lucrind numai la agregate rotative — turbine, pompe, compresoare, ventilatoare etc. „E greu de acceptat că viața unui colos industrial ca acest combinat siderurgic depinde de niște mărimi infinitesimale, dar în cazul acestei uzine, lucrurile așa stau. Un rotor de 10 tone se învîrtește cu 3000 ture pe minut și, în aceste condiții, i se

admit jocuri radiale de maximum 2 zecimi de milimetru, el plutind pe un film de ulei de 5 sutimi pină la o zecime de milimetru. Orice abatere de la acești parametri duc la compromiterea întregului angrenaj”. Lui Nicolae Coja îi plac exactitățile, a fost dintotdeauna un îndrăgostit de matematică. „Pe vremea cind lucra la centrala Grozăvești, a făcut liceul la seral și a dat și la facultate, la Construcții, dar la proba de fizică nu s-a mai dus, nu-i plăcea fizica, se considera turbinist și îi era de ajuns. Acum, după ce a ajuns un consacrat al acestei meserii și după ce a lucrat, trimis de întreprindere, și în străinătate, nu-l pare rău că a ajuns numai maistru.”

Ultima verișă a lanțului energetic al acestei uzine este legătura dintre turbine și ca-

și iată unul din „secretele” avansului pe care-l au montorii de pe platforma Călărași. Un alt secret este că maestrul Cărarușă a venit aici cu întreaga echipă cu care lucrase la o centrală termică din Slobozia — Constantin Cărarușă, Cotaie Dumitru, Brișcaru Constantin, Samson Vasile și alții —, astfel încît fiecare știe cum și unde „prinde șurubul” celălalt.

Despre toți acești oameni al întreprinderii Antrepriză de Montaj și Reparații Centrale Termice București, subinginerul Aurelian Iorgovici, șeful secției Recuperări din cadrul Uzinei de producere și distribuție a energiei în Combinatul siderurgic — reprezentant al beneficiarului, cum ar veni —, are numai cuvinte de bine. „Grupul energetic la care lucrează maestrul Coja, Neagu și ceilalți

Asociației Internaționale pentru Energie Atomică, cu sediul la Viena — postură care i-a permis să se documenteze, să cîștige experiență și să vadă care-i perspectiva globală a acestei complexe probleme care este energetica nucleară. Vorbește rar și cu o anume distincție, care te obligă să-ți înalți fruntea și gîndurile spre zonele conceptuale, să zic așa, ale energeticii. Dacă ai face abstracție de pufoaică și cizme, și l-ai imagina într-un halat alb, ar părea un chirurg care gîndește cu voce tare la fiecare din operațiile pe care le-a făcut sau le are de făcut. Presanța sa avem s-o regăsim pe întreaga filieră ierarhică a acestui colectiv muncitoresc, de la directorul general al întreprinderii, ing. Vlad Bădulescu și directorul Antreprizei Sud,

lucru ce s-a și întimplat, de altfel, în 1973, cind a absolvit T.C.M.

Celălalt adjunct al șefului de brigadă, ing. Petru Popescu, era considerat „teoreticianul” grupului, intrucît lucrase multă vreme la proiectare, în cadrul I.C.P.E.T. Din vremea aceea se mîndrește cu aplicarea a ceea ce se numește efectul „Corona” — un fel de ionizare a particulelor de cenușă care rezultă din ardere, în urma căreia acestea sint „absorbite” de un cîmp electrostatic, astfel încît instalațiile de ardere rămîn aproape curate și-și prelungesc durata de funcționare. Teoria ca teoria, dar nici practica „nu-l omoară”, dimpotrivă, are acum posibilitatea să se afirme pe măsura dorinței sale, din moment ce i s-a încredințat coordonarea lucrărilor la grupul energetic de la uzina cocso-chimică, fapt ce-l determină să depună mult zel în orice lucru, cit de mic.

Nu trebuie să mă feresc în a spune că acești oameni mi-au format o impresie excelentă — dincolo sau mai înainte de rezultatele muncii lor —, după cum sint convins că între aceste rezultate și felul lor de a fi există o strînsă corelație. Lucrul acesta avea să mi-l confirme secretarul comitetului de partid pe întreprindere, Gheorghe Bărbăluș. El însuși șantierist vechi — a lucrat la Călan, Hunedoara și apoi, pină în 1984, chiar la Călărași — știe foarte bine care este specificul acestei munci și, ca atare, se îngrijește tocmăi de acele „puncte sensibile” ale vieții pe orice șantier. Maistru-montor de meserie, viața a făcut să se „lipească” mai mult de problemele... sudurii, de care și răspunde într-un fel, în toate brigăzile Antreprizei Sud. Pe un alt plan, însă, îl interesează foarte mult sudura între oameni. „Specificul lucrărilor noastre, montajul acestor echipamente și instalații, face ca fiecare să depindă de fiecare în toate lucrările. În plus, viața de șantier este destul de grea dacă nu există o coeziune între toți oamenii, în întreg colectivul. De aceea ne preocupăm constant intensificarea activității organizațiilor noastre în cadrul F.D.U.S. din fiecare brigadă — cadru organizatoric extrem de favorabil desfășurării unei activități corespunzătoare în toate șantierele noastre, unde, cum se știe, nu toți oamenii muncii sint membri de partid. Deși, pe întreaga antrepriză, planul pe anul trecut a fost depășit cu 20 la sută, obiectivele noastre pentru acest an se referă în primul rînd la calitate. Spre asta am orientat deja, în spiritul Mesajului adresat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, toate planurile noastre de muncă pe acest trimestru — și avem motive să credem că Antrepriza Sud, ca și întreaga întreprindere vor înregistra în acest prim an al cincinalului succese cel puțin la fel de importante cu cele care am încheiat recentul cincinal, ale cărui prevederi întreprinderea noastră le-a îndeplinit la 1 aprilie 1985”.

OCTAVIAN ȘTIREANU ■

Constructorii de elită ai Călărașului

zane. Aici lucrează maestrul Neagu Constantin, meseriaș vechi și el, are vreo 35 de ani de muncă numai între „țavărie”, a lucrat la centralele din Craiova, Pârșeni, București, Tulcea, Hunedoara, Călan, Doicești. „Munca noastră e risipită în această hală, trebuie să ai răbdare să vezi cum mățăraia asta de țevi și conducte se apropie de configurația finală. Drumurile noastre sint între cazane și turbine, cum se face într-un capăt ceva, trebuie să ajungem cu instalațiile în celălalt capăt”. Important este ca nici unui, nici altui — nici cazangii, nici turbinistii — să n-aibă ceva a-i reproșa, și pină acum nu s-a-ntimplat acest lucru, peste tot pe unde a lucrat, inclusiv peste hotare.

Maistrul cazangiu Petre Cărarușă a venit în Antrepriza Sud a I.A.M.R.C.T. de șase ani, dar a venit cu ascendentul pe care l-au dat cei patru ani de lucru la Turceni și alți patru la Rovinari. La Turceni a montat pentru prima dată în țară un tip nou de conducte de alimentare a cazanelor, iar la Rovinari i-a venit ideea să preasambleze un cazan la 45 metri înălțime pentru a-l urca apoi la 92. Această tehnologie originală o aplică și aici, la Călărași, unde conduce operațiunile de preasamblare la sol, pe un plan inclinat, a cazanelor, care apoi sint ridicate la cotele normale de funcționare. În felul acesta, durata de montare a unui cazan se reduce cu 6 luni față de durata clasică —

este cel mai mare din județ și va alimenta consumatorii vitali din combinat. De aici se furnizează energie pentru uzina cocso-chimică, agentul termic trecind mai departe, pe fluxul tehnologic, sfîrșind într-un boiler general care va fi folosit la termoficarea orașului. Operațiunile pe care le fac oamenii brigăzii de la I.A.M.R.C.T. sint operațiuni-cheie pentru combinatul nostru și ne bucurăm că sint făcute bine și chiar înaintea termenului.”

O coloană dreaptă, pină la ultima vertebră

Colectivul de conducere a brigăzii de la Călărași este format din profesioniști de elită, oameni pentru care montarea conductelor, țevilor, a cazanelor și turbinelor, a vanelor și chiar a șuruburilor reprezintă un adevărat ritual de muncă angajată, trecută, la fiecare pas, prin filtrul rațiunii. Șef de brigadă este inginerul Vasile Păsăreanu, absolvent de termonegetică acum douăzeci de ani. A lucrat la Galați și Hunedoara, apoi la rafinăriile din Ploiești, Capul Midia, Teleajen, apoi la centralele termice din Tâmbărești și Slobozia. O vreme a primit sarcina de a fi director la montaj nuclear în centrala de la Cernavodă („m-am întors la prima dragoste, cunoașteam oamenii și asta îmi dă o satisfacție mai mare decît ceea ce mi se zicea director”). Urmare a competenței sale a făcut parte dintr-o comisie a

ing. Constantin Stroe și pină la maistrul și șeful de echipă cu care stătușem de vorbă mai înainte. Era, acest fel de a fi, o subtilă formă de compensație pentru ceea ce știam că înseamnă și pentru ceea ce este de fapt viața de șantier.

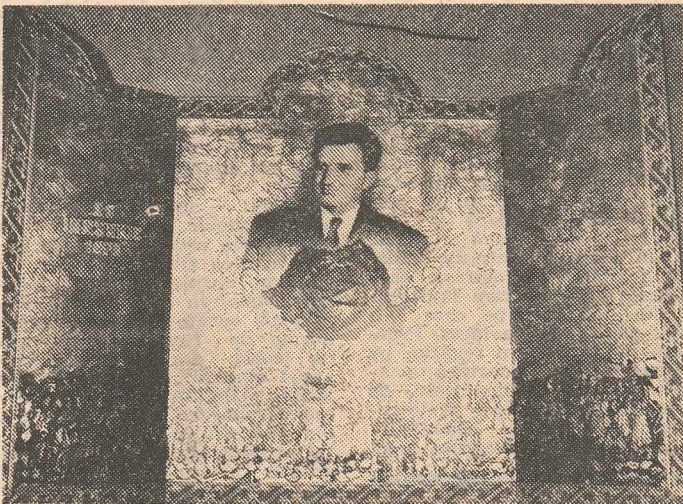
Adjunctul șefului de brigadă, ing. Gheorghe Ostafi, este un temerar al acestei profesii, mergind de fiecare dată acolo unde se cerea un om îndrăzneț, tenace și care, eventual, să aibă și umor. Este tipul profesionistului pur, pentru care principala regulă de conduită este probitatea morală față de tot ceea ce faci. Nu întimplător în 1980 i s-a încredințat conducerea șantierului care a făcut protecția anticorozivă a ecleuzelor de la Năvodari și Cernavodă. Era un aspect asupra cărui nu mă gîndisem niciodată cind prin fața ochilor mi se perindaseră imagini cu aceste ecleuze. „Protecția lor anticorozivă este, se înțelege, un lucru foarte important. Se realizează cu o peliculă de vopsea de o zecime de milimetru, aplicată în patru straturi. De finețea acestei operațiuni depinde soarta ulterioară și durata de menținere în funcțiune a întregii ecleuze”. A venit la Călărași în 1983, dar iernile avea parte mai ales de Rovinari și Turceni, unde trebuia să meargă pentru reparațiile respectivelor centrale, și de astfel de drumuri „ad-hoc” n-a dus niciodată lipsă. În aceste condiții și-a împus, totuși, voința de a termina o facultate, măcar la seral,

Ideal și împlinire în destinul marelui Erou

CULTURA — CREAȚIE ȘI BUN ALE ÎNTREGULUI POPOR

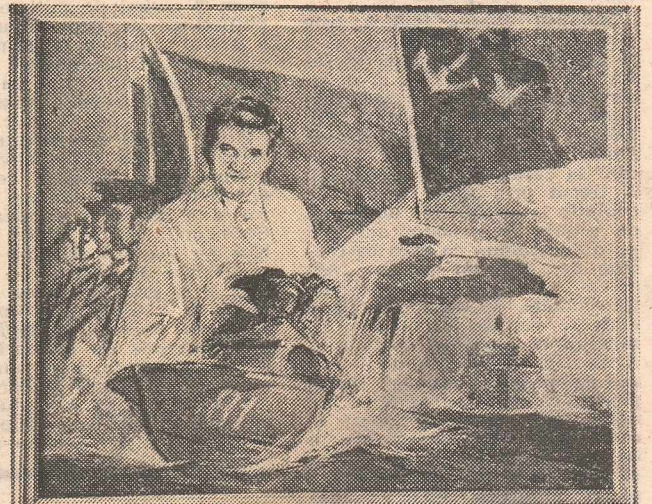
„Răspindirea științei și culturii în masele largi, ridicarea nivelului de cunoștințe generale ale întregului popor reprezintă o premisă hotărâtoare pentru atingerea stadiului superior al societății noastre — comunismul, pentru crearea condițiilor ca oamennii să poată face să fișnească din ce în ce mai bogat izvoarele avuției materiale și spirituale ale patriei noastre”.

Ion Bogdan Cociuba: „Pomul vieții”

Eugen Popa: „Inscripție pe drapel”

Ion Țarălungă: „Conducătorul suprem la aplicații”

Șansa marii arte

Aș începe aceste rânduri pe care cu căldură și emoție le aștern acum, cînd întreaga țară omagiază ziua de naștere a celui mai iubit fiu al ei, tovarășul Nicolae Ceaușescu, aducîndu-mi aminte că anul trecut viața muzicală a României a trăit două momente de mare tinută cultural-artistică: prestigiosul Festival internațional „George Enescu” și împlinirea a o sută de ani de la înființarea Operei Române din București.

Modul sărbătoresc în care au fost cinstite aceste două mari evenimente fac din plin dovada interesului extraordinar, părintesc, așa zice, cu care este sprînjinită și încurajată arta muzicală la noi, în general întreaga artă. Față de aceste minunate condiții de afirmare și împlinire, este și firesc ca toți artiștii să nu precupețească nici un efort pentru ca tradițiile luminoase ale înaintașilor să fie continuate cu aceeași ardoare și strălucire, cu același nobil sentiment că arta este pusă în slujba poporului, întru sporirea gloriei lui, a geniului său creator, recunoscut și prețuit astăzi în toată lumea.

EUGENIA MOLDOVEANU ■

O concepție umanistă

Dezvoltarea intensivă a forțelor de producție pe temeiul

celor mai noi date ale cercetării științifice și ale progresului tehnic, perfecționarea relațiilor de producție precum și a tuturor mecanismelor instituționale (de stat și obștești) de organizare științifică a tuturor ramurilor de activitate și de participare democratică a întregului popor la dezbateră și adoptarea deciziilor privind interesul public local sau național, o amplă dezvoltare culturală la nivel local sau național, la nivelul receptivității și la cel al creării valorilor — toate acestea sînt mijloace vizînd edificarea unui nou tip de civilizație, transformarea României dintr-o țară în curs de dezvoltare într-o țară mediu dezvoltată și apoi cu un nivel superior de dezvoltare. Scopul suprem este omul — **personalitatea umană** ca formă superioară de organizare, structurare și finalizare a existenței și conștiinței umane, o ipostază majoră a umanului. Din punct de vedere al umanismului revoluționar — concept amplu și profund elaborat în gîndirea secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, un **nou model al personalității și procesul real de personalizare** a societății reprezintă piatra de încercare a societății moderne, criteriul fundamental după care trebuie să judecăm programele de dezvoltare și direcțiile de acțiune în edificarea viitorului. Modelul menționat este acela al **personalității multilaterale dezvoltate** și el este corelat organic cu alte două idei fundamentale ale concepției tovarășului Nicolae Ceaușescu despre căile edificării societății comuniste: a) **societatea socialistă multilateral dezvoltată** care ne relevă nu numai o fază de tranziție între socialism și comunism dar și un concept operațional — metodologic, indicîndu-ne un **mod de gîndire și un mod de acțiune** care se opune reductionismului, unilateralității, unor inegalități și dezechilibrări grave în dezvoltarea societății. Numai pe temeiul unei atari dezvoltări armonioase și echilibrate este

posibilă „realizarea societății în stare să asigure manifestarea plenară a personalității umane, înflorirea capacității și aptitudinilor fiecărui cetățean”, căci „socialismul asigură manifestarea multilaterală a posibilităților de creație a individului și colectivității” b) **civilizația socialistă** definită de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congresul al XIII-lea ca o „civilizație materială și spirituală superioară”. Superioară tocmai prin capacitatea de a făuri un nou model uman al personalității care să echivaleze cu cea mai profundă renaștere a umanului, cu visul de aur al umaniștilor dintotdeauna, care abia acum se poate realiza — **omul universal**, produs al propriei sale munci creatoare și al culturii. Este însă cu totul altceva decît modelul elitist și enciclopedist al Renașterii; el are o bază socială de masă și două laturi inseparabile — **socializarea personalității**, în sensul integrării în structurile și dinamica vieții sociale, și **personalizarea societății**, în sensul tratării fiecărui om ca o individualitate distinctă și a valorizării sale specifice. Să luăm aminte la următoarea apreciere semnificativă a secretarului general al partidului: „Trebuie să existe deplină claritate: nu ne propunem și nu ne putem propune uniformizarea omului. Aceasta ar fi o absurditate, un nonsens. Noi acționăm pentru formarea unui om de omenie, cu o pregătire multilaterală, a unui comunist de omenie. Urmărim crearea condițiilor celor mai propice ca omul să se poată manifesta plenar în toate domeniile vieții sociale, fiecare cu capacitățile, personalitatea și felul său de a fi, în spiritul comun întregii societăți, al dragostei de dreptate și adevăr, al curajului și cinstei, al simplității, al hotărîrii de a lucra împreună cu semenii săi pentru fericirea proprie, pentru fericirea întregii societăți”.

Căsim în pasajul citat temeiul unei teorii marxiste a personalității, cu o dublă deschidere — către lumea so-

cială și obiectivă cu legile și obiectivele ei majore, și către individualitatea umană, ceea ce presupune unitatea **momentului sociologic și a celui antropologic al personalității**.

Fiecare tip de civilizație a avut nevoie și a produs un anume tip de personalitate. Civilizația socialistă românească, în concordanță cu profilul spiritual al poporului român și cu idealul cultural socialist, promovează un **etos etico-estetic** armonios, echilibrat și un model al personalității ca expresie superioară a condiției umane, reprezentînd pentru prima dată o sinteză (o unitate lăuntrică) între social și individual realizată prin muncă și creație. **Principiul socialității, principiul individualității și principiul creației** — iată ceea ce contribuie esențialmente la făurirea și dezvoltarea noului model de personalitate, fără a ignora desigur elementele biogene și psihogene, zestrea bio-psihică transmisă ereditar. În alți termeni și din alt unghi de vedere putem considera că principalii factori, (sau momente), în făurirea personalității sînt: **rolul social** — activități complexe funcție de organizarea internă a personalității, de energetica sa psihică și spirituală, de structura și organizarea internă a grupului social sau a comunității umane în care acționează individul etc.; **idealul cultural** care determină modele de comportare și metode de acțiune, atât prin dimensiunea sa **normativă** cît și prin **dimensiunea de originalitate și libertate** a culturii deci în sensul unificării dar și al diferențierii persoanelor; **acțiunea** este factorul de sinteză prin care rolul social și idealul cultural devin efective, generatoare de transformări în sistemul personalității. Ideea de personalitate nu poate fi determinată numai printr-un cumul de potențialități, printr-un set de valori potențiale, ci și prin capacitatea de acțiune. Exercițarea rolului social și realizarea idealului cultural se fac prin acțiune. O personalitate închisă în sine, ruptă de societate, care nu con-

tribuie cu nimic la propășirea societății este un nonsens. Personalitatea reclamă un **cimp larg al libertății** de acțiune dar întemeiat pe știință și cu o **înaltă conștiință a responsabilității**.

Există desigur nivele distincte de organizare a personalității — **biopsihic, psiho-adaptativ, etico-axiologic**, dar esențial este faptul că **socializarea și educarea personalității în lumina idealului cultural socialist** nu înseamnă uniformizare, standardizare, ci dimpotrivă, diferențiere, dezvoltarea personalității creatoare, asigurînd fiecăruia condiții prielnice pentru realizarea maximă a talentelor, vocațiilor, disponibilităților de creativitate.

AL. TANASE ■

Definirea spirituală a omului nou

În dezvoltarea personalității umane, contextul social-istoric este, fără îndoială, unul din factorii primordialii. De deschiderea, de eferescența momentului social-istoric depinde în ultimă instanță **profilul moral** al epocii respective, care-și va pune la rîndul lui amprenta asupra întregului climat spiritual. Trăim — în ce ne privește — un astfel de moment de eferescență, în care dezvoltarea personalității umane se înscrie între telurile de prim rang. Trăim un moment în care personalitatea umană se bucură de condiții deosebite de formare, de desfășurare, de afirmare, fiind în chip oportun favorizată de acțiunea factorilor educaționali. Familia, școala, cultura și arta concură astfel la

Mă întâlnesc adeseori cu oameni ai generației tinere și caut să fac o paralelă între noi, cei de acum 35 de ani, când părăsim băncile liceului, cu cei de azi. Nu urmăresc curba ascendentă sau descendentă a preferințelor literare sau artistice ci mă interesează, în primul rând, în cadrul acestor colocvii, modul în care o noțiune ce pare abstractă la prima vedere capătă contur și concretețe. Mă refer anume la ceea ce în deobște numim: personalitate complexă și multilaterală. Ce componente ale educației primite nu numai în cadrul procesului didactic, în fluxul orelor de școală, concură astăzi, la noi, în constituirea unei astfel de personalități. Fără îndoială o generație se definește în momentul cînd înfruntă viața, pregătindu-se să-și asume răspunderile prin atitudinea pe care o are față de realitatea contemporană, față de sistemul de valori ale timpului lor și prin perspectiva, așa spune prin imaginea, pe care și-o face despre viitor.

Iată întrebarea care m-a preocupat mult deoarece trecutul se identifică nu odată la vîrsta tinereții cu ceea ce trebuie părăsit, cu ceea ce a corespuns unor formule dacă nu anacronice cel puțin depășite de existență și nu mai are tangență cu cerințele spirituale ale unei generații, mai ales cînd aceasta crește sub auspiciile unei modernități galopante.

Am putea oare să ne închipuim o personalitate complexă, armonioasă, adevărată care să facă abstracție de această dimensiune spirituală? Dacă ni s-ar îngădui o mărturisire așa spune că generația noastră, cea care s-a confruntat cu viața în anii 1948-1950 a resimțit în chip dureros ce înseamnă rețezarea nu odată brutală a noțiunii de tradiție, de trecut, ruperea punților cu ceea ce fusese, inversarea scării valorilor în pofida oricărei evidente, ca și pogorirea unei cete dense asupra a ceea ce o spiritualitate dăduse. Această traumă a determinat atîtea frământări și răsuciri, atîtea întrebări și deznădejdi încît în momentul în care, începînd cu 1965, am avut certitudinea că o nouă perspectivă se deschide, această generație a dat contribuția cea mai însemnată calitativ și cantitativ, a avut ideile cele mai îndrăznețe și mai novatoare în acest proces de valorificare a unei moșteniri culturale. De aceea

această generație a aflat în ceea ce secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a spus și a subliniat cu o îndreptățită mîndrie și nu odată cu patosul izvorit de credința în valoarea perenă a operelor ce alcătuiesc acest tezaur nu numai satisfacția restabilirii unui adevăr ci și deschiderea acelor orizonturi ce conferă certitudinea împlinirii unui program ce făcea parte din însăși ființa ei. Care depășea cadrele unui program estetic, a dorinței de-a ne reîntîlni cu unul sau altul din idoli adolescenței sau tinereții ce îmbrășisau într-o largă și îndelungată perspectivă însăși structura culturii române. Așa se explică de ce această generație a răspuns cu un evident entuziasm atunci în 1965 unei chemări de restituire pe care a simțit-o ca o racordare la rosturile noastre fundamentale. N-am spus adevărul dacă am afirma că drumul a fost liniar, că procesul reconsiderării nu s-a lovit de rezistențe, de neînțelegeri, de idei preconcepute, de resentimente personale chiar și nu odată de invidiile ale celor care creîndu-și un soclu prin înlăturarea altora s-au văzut așezați în relația adevărată lor valori.

Ca orice fenomen al victii și pe acest tărîm contradicțiile s-au manifestat nu odată, distorsiunile au apărut și decalajele între diferitele domenii ale culturii care au fost reintroduse în circuitul public s-au manifestat pînă nu de mult. Să ne gândim de pildă, la faptul că momentele cheie ale gândirii și istoriografiei românești și-au ocupat în cadrul acestui proces abia mai tirziu locul meritat. Cînd inițiativele și un spirit de îndrăzneală au pornit nu dintr-o stare de exaltare ci dintr-o evaluare lucidă și realistă a ceea ce a fost, a locului pe care l-au avut în evoluția unei culturi creatorii ei reprezentativi, am avut satisfacția să vedem cum originalitatea unei spiritualități devine o realitate și anume o realitate obiectivă. Dar acest proces nu s-a desfășurat în sine și pentru sine, nu a avut doar o finalitate reparatorie pentru oameni și opere; el a creat o conștiință națională, a dat unui popor sentimentul apartenenței la o structură spirituală și morală care s-a constituit în timp și s-a definit prin trăsături de o reală originalitate.

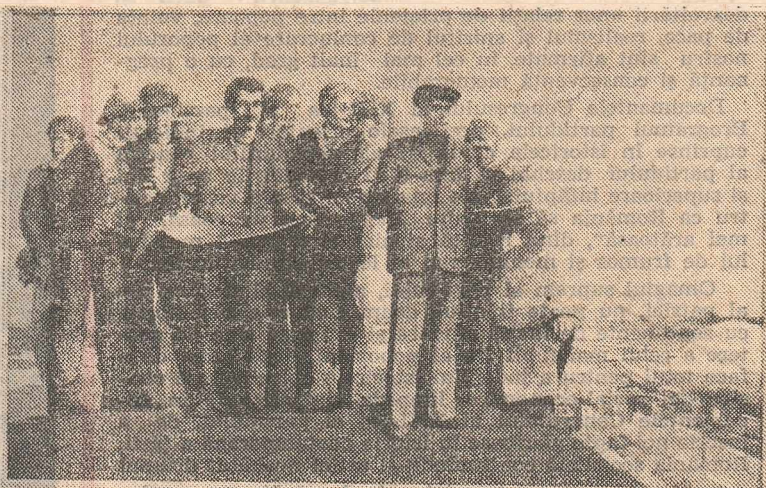
La cel de-al doilea Congres al educației și culturii, tovarășul Nicolae Ceaușescu spunea că nu poate fi concepută o educație patriotică fără cultivarea limbii și fără cunoașterea istoriei țării. Or, noile generații, cele care vin și vor veni după noi, vor avea acest sentiment în măsură în care ele vor primi în mod firesc aceste opere. De aceea problema circulației acestor lucrări, a ritmicității apariției unor serii de opere, a reluării la nivelul cerințelor și exigențelor de artă, al perspectivelor mult mai largi pe care le avem acum asupra istoriei noastre — nu reprezintă doar probleme organizatorice și administrative. Ele constituie acei răspuns pe care sintem datori să-l dăm interesului din ce în ce mai mare al tuturor pentru cultura noastră clasică. Ceea ce s-a realizat pe acest tărîm e impresionant din orice perspectivă am privi: atît cantitativ cît și calitativ. El trebuie să capete dimensiunea permanentei, a necontenitei largiri de orizonturi, a unei necontenite abordări curajoase, fără prejudecăți dar și fără efuziuni lipsite de simțul realității, cu un spirit critic bazat pe o adîncă situație în context istoric, cu o dăruire afectivă dar și cu luciditate, cu credința că oricît s-a făcut de mult niciodată nu vom ajunge la un capăt, că vom așeza cuvîntul sfîrșit la încheierea unei pagini și că totul trebuie necontenit reinceput, îmbogățit, nuanțat printr-o superbă încordare intelectuală a tuturor forțelor spirituale ale acestei țări. Bineînțeles, nu prin decarații, ci prin acea muncă încordată, care chiar dacă se mai izbește de zidurile nevăzute dar tenace ale birocrăției și ale oportunistului nu poate decît să se încheie în mod pozitiv.

Faptul că această vastă acțiune începută în urmă cu 20 de ani nu a avut o viață paralelă, că nu a fost receptată doar de circuitul didactic, ci s-a transformat într-una din realitățile spirituale cele mai sesizante ale prezentului, deșemnînd un fenomen de masă, un fenomen popular în adevăratul înțeles al cuvîntului, reprezintă suprema lui validare istorică.

VALERIU RĂPEANU ■

Cornelia Ionescu: „In mijlocul copiilor”

Doru Rotaru: „Tovarășul Nicolae Ceaușescu în vizită la Canalul Dunăre-Marea Neagră”

Ion Țărălungă: „Document ostășesc”

Ilcana Balotă: „Omagiu”

definirea spirituală a omului nou al timpului nostru.

Teatrul, ca instituție de spectacole, are un profund rol educativ, recunoscut și în alte epoci ca atare, dar pus în valoare într-un mod cu totul deosebit în anii pe care-i trăim. Prin natura sa, spectacolul de teatru se adresează unui public divers, cu nivele de cultură diferite, cu gusturi deosebite, un public alcătuit din personalități mai mult sau mai puțin formate. Seară de seară, spectacol de spectacol, acest dialog al scenei, a ceea ce se rosteste pe scenă cu spectatorul se poartă după reguli defoc simple și de a căror respectare depinde însăși reușita actului artistic. Și, ca să fie limpede la ce mă refer, am să fac o acolișă mai amplă, spunînd că, dacă în urmă cu 25-30 de ani apropierea teatrului de orizontul de înțelegere al publicului se reducea la abordarea unui repertoriu simplist, schematic, „pe înțelesul tuturor”, dar, în fond negînd stratificările firești existente în rîndul spectatorilor, astăzi alcătuirea repertoriului unui teatru se face mult mai nuanțat, mult mai realist. Este firesc să avem în repertoriu piese pentru tineret, piese pentru muncitori, piese pentru intelectuali și, de ce nu, piese pentru țărani cooperatori. Numai că toate aceste spectacole mizează pe un grad mediu de cultură mult mai ridicat decît acum 30 de ani, pe o reală încredere în competența publicului nostru spectator.

Astfel grija principală a omului de teatru al zilelor noastre trebuie să fie echilibrarea repertoriului. Fiecare spectator trebuie să se găsească în permanență în dialog cu ceea ce se petrece pe scenă. Or, dacă teatrul — și arta, în genere — trebuie să țină pasul cu momentul social-istoric, este firesc ca, pe scenă, piesa de actualitate să se afle la loc de cinste. Piesa de teatru, această prețioasă „materie primă” a artei spectacolului, reprezintă în fond cheia de boltă a domeniului. În piesa de actualitate, actorul trebuie să creeze eroi personaje credibile, care să fie în același timp

exemplare, să reprezinte modele de urmat. Spectatorul — și în mod special spectatorul tînăr — trebuie să poată simți în mod spontan dorința de a semăna cu personajul de pe scenă, de a prelua de la acesta anumite trăsături de caracter. De altfel, aceste deziderate sînt prezente în numeroase documente de partid, în care secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu formulează cu claritate direcțiile cele mai adevărate și mai profitabile pe care va trebui să le urmeze arta noastră contemporană.

Spuneam mai sus că „materie primă” este pentru noi, oamenii de teatru, piesa de teatru. În deceniile din urmă, literatura dramaturgică a evoluat simțitor. S-a alcătuit deja un „fond de aur” al scenei românești. Piese cum sînt Răceala, de Maria Sorrescu, Interviu, de Ecaterina Oproiu, Mobiliă și durere, de Teodor Mazilu, Gustul parvenirii, de Paul Everac și altele au dat naștere, la Teatrul Bulandra, unor spectacole de-a dreptul longevive. Piesa românească de bună calitate a făcut și va face întotdeauna săli pline. Nu este însă mai puțin adevărat că nu toată producția dramaturgică se ridică la același nivel. Nu vreau să supăr pe colegii mei, dramaturgii, dar punem ungeori în scenă texte care nu numai că nu se sincronizează cu problemele timpului nostru, dar nu reușesc să propună nici personaje viabile. Teatrul are nevoie de eroi de neuitat, răscollitori de conștiințe. Numai prin mijlocirea lor vocația formativă a teatrului poate deveni cu adevărat constructivă. Sigur că aici lucrurile sînt mai complicate. Comanda socială este o realitate și o necesitate, nu însă și o soluție spontană.

Pot spune că sînt fericit de a-mi fi dedicat 36 de ani de viață acestei profesiuni, în care am găsit nu numai satisfacții de ordin artistic, ci și cea necesară legătură cu destinația artei. Față în față cu spectatorul, reușita sau nereușita actului artistic este permanent controlabilă. Actorul este astfel, în mod necesar, un ins profund

responsabil, conștient de misiunea formativă, modelatoare a artei sale.

ION BESOIU ■

Larg cîmp de afirmare plenară

Acum, cînd țara întreagă omagiază ziua de naștere a celui mai iubit fiu al poporului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de-a cărui neobosită activitate sînt legate numeroase victorii și tot atîtea ctitorii ale socialismului, gîndul artiștilor plastici, pictori, sculptori, graficieni sau ceramiști — se îndreaptă cu adîncă recunoștință spre cel care, cu o profundă gîndire revoluționară, dar și cu un înalt sentiment patriotic a deschis în fața artistului român contemporan un larg cîmp de afirmare plenară, i-a oferit șansa unei depline împliniri. Datorită îndemnuirilor sale, pertinentelor sale observații, dar și condițiilor de muncă și viață create artiștilor de toate vîrstele, arta românească, de-a lungul celor 20 de ani, cîți s-au scurs, de exemplu, de la lucrările istoricului Congres al IX-lea al partidului, s-a regăsit pe sine. Pusă în slujba vieții, a omului ce-a schimbat, printr-un titanice efort, chipul însuși al patriei, adăugîndu-i noi și noi frumuseți, continuînd o strălucită tradiție artistică, dar înnoindu-și continuu mijloacele de expresie, exprimînd, în ultimă instanță, starea de suflet și gînd a omului ce trăiește în România, arta plastică din țara noastră a cucerit în confruntările sale internaționale o binemeritată recunoaștere, iar pe plan intern are satisfacția de a-și fi întărit rîndurile cu numeroși tineri ce fac dovada unor remarcabile talente și-a unor deprinderi de meș-

teșug artistic de înaltă ținută. Am convingerea că artiștii noștri, așa cum au răspuns de fiecare dată comandamentelor sociale, din adîncă dragoste de patrie, și au adăugat un plus de frumusețe orașelor țării prin numeroasele monumente ce-au fost închinare eroilor patriei, vor continua să facă dovada, și pe mai departe, a modului exemplar în care înțeleg să vină în întîmpinarea cererii de artă a societății noastre socialiste. În aceste clipe, cînd ne-alăturăm țării care îi urează iubitului ei fiu multă sănătate și cît mai multă putere de muncă în folosul devenirii patriei noastre pe drumul edificării socialismului, ne angajăm plenar să dăruim țării noi și noi frumuseți mărețe: opere de artă care să cînte viața, omul și timpul României socialiste.

DAN BANCILĂ ■

Artă inspirată de oameni și închinată oamenilor

În acești ultimi 20 de ani România a cunoscut o dezvoltare fără precedent, într-o epocă a gloriei, ce poartă numele celui care a ctitorit-o, EPOCA NICOLAE CEAUSESCU. Poporul nostru, stăpin pe destinele lui, unit în jurul și la chemarea partidului, se află astăzi în epoca unei puternice afirmări a devenirii sale naționale — căci ele, afirmarea și devenirea sînt astăzi, pentru toate națiunile lumii, cele mai autentice, mai invincibile arme strategice de apărare a păcii și civilizației moderne.

Iată aici tocmai focarul inspirației literaturii și artelor românești ce-au dus la noi spre o nouă cultură, închinată milioanei de noi conștiințe și inspirată din grandiosul program de dezvoltare multilaterală a României socialiste, magistral conceput de însuși secretarul general al Partidului Comunist Român și Președintele Republicii Socialiste România, a cărui zi de naștere o sărbătorim cu recunoștința celor mai înalte prețuri, în elanul fiecărui început de an.

Unde ar fi putut mai bine teatrul, filmul, arta în general, al căror slujitor mă știu din toți acești 20 de ani de impresionantă transformare revoluționară, să-și găsească climatul fertil al afirmării, evoluția, succesul? Unde în lume se vorbea înainte, atît și așa cum se vorbește astăzi, despre artele românești, despre marile ei valori intrate în circuite internaționale de cea mai înaltă selecție?

Cu atît sînt mai conștient că tot ceea ce dă consistență creației artistice din țara noastră este tocmai spiritul umanist revoluționar insuflat grandiosului Festival Național „Cîntarea României”, conceput de însuși secretarul general al partidului ca o amplă și impresionantă manifestare a întregului nostru popor. Practicăm astfel o artă inspirată de oameni și închinată oamenilor, o artă a perfecționării continue a noilor conștiințe, o artă a militantisimului major, o artă profund progresistă, căci numai această artă slujește patriei, poporului, numai această artă își va cîștiga întotdeauna succesul.

Iată de ce, cu nemărginită dragoste și mîndrie, conștient pe deplin de prețurile acestor izbînză ca și de răspunderea pentru marea viitor, urez secretarul general al partidului și președintelui țării, tovarășului Nicolae Ceaușescu, ani de viață fericită și lungă, în care să călăuzească mai departe pașii de progres și bunăstare ai poporului român spre împlinirea visului de aur al comunismului românesc de mine!

GEORGE MOTOI ■

„Unitatea națională fu visarea iubită a vo

Viața și lupta de strălucit revoluționar și înflăcărat patriot, cei peste 50 de ani de activitate revoluționară, abnegația exemplară cu care tovarășul Nicolae Ceaușescu a militat și militează pentru a sluji interesele supreme ale poporului, de care s-a dovedit în permanență legat prin fapte memorabile, s-au întipărit puternic în conștiința întregii noastre națiuni, sint înscrise pentru totdeauna în istoria glorioasă a partidului, a patriei.

De peste două decenii în fruntea partidului și a țării, conducind cu înțelepciune și cetezanță poporul în opera de construcție socialistă, de numele tovarășului Nicolae Ceaușescu sint profund legate mărețele realizări, fără egal în istoria României, realizări ce vor rămâne în memoria vremurilor ca mărturie nepieritoare ale vocației constructive a poporului, a clarviziunii creatoare a marelui om politic, ale cărui alese virtuți de conducător, al cărui genial spirit vizionar sint unanim recunoscute și prețuite.

Prin conducerea de către tovarășul Nicolae Ceaușescu a operei de edificare socialistă a patriei, prin vasta operă teoretică, prin exemplara activitate practică, partidul și statul nostru au promovat în aceste două decenii — cele mai dinamice și rodnice din istoria țării — o politică internă de profund realism, de amplă anvergură, materializată în mărețe înfăptuiri, precum și o politică externă principială, nesupusă conjuncturilor, de pace și concurență între popoare, prin care România socialistă s-a impus în mod prestigios și durabil în conștiința umanității.

În cei peste 20 de ani cuprinși între Congresul al IX-lea al partidului — deschizător de noi și îndrăzneț drumuri pentru devenirile socialiste, — și ziua de azi, în deceniile supreme ale demnității naționale, s-au înscris în cartea de aur a patriei opere durabile și monumentale, a căror emblemă reprezentativă o constituie Canalul Dunăre—Marea Neagră, operă de construcție grandioasă a poporului român. Toate acestea sint rodul gândirii înalt vizionare, al patrioticeii activități prin care tovarășul Nicolae Ceaușescu a slujit și slujește cu exemplară dăruire și pasiune comunistă, cu pilduitoare competență, țelurile supreme ale patriei, demnitatea, independența și suveranitatea ei, cauză măreață a înfloririi necontenite a României socialiste.

Întruchipind în cel mai înalt grad alesele virtuți care au caracterizat întotdeauna pe marii bărbați ai istoriei patriei, întruchipind setea de dreptate și libertate a poporului, voința lui multiseclară de a trăi liber și demn, într-o țară liberă și puternică, vocația de prietenie și pace cu toate popoarele lumii, prin viața și lupta sa neînfricată, eroică, prin vasta operă teoretică și inepuizabila acțiune practică, tovarășul Nicolae Ceaușescu con-

stituie un simbol nepieritor al capacității și energiilor creatoare ale poporului, al unității, libertății și suveranității patriei. Asemenea virtuți au fost, sint și vor fi păstrate cu prețuire și cinstire în inimile țării.

Spiritul larg vizionar, puterea de sinteză, capacitatea de a desprinde din realitățile prezentului concluzii de excepțională însemnătate pentru construcțiile viitorului, și-au aflat o nouă și impresionantă materializare în documentele adoptate de Congresul al XIII-lea al partidului, în obiectivele stabilite în vederea progresului multilateral al patriei, prin realizarea sarcinilor cuprinse în cincinalul 1986—1990 și a direcțiilor de dezvoltare a țării pînă în anul 2000. Ale țării care își asumă lucid orizonturile cuprinzătoare ale construcției dinlăuntru, angajându-se totodată cu recunoscută consecvență în acțiunile de profund unanimitate ale salvării țelurilor supreme ale omenirii întregi — apărarea păcii și a liniștii planetei. Prin glasul autorizat, prin inițiativa strălucite ale președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, România promovează o

politică externă de exemplară consecvență și înaltă principialitate, numele poporului nostru fiind unanim prețuit în conștiința umanității. Inițiativa de larg răsunet consacrate dezarmării și, în primul rînd, dezarmării nucleare, salvării păcii și

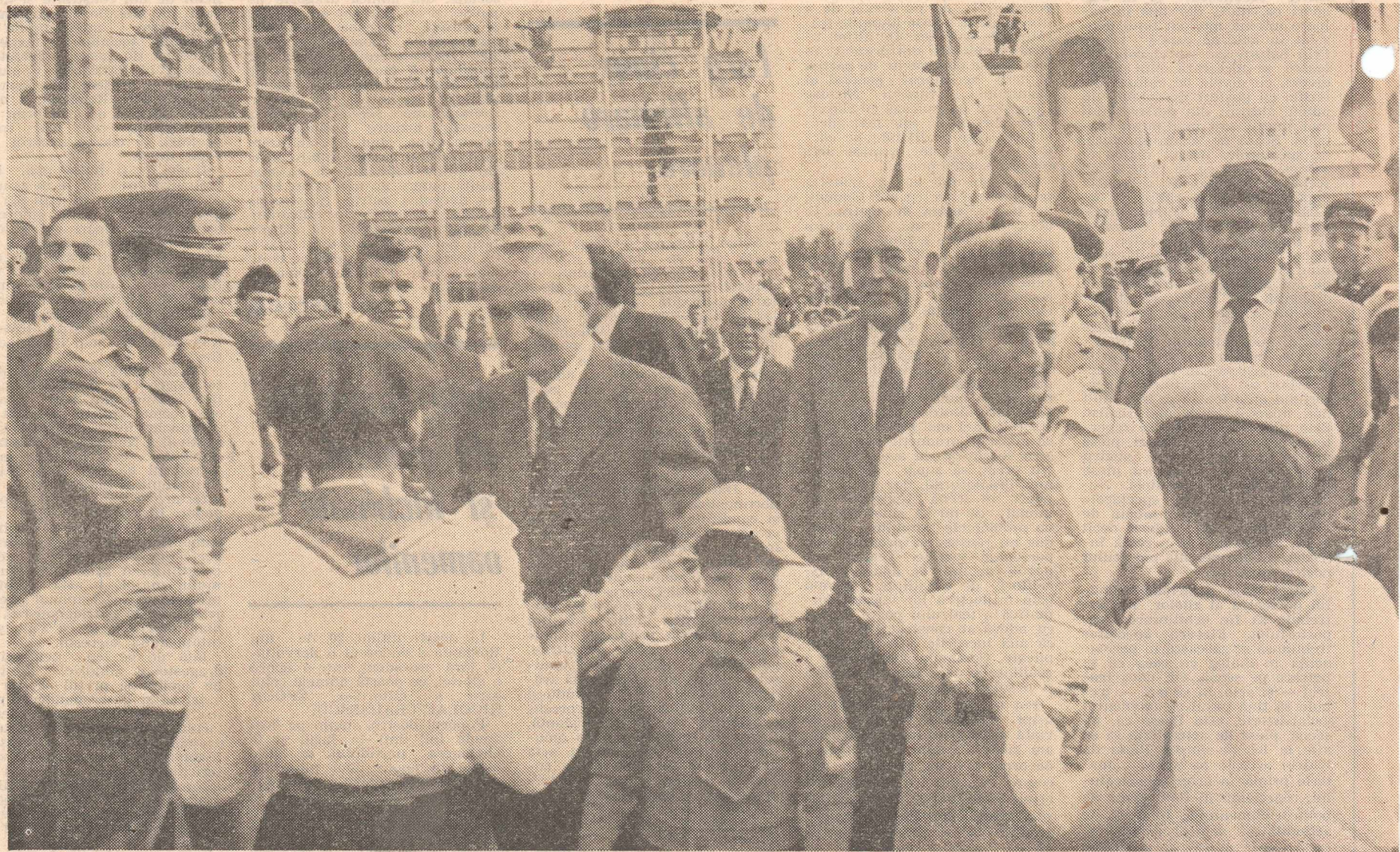
dezvoltării unor relații de prietenie între popoare, voința de pace, realismul și spiritul de concurență al poporului nostru sint afirmate, în cel mai înalt grad, cu o pregnanță și consecvență memorabile.

Documentele Congresului al XIII-lea al partidului, Programul partidului, prețioasele orientări și indicații cuprinse în istoricele cuvîntări ale secretarului general al partidului deschid în fața țării orizonturile unor noi și superioare înfăptuiri, ale unei opere și mai vaste, pentru ca România să se înalțe „mereu mai frumoasă, și mai arătoasă“, dînd replică stenică și durabilă mesajului de frumos și monumental al legendelor naționale.

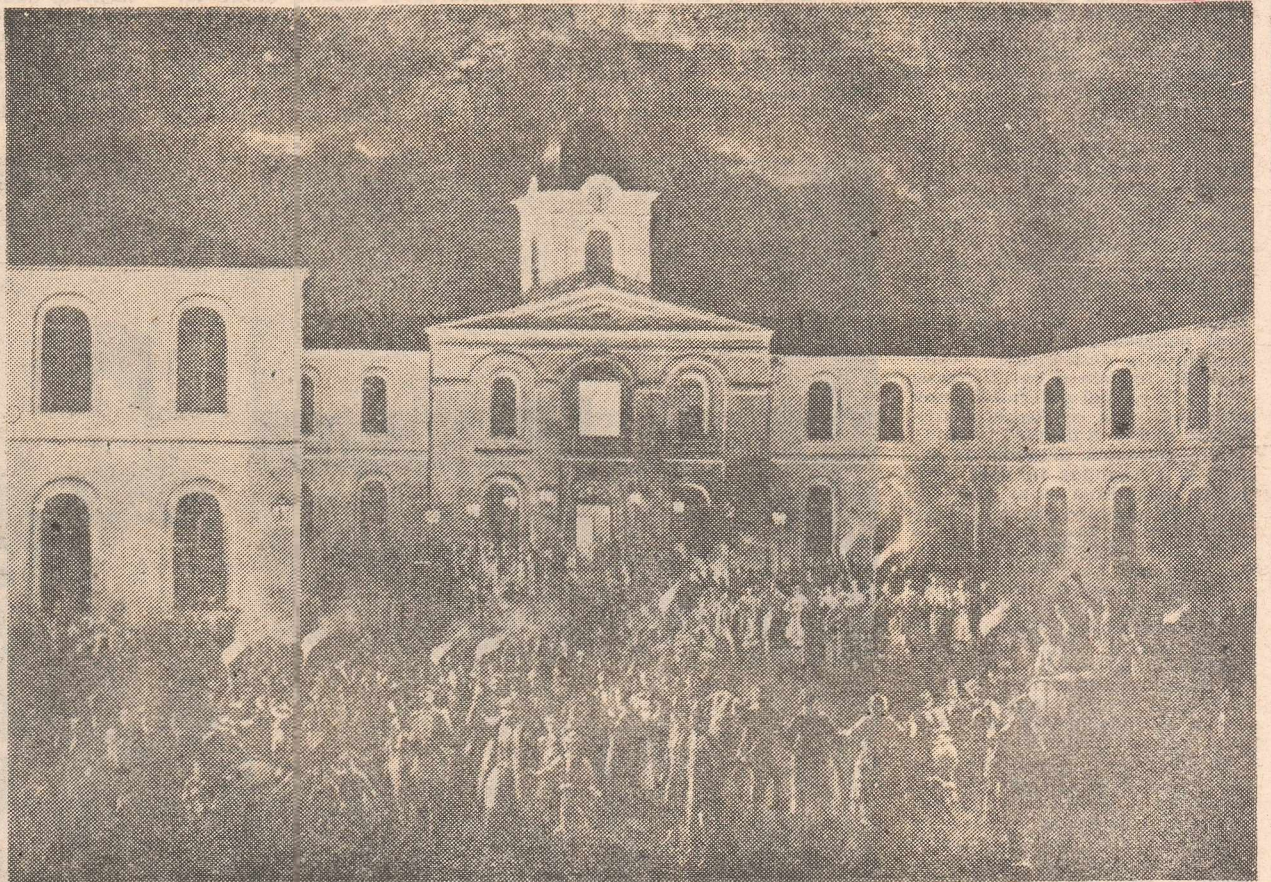
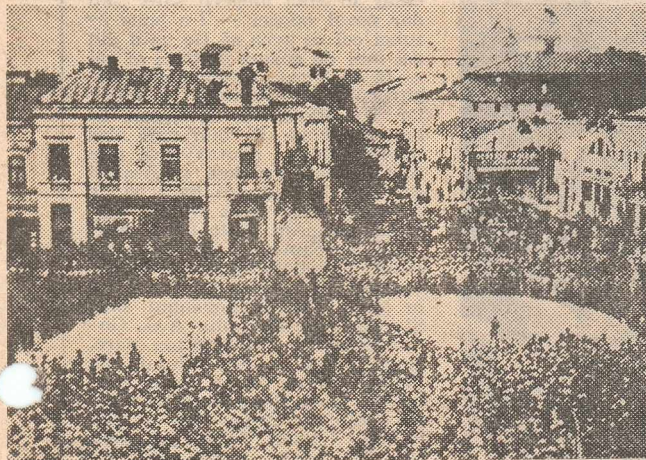
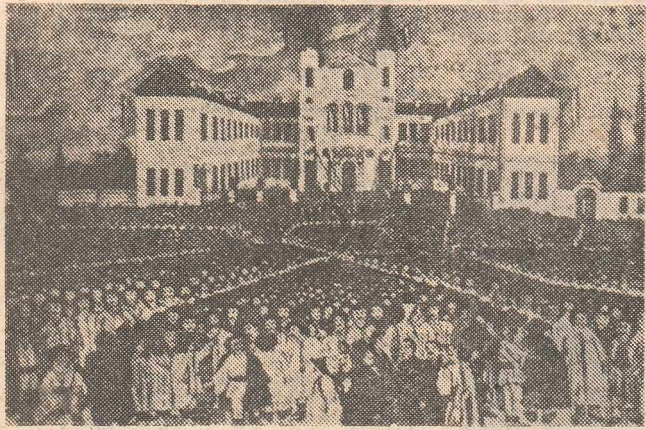
Omagiul suprem al partidului, al țării, al fiecărui fiu al patriei, nu poate fi altul, acum cînd este sărbătorită cu sentimente de înaltă cinstire și dragoste ziua de naștere a celui mai iubit fiu al poporului, decît acela de a face totul pentru a îndeplini istoricele obiective ale construcției social-economice, limpede dimensionată în documentele Congresului al XIII-lea al partidului, de a înscris noi fapte glorioase în istoria contemporană a țării, România socialistă continuîndu-și astfel neabătut drumul cetezător pe care s-a angajat, sub clarvăzătoarea conducere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, drum de muncă și luptă revoluționară, patriotică.

NICOLAE DRAGOȘ

Deceniile supreme ale demnității naționale

vozilor noștri cei viteji,

a tuturor bărbaților noștri cei mari"

În lumea contemporană, în care aspirația, profundă și vitală, a popoarelor de a fi libere și independente continuă să se confrunte cu politica imperialistă de forță și de amenințare cu forța, de nesocotire a dreptului popoarelor la autodeterminare prin plasarea lor silnică în zone de influență sau de interese, în lumea noastră unde orice națiune vrea să decidă, în deplină libertate, drumul propriu, în această lume, România socialistă este considerată, grație politicii președintelui Nicolae Ceaușescu, ca una din exponențele cele mai curajoase și statornice ale politicii care face din respectul independenței și securității naționale fundamentul relațiilor dintre state și popoare. „O țară atât de înverșunată independentă ca România” — astfel ne caracterizează în memoriile sale fostul secretar de stat al S.U.A., Henry Kissinger. Această percepție a României, în care independența este trăsătura definitorie, este rezultatul eforturilor președintelui Nicolae Ceaușescu de a promova pretutindeni în lume respectul pentru suveranitatea națională, după ce făcuse respectat acest principiu pentru propria țară.

În anul 1966, adică la scurt timp după ce luminosul Congres al IX-lea al Partidului Comunist Român inaugurasă epoca celor mai mari înfăptuiri ale mult milenarei istorii a patriei, unul din cei mai reputați specialiști în istoria Europei răsăritene și de sud-est, profesorul britanic Hugh Seton-Watson scria că în istoria acestei părți a continentului nostru cel mai izbitor fenomen petrecut era politica de independență a României. La data cind această politică era în faza ei de debut, mulți comentatori străini — sceptici sau neinformați, dacă nu de-a dreptul ostili — se complăceau în a sublinia că ea are un caracter „conjunctural”, „riscat”, sigur fără viitor. Toate aceste evaluări, istoria ultimelor două decenii le-a dezmințit cu prisosință. O ex-

pertă în problemele Europei răsăritene, de competență și faimă Hélène Carrère d'Encausse, scrie în unul din recentele ei volume că România și-a asigurat, prin politica energetică a președintelui Nicolae Ceaușescu, statutul unui stat cu adevărat independent, iar un observator atât de sagace al vieții internaționale ca André Fontaine consideră, în ultima sa carte, că specificul politicii externe a României de azi este dat de principiul independenței naționale pe care ea se întemeiază. Exemplele ar putea, desigur, continua; ele relevă că pentru oricine cunoaște și evaluează cu competență și obiectivitate realitățile lumii contemporane, România apare

luat, de la începuturi, pe primul plan și ele constituie și acum principiile de bază ale societății pe care o edificăm în România. Desigur, la această treabă adăugată și dezvoltarea istorică a poporului român, a țării noastre, care a cunoscut multă vreme dominația străină, a trebuit să dădă lupte îndelungate pentru a-și câștiga independența. Pentru cine scrutează istoria românească de la obirșile ei și pînă astăzi, atașamentul profund pentru idealul neatîrnării apare ca o constantă caracteristică. Este semnificativ din acest punct de vedere că prima manifestare a geto-dacilor, consemnată de istorie, este refuzul lor de a se pleca în fața

propriei de-a lungul întregii noastre istorii. Aici, în această parte a continentului, care a cunoscut secole de-a rindul regimul de pașalic instaurat de Poarta otomană, noi, românii, am fost singurul popor care l-am impus recunoașterea statutului de autonomie a țărilor române. Cît adevăr în cuvintele tovarășului Nicolae Ceaușescu cînd sublinia că „lupta neîncurmată pentru dezvoltarea de sine stătătoare, pentru libertate și neatîrnare constituie, astfel, trăsătura caracteristică fundamentală a întregii istorii a poporului nostru, determinînd însuși modul lui de existență, concepțiile și idealurile sale”. În firea poporului român n-a

Rezultatul independenței într-o lume de pace și securitate, iată obiectivul major al tuturor strădaniilor nobile care au conferit tovarășului Nicolae Ceaușescu statura unei personalități de excepțională anvergură a epocii contemporane. Nu există astăzi problemă importantă a vieții politice internaționale în care România, prin glasul autorizat al președintelui ei, să nu-și fi formulat poziția și să nu fi indicat soluțiile potrivite. Prin gândirea politică și acțiunile tovarășului Nicolae Ceaușescu, îndreptate spre eliminarea surselor de conflict și tensiune, spre dezarmare — în primul rînd nucleară — și tratative în vederea reglementării problemelor internaționale aflate în litigiu, România a căpătat în lume un prestigiu fără precedent.

Istoria ne-a învățat că nu există sacrificiu de la care românii să se fi dat la o parte pentru a-și păstra independența. De la bunurile jertfite în calea năvălitorului pentru a-i slei forțele — așa cum au făcut sute de ani înaintașii noștri — pînă la jertfa supremă: viața, nimic nu a fost cruțat pentru ca poporul să-și asigure dăinuirea neatîrnată. Această moștenire de dăinuire și abnegație, această comoară, a fost valorificată și considerabil sporită în cele două decenii ale epocii de glorie care s-a asociat pentru totdeauna de numele secretarului general al Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu. Curaj, dirigenție, eroism — iată ce caracterizează lupta președintelui nostru pentru că țara să fie liberă și respectată. Și noi, la această zi aniversară, exprimăm încă o dată profunda noastră recunoștință și nețărmitul nostru devotament pentru cel care înmănușează așa de strălucitor marile calități ale luptătorilor pentru independență, tovarășul Nicolae Ceaușescu, omul politic desăvîrșit al epocii de libertate și independență a poporului.

FL. CONSTANTINIU

Strateg al luptei pentru independență

drept promoatoarea politicii care răspunde intereselor vitale ale națiunilor, aceea care face din dreptul fiecărui popor de a-și decide liber soarta, fundamentul ei, iar această politică este opera — de inteligență și curaj politic — a președintelui Nicolae Ceaușescu. Opera de cugetare și faptă a iubitului nostru conducător își are rădăcinile adînc împlinite în istoria poporului român, care a văzut întotdeauna în independență bunul său cel mai de preț. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a relevat el însuși perfectă continuitate dintre tradițiile plurimilenare ale luptei pentru independență a românilor și politica externă a României socialiste. În interviul acordat la 8 decembrie 1963 corespondentului ziarului „The New York Times”, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia că în însăși concepția socialismului „problemele făuririi unei lumi a egalității, a dreptății și a colaborării egale, problema păcii și înlăturării războaielor s-au si-

existat niciodată gîndul de a cuceri și asupra alte popoare. Axioma că nu poate fi liber un popor care asuprește alte popoare a fost încorporată statornic conștiinței politice românești, adînc pătrunsă de spiritul de solidaritate militantă cu oricine s-a bătut pentru propria sa libertate. Deschiderea spre toți, în spiritul respectului și înțelegerii reciproce, iată ce ne caracterizează istoria. Așa cum remarcă Nicolae Iorga, „E foarte interesant pentru blîndețea sufletească a poporului nostru că din contra latin, pe care noi nu l-am pierdut, s-a făcut acel către care înseamnă nu pornire inamică asupra cuiva ci îndreptare prietenească spre dînsul”. Tovarășul Nicolae Ceaușescu atrăgea atenția, în cadrul interviului acordat ziarului „The New York Times”, că „punînd problema independenței, noi nu înțelegem prin aceasta a duce o politică de izolare. Dimpotrivă, noi sintem pentru o largă colaborare cu toate statele lumii”.

Marile bătălii purtate cu invadatorii și cuceritorii veniți din toate orizonturile au fost câștigate prin încordarea tuturor forțelor societății românești, războiul întregului popor fiind scutul care ne-a apărut independența. Grație reflexului de solidaritate națională declanșat de fiecare dată cînd neatîrnarea ne-a fost primejduită, am realizat performanța de a conserva armătura instituțiilor politice

„Însă rumâni înțeleg nu numai ceaștia de aici, ce și den Ardeal, cari încă și mai neaoși sînt și moldovenii și tot cîți și într-altă parte să află și au această limbă...”, scria cu aproape trei veacuri în urmă Constantin Cantacuzino Stolnicul, dînd glas unei convingeri a unității, care nu-i aparținea numai lui și cărturarilor, ci întregului popor român răspîndit, prin vicisitudinile istoriei, în țări și sub stăpîniri deosebite. Călugării de la mănăstirea Dealului din preajma Tirgoviștei, oameni simpli, mărturiseau și ei — încă la începutul secolului al XVI-lea unui umanist italian — credințele lor privind atît unitatea cit și originea latină a neamului lor. Uniți au fost rumânii încă de la începutul existenței lor istorice, prin originea comună, avînd la temelie simbioza daco-romană, prin limba lipsită de dialecte în spațiul dacic, prin legăturile lor necontenite pe plan economic, politic și militar, prin comunitatea de viață spirituală. Este însă neîndoiește că, odată cu începuturile destrămării vechii societăți feudale și cu afirmarea din ce în ce mai puternică a creștinismului modern, ceea ce fusese o frățietate pasivă a devenit o comunitate națională deosebit de activă și s-a impus în mod nepărat dobîndirea unui nou cadru de viață nu numai pe plan socio-economic, politic și cultural, ci și teritorial. Hotărârile nefirești, anacronismul unor artificiale despărțiri nu și mai puteau avea rostul într-o lume nouă ce se născuse. Națiunea modernă a luat locul neamului, conștiința națională conștiinței de neam și obiectivul firesc al națiunii a devenit statul modern, unitar și independent al rumânilor de pretutindeni.

În clocotul noilor vremuri ideea unității a dobîndit noi valențe. Ea a apărut la țărani răsculați transilvăni conduși cu neînfricare în 1784 de marele luptător al poporului, Horea, ca poate fi rezăsită și în anul revoluționar 1821, atunci cînd slugerul Tudor Vladimirescu, comandantul pandurilor și conducătorul „Adunării norodului”, cerea Divanului din București să stabilească legături cu cel din Iași „ca unii ce sîntem de un neam, de o lege și supt aceeași stăpînire...”. „...ca — adăuga el ceva mai departe — fiind la un gînd și într-un glas cu Moldova, să putem cîștiga deopotrivă dreptățile acestor Printpaturi, ajutorîndu-ne unii pe alții”. Tot atunci, în 1821, revoluția lui Tudor a înregistrat un adînc ecou și în Transilvania, unde țărani rumâni asupriți așteptau cu înfrîngare ca noul „crăisor Todoruț” să reia lupta „crăisorului Horea”, cel atît de cumpănit și nemilos ucis pe roată în Alba Iulia care va găzdui, un veac și jumătate mai tîrziu, la 1 decembrie 1918, marea adunare a rumânilor, prin hotărîrea ireversibilă a căreia avea să fie împlinit un act de dreptate istorică. Gîndul unității a apărut stăruitor, în forma sa integrală ori în cea mai ușor realizabilă prin similitudinea absolută de destine și situații a Moldovei și Țării Românești, în proiectele și acțiunile revoluționare din întreg cuprinsul românesc în deceniile premergătoare revoluției de la 1848. Una din marile idei ale revoluției pașoptiste, avînd ca însăși alinea trasătură de unitate, a fost și aceea a realizării unității statale românești, unirea preconizată a Moldovei și Țării Românești fiind atît de plastic definită de Mihail Kogălniceanu drept „cheie de boltă și drept „cunună” a lanțului de înalți cerute de luptătorii revoluționari și nu trebuie de asemenea uitat — cel puțin ca o sacră făgăduială pentru vremurile ce aveau să vină — strigătul jărănimii revoluționare de pe Cîmpia Libertății de la Blaj: „Noi vrem să ne unim cu Țara!”

Revoluția a fost în aparență înfrîntă, ostile imperiiilor au ocupat teritoriile românești înăbușînd strigătele de libertate, dar marile ei idealuri au rămas mai departe vii în sufletul națiunii, obligînd-o să lupte mai departe, să împlinească ceea ce era de împlinit. „Revoluția viitoare — scria Nicolae Bălcescu în 1850, mai departe fervent încredzător în destinele poporului său — nu se mai poate mîrgini a voi ca rumânii să fie liberi, egali, proprietari de pămînt și de capital și frați asociați la fapta unui progres comun. Ea nu se va mîrgini a cere libertatea dinlăuntru, care e peste puțină a dobîndi fără libertatea din afară, libertatea de supt dominașrea străină, ci va cere unitatea și libertatea națională. Deviza ei va fi Dreptate, Frăție, Unitate. Ea va fi o revoluție națională”. Realizarea unității statale, deocămdată în forma atunci posibilă, prin stringerea înăuntru a unice hotare a moldovenilor și muntenilor, rămînînd ca în etape

ulterioare ea să fie dosăvîșită, a devenit în perioada post-revoluționară un crez unanim.

Niciînd pînă atunci inimile rumânilor nu bătuseră mai puternic și mai la unison. Rareori, în istoria umanității o națiune avea să dea dovadă de unitate, maturitate politică și patriotism cum au făcut-o rumânii de la mijlocul veacului trecut. Mișcarea unionistă a avut în fruntea ei cîteva zeci de fruntași patrioți, jertfii către țara lor în imaginea ei ideală, României ce trebuia să fie, dar în rîndurile ei s-a strîns o națiune, care lăsînd deoparte disensiunile a acționat ca un sin-

către țara lor împrejurările și pînă și divergențele marilor puteri, de a trece peste limitele compromisurilor lor, demonstrîndu-le concret forța unei mici națiuni, unită în aspirațiile sale și dornică de a-și deschide drum către un viitor luminos.

În vara anului 1857, puterile au ajuns la momente deosebit de încordate în problema Principatelor, pentru ca apoi, întrevăderea de la Osborne dintre împăratul Napoleon III și regina Victoria a Angliei să aibă ca urmare un nou compromis în chestiunea alegerilor falsificate din Moldova, unde caimacamii Teodor Balș și mai ales succesorul

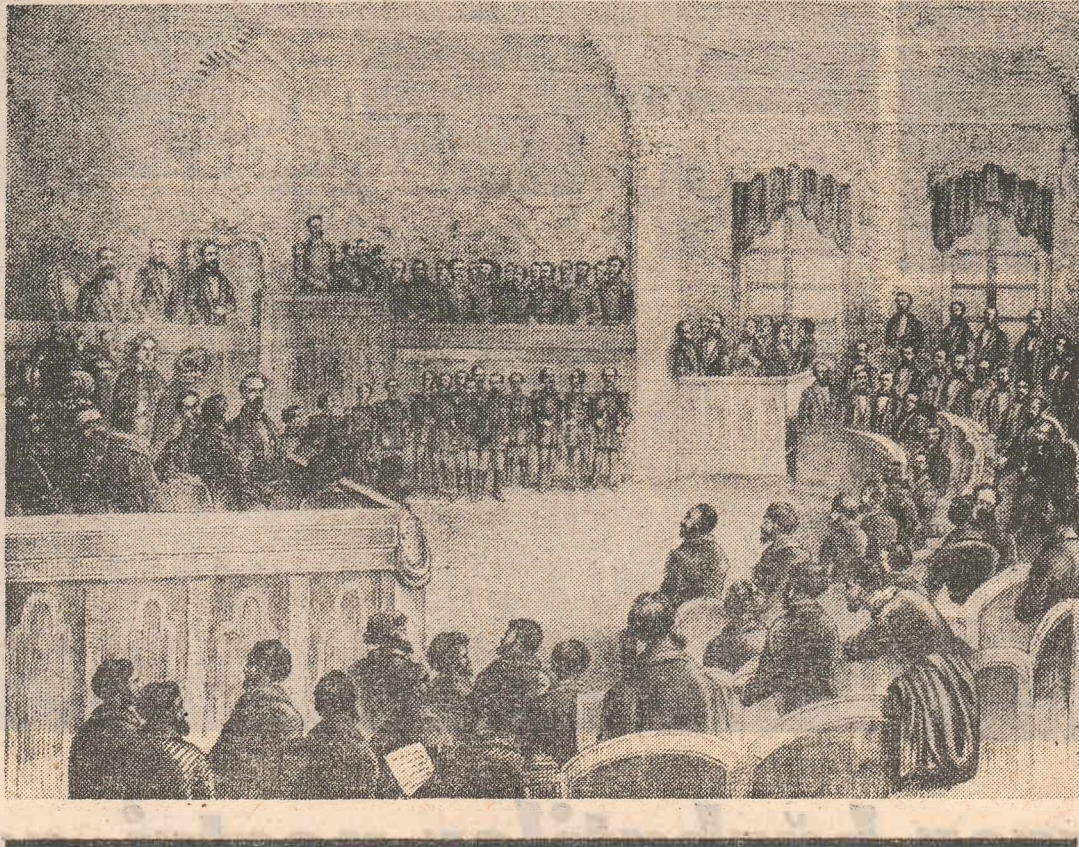
în virtutea tratatului de la Paris din 1856 — au tinut însă în reținută măsura seama de voința de unire atît de limpede și categoric exprimată de cei mandatați de rumâni în Adunările ad-hoc. Dornice și de data aceasta să realizeze un compromis, ele au acordat Principatelor doar „o jumătate de Unire”, cum se exprima un istoric, în elaboratul reprezentanților lor întruniți la mijlocul anului 1858 din nou la Paris. Convenția din 7/19 august menținea mai departe doi domnitori, două guverne, două adunări legislative și două administrații, recunoscînd doar celor două țări o denumire comună de

și dăruită către patrie, era de neînvins și energiile ei unificatoare nu puteau fi stăvilit. Lupta electorală nu s-a mîrginit la cele cîteva mii de alegători „legali”, ci ea a implicat națiunea în ansamblul ei. În Moldova, multumită și majorității progresiste a căimăcămiei interimare, partida națională unionistă și progresistă a dobîndit majoritatea mandatelor și prin aceasta drumul spre realizarea Unirii a fost deschis. În ziua de 5/17 ianuarie 1859, colonelul Alexandru Ioan Cuza, candidatul desemnat de partida națională a fost ales domnitor cu unanimitatea voturilor deputaților prezenți ai Adunării electivă a Moldovei. Slujitor patriot al progresului, revoluționar din 1846 și fruntas al mișcării pentru Unire — făcîndu-se celebru prin demisia sa răsunătoare din vara anului 1857 din funcția de pircălab de Galați, în semn de protest împotriva samavolnicilor electorale — Cuza intruchipa biruința ideilor înnoitoare. El era domnul cel nou — nou prin năzuștele și funcțiile sale către națiune — pe care, inflăcărat, Kogălniceanu îl saluta în cuvînte memorabile chiar în ziua alegerii sale. „Fii dar omul epocii — i-a spus atunci cel ce avea să fie unul din cei mai de seamă sfințici ai săi — fă ca legea să înlocuiască arbitrarul, fă ca legea să fie tare: iar Tu, Maria Ta, ca Domn, fii bun și blînd, fii bun mai ales pentru aceia pentru care mai toți Domnii au fost nepăsători sau răi. Nu uita că dacă 50 de deputați te-au ales Domn, însă ai să domnești peste două milioane de oameni”. „N-am mai văzut niciodată un asemenea entuziasm ca în ziua aceea”, scria în acele zile moldoveanul D.A. Sturza munteanului A.G. Gulescu-Negru. „Toată strada mare, mai adăuga el, era întesată de lume. Ore în șir au tinut strigătele pline de entuziasm ale poporului... Patru zile a fost luminat orașul. Vreme de patru zile, la lumina a 400-500 de facii, s-au perindat procesiuni venite să-l felicite pe domnitor și pe membrii căimăcămiei”.

În Țara Românească, ca și în Moldova, vestea alegerii de la Iași a fost primită cu satisfacție de marea majoritate. În Adunarea electivă, cu sprijinul majorității reacționare a căimăcămiei muntenice și beneficiind de stipulațiile electorale restrictive, pătrunseseră în mai mare număr deputați reprezentînd ideile conservatoare. Nu erau antiunioniști, deoarece și fostii domni Bibescu și Știrbei ar fi dorit ca Unirea să se realizeze în folosul lor, dar nu erau adepți ai ideilor progresului. În situația care se crease, minoritatea înaintată din Adunare și mai ales gruparea radicală s-a adresat poporului cerîndu-i sprijinul. Este ceea ce s-a întimplat în cele trei zile decisive din 22, 23 și 24 ianuarie/3, 4 și 5 februarie 1859. Majoritatea conservatoare și în bună măsură reacționară a fost paralizată prin acțiunea nemilocită a masei îndrumate de tribunii radicali. Ea n-a putut decît să plece capul în fața forței de neînvins a poporului. Cînd în urma hotărîrii deputaților reprezentînd partida națională de a alege pe Cuza, domnitorul Moldovei, deputații conservatori le-a fost oferită în sedinta secretă de la 24 ianuarie aceeași fostre din impas, ei s-au grăbit să accepte propunerea. Și astfel în după-amiaza aceluiași zile de 24 ianuarie/5 februarie și la București, ca și la Iași, Alexandru Ioan Cuza a fost ales cu unanimitatea voturilor deputaților prezenți, demonstrîndu-se Europei o solidaritate națională a mandatarilor națiunii în jurul noului fapt împlinit, care nu reprezenta numai o dublă alegere a unui aceluiași domnitor ci soluționarea de către rumâni, prin propriile lor forțe, a problemei Unirii. Puterilor nu le mai rămînea decît să se adapteze situației ce se crease.

Unirea Principatelor a fost opera poporului român. „Unirea — spunea cîteva ani mai tîrziu Kogălniceanu — e actul energetic al întregii națiuni române, e marea noastră conquistă!” Unirea a însemnat nu numai unificarea a două țări românești, ci ea a oferit bazele realizării unui lanț de reforme modernizatoare. Unirea a mai reprezentat și un preludeu, prologul unificării statale integrale a națiunii, a fost și o conditio sine qua non pentru cucerirea independenței noului stat național. La mai puțin de două decenii de la acest eveniment, ziua strălucitoare de 9 mai 1877 și izbînda unei neînvîncate, tinere armate aveau să confirme succesiunea logică și necesară dintre făurirea statului național și dobîndirea neatinării sale. Nemuritoare îi este amintirea, ca simbol al ideii sacre a unității naționale!

DAN BERINDEI

„Unirea e actul energetic al întregii națiuni române”

gur om, slujînd ardent cauza Unirii. „In chestia Unirii Principatelor — scria Al. Papadopol Calimah, unul din tinerii conducători ai luptei unioniste, în iunie 1856 — stă astăzi viitorul țării noastre. Ea este nodul gordian ce rumânii sînt chemați a rupe spre a raporta biruința cea mare în lupta libertății contra fatalității și a sta ca o nație între națiile Europei”. Ca un urias val pe care inamicii idealurilor poporului român nu l-au putut stăvili a crescut forța mișcării unioniste. „Fii cu curagiu! — îndemna pe rumâni munteanul Dimitrie Brătianu — Fii de bronz și de fier! Fii rumâni!”

Dar Principatele aparțineau Europei și problema lor a preocupat nu numai opinia publică a continentului, ci și cercurile ei guvernamentale. Problema Principatelor și cea a eventualei lor unificări a devenit, în consecință, în acei ani și o problemă europeană, de interes internațional, marile puteri împărțindu-se, în funcție de propriile lor interese, în susținătorii sau adversarii Unirii celor două state românești. Neputîndu-se înțelege, dar vrînd totodată să evite un nou conflict armat — tocmai se încheiasse războiul Crimeii — puterile au recurs la soluții de compromis. Rumânii au avut însă marea merit de a folosi cu inteligență și dăruire

său Nicolae Conachi-Vogoridi, dînd curs îndemnurilor și presiunilor habsburgice și otomane, încearcă să prin răstălmăcire și fals să creeze o imagine denaturată a realităților. Dar nu s-ar fi ajuns la încordarea dintre puteri, dacă n-ar fi avut loc în Principate o uriașă mișcare de protest împotriva alegerilor măsluite. De asemenea, după ce alegerile falsificate au fost anulate, mișcarea pentru Unire a repercutat o strălucită izbîndă electorală, care n-a făcut, de altfel, decît să oglîndească o realitate și anume aceea că separatiștii nu aveau nici o forță politică în cele două țări.

Adunările sau Divanurile ad-hoc au demonstrat în toamna anului 1857 patriotismul și unitatea națiunii. Programul unionist a fost adoptat cu unanimitatea voturilor la București, iar la Iași nu s-au înregistrat decît două răzlete voturi potrivnice. Dacă ținem seama și de faptul că acest program nu avea în vedere numai unificarea stataală a celor două principate, ci și modernizarea lor politică în limitele unei democrații burghize, ceea ce a implicat un consens al claselor și categoriilor sociale ale celor două țări reprezentate în Adunările ad-hoc, înțelegem și mai mult însemnătatea voturilor menționate.

Marile puteri — puteri garante,

Principatele Unite și mai multe institutii comune: Comisia centrală de la Focșani cu rosturi unificatoare în domeniul legislativ și Curtea de case, instanță supremă în domeniul justiției. Era puțin față de ceea ce doriseră, ceruseră și așteptaseră rumânii!

Era însă evident că soluția problemei Principatelor avea să fie dată dinăuntru, că aceste probleme internaționale avea să i se găsească rezolvarea adecvată de cei direct concernați, de cei ce ar fi fost amenințați în fireasca lor dezvoltare istorică dacă hotărîrile marilor puteri reflectate în Convenția de la Paris privind menținerea separației Moldovei și a Țării Românești aveau să fie menținute. I-a revenit, în consecință, națiunii române să taie nodul gordian al unei probleme care o privea în mod direct, să găsească singură o cale de ieșire din impasul în care fusese așezată de puterile Europei, punîndu-le totodată pe acestea în fața unui fapt împlinit. Dacă avem în vedere și stipulațiile electorale reacționare și restrictive anexate Convenției de la Paris, care restrîngea corpul electoral la cîteva mii de oameni, înțelegem și mai bine dimensiunile grelei situații în care se găseau rumânii în toamna anului 1858.

Dar forța unei națiuni, unită

Frământată va fi fost iarna a celui an de mijloc de secol și parcă nici sărbătorile nu mai fuseseră sărbători și nimănui nu-i mai ardea de petreceri și dăntuiești, toți așteptau cu încordare, căci în joc nu se aflau interese mărunte, colaterale, ci însăși soarta țării. După veacuri de împilări, nedreptăți și dezbinări se deschidea acum șansa unirii bourului moldovean cu vulturul muntean pe aceeași flamură a sufletului românesc. La acest vis priveau cu nădejde țărănul nevoias și mijlocosul, și orașanul mărunț, negustor sau meserias și studentii trecuți prin școlile Europei, dar și cei avuți; într-un cuvânt tot poporul român avea aceeași aspirație. Iar la acțiunea sa priveau nu numai frații de peste Carpați, plini de speranțe și dor de libertate, ci chiar întreaga Europă.

Moldova

● Bolot de Beyne, diplomat și ziarist francez, care va intra mai târziu în serviciul lui Cuza, ne-a lăsat un document sumar, dar extrem de precis asupra desfășurării alegerilor în Moldova: **Notes sur l'election du Prince, recueillies de la bouche de B. Alecsandri, les 2 et 3 sept. 80 a Mircești**: „Alegerea. Erau trei partide. 1. Partida națională, 31 la 32 de membri; 2. Partida Gr. Sturdza, peste 15; 3. Partida M. Sturdza, 5 sau 6”. Partida națională era alcătuită mai ales din tineri cu idei liberale, dar era divizată. La început, majoritatea privrilor s-au îndreptat spre Costache Negri, unul dintre cei mai apreciați și admirați contemporani. Negri însă nu avea averea necesară nici măcar pentru a fi ales deputat. El ar fi putut deveni bogat dacă accepta averea tatălui său vitreg, Costache Conachi, ceea ce a refuzat. De Beyne precizează: „Condiții pentru a fi candidat la domnie cu ocazia alegerilor din '59. Orice român posedând un titlu de boierie (cel puțin postelnic) și un venit de 4000 de ducați”. Alecsandri și C. Rosetti i-au donat lui Negri două moșii și i-au ales deputat. Acesta și-a dat demisia, dar i-a fost respinsă de Cameră. Modest și romantic, într-o scrisoare, Costache Negri mărturisea că „sunt de ajuns bărbăți moldoveni mai vrednici de însărcinată cu povara domniei, cari au și adevărate drepturi legale și cu cari astăzi nu mă pot asemăna decât în deopotrivă durere pentru binele acestui al nostru pământ”. Oscilațiile lui Negri au produs și mai multe disensiuni în rândul partidei naționale. Împins de orgolii, unii s-au grăbit să-și depună candidatura sau au acceptat să fie susținuți. La un moment dat, cele mai mari șanse le avea V. Alecsandri. Într-o scrisoare, nu lipsită de vanitate, acesta mărturisea fratelui său aflat la Paris: „Candidatura mea la domnie devine serioasă, vai chiar prea serioasă pentru gusturile și ideile mele. Dar ce pot face? Sunt împins de un partid destul de mare și sunt

combătut de toți prietenii și cunoștințele noastre care se cred membri ai marii „aristocrații”. Într-un memoriu inedit, D.A. Sturdza, viitorul șef al partidului conservator, socotea că partizanii lui Alecsandri erau „cei „pentru care a ajuns la putere era un câștig, un mijloc de a face avere”. Chiar și Xenopol era de părere că Alecsandri era susținut de „banda negară” condusă de un anume N. Docan. ● La 2 ianuarie a avut loc, din inițiativa lui Anastasie Panu, o adunare a partidei naționale în casa lui Costache Rolla. Panu a fluturat ideea Unirii sub un print străin, acceptată de unii. Cei mai vehemenți adversari, au fost Alecsandri și Cuza. Ultimul, în calitate de comandant al oștirii, a declarat că „nu va lăsa armata să participe la o asemenea mișcare”. ● La 3 ianuarie a avut loc celebra adunare de la Sala Elefant. Desi unele voci îl bănuiesc de ingratitude, avem convingerea că Alecsandri a jucat un rol pozitiv, mobilizând toate conștiințele pentru unitatea partidei naționale. Într-o scrisoare datată cu două zile mai devreme, el deja își anunța frațele: „În seara asta sunt hotărât să mă duc la reuniunea pregăti-

rile au ieșit astfel pentru cei trei candidați (după de Beyne): Negri 15, Cuza 13, Mavrogheni 3. Din nou a început discuția violentă între Catargiu și Kogălniceanu. Ultimul a plecat. Văzând aceasta, Rolla sau Rosetti, a închis usa cu cheia. Mavrogheni a lesinat, iar colonelul Pisoski a amenințat că se sinucide dacă cineva mai părăsește sala. Din nou s-a votat. ● „Cuza a avut majoritatea, noaptea de Beyne. Au jurat că a doua zi se va vota pentru el. L-au chemat pe colonel care venea rar, reținut de funcțiile sale. Cuza vine. Este salutată ca domn”. În seara aceea Cuza fusese la teatru și de-abia la întoarcerea acasă a aflat de numirea sa. Mirat el însuși, alb la față, s-a prezentat totuși în fața susținătorilor săi. Nu ne-a rămas nici o măturie dacă a rostit vreun discurs. S-a întocmit un proces verbal semnat de cei de față. Lipsea doar acordul lui Kogălniceanu. Acesta, trezit din somn, s-a interesat dacă nu au fost aleși Sturdzeștii sau Catargiu. Mai târziu, a povestit el însuși episodul în **Steaua Dunării**, prin care ar fi zis: „Ei bine, dacă aceștia nu-s, iată că subscris pe încrederea amicilor mei

conjurat de mai mult de 3000 de oameni care s-au apucat să strige: salutându-mă: Trăiască Alecsandri! Trăiască deputatul nostru! Trăiască poetul nostru! ... Cîntați măi Hora Unirii, că Alecsandri a făcut-o! Noi urale însoțite de joc, de cîntece. Era minunat!”

Țara Românească

● Intre 8-12 ianuarie au avut loc la București alegerile de deputați pentru Adunarea Electivă a Țării Românești. Aici, partida națională avea poziții mult mai slabe. Mai numeroși, conservatorii se divizau între Gh. Bibescu, fost domn și Barbu Știrbei, fratele acestuia. Alegerea lui Cuza a produs o enormă presiune psihologică. A. Panu chiar l-a îndemnat pe Cuza să intre cu armata în Țara Românească pentru a realiza Unirea. Un astfel de gest necugetat ar fi avut implicații internaționale dintre cele mai neplăcute. ● Un rol deosebit în această conjunctură l-a avut delegația moldoveană condusă de C. Negri care, în drum spre Constantinopol, a poposit la București. Bolintineanu, biograful lui Cuza, arată că această delegație, printre altele,

și care amenința să năvălească pe usi și pe ferestre în Cameră ca să-și susție drepturile și principiul său. ● Prima acțiune a unioniștilor a fost invalidarea mandatelor unor deputați aleși prin fraudă. Cu aceasta conservatorii erau slăbiți dar departe de a fi înșenunchați. Dezbaterile furtunoase ale Adunării au continuat pe 23 ianuarie, sub presiunea sporită a maselor. În seara aceleiași zile, deputații conservatori s-au întrunit în casa Oteteleșeanu. Speriați de evenimente ei au hotărât să se retragă din Adunare, dar consuliile puterilor garante nu au aprobat această atitudine. ● Unioniștii s-au reunit în sala hotelului Concordia unde au început discuțiile pentru fixarea unui candidat unic. Cel mai mult se vehicula numele lui N. Goleșcu. Atunci D. Ghica, dîndu-și seama că nu mai are nici o șansă, a propus alegerea lui Cuza. După discuții aprinse s-a luat hotărîrea de a se susține candidatura domnului Moldovei. ● La 24 ianuarie, la deschiderea Camerei, deputatul Vasile Boerescu a cerut o sedință secretă pentru a face o propunere. Aducînd o serie de argumente asupra „situației”, el conchide: „Dar a ne uni asupra principiului Unirii, este a ne uni și asupra persoanei ce reprezintă acest principiu. Astă persoană este Alexandru Ioan Cuza, domnul Moldovei! Să ne unim asupra acestui nume și posteritatea ne va binecuvînta... și conștiința noastră va fi împoacă că ne-am împlinit o datorie sfîntă”. Cuvîntarea a produs o adîncă impresie. Candidații și-au dat asentimentul și se încheie un proces verbal cu iurămîntele deputaților.

● Intre timp, se realizase o înțelegere cu masela care se retrăsese. Orășanu scria că „mi s-a cerut... cea mai mare parte a poporului să meargă ne dozul Filaretului”. Un alt contemporan, Valentinianu, își aminteste: „Hotărîrea care se luase de comitetul liberal unionist era ca, îndată ce conservatorii sau alții din Cameră ar persista în alegerea lui Bibescu-vodă, poporul din dealul și din curtea Mitropoliei, unit cu poporul de la Filaret, să năvălească în Cameră și să o silească a proclama de ales pe conservatorul Moldovei”. Cert e că năvălind nevoie de nici o intervenție, alegerea s-a desfășurat în cea mai demnă ordine și legalitate, surprinzînd pe consuli străini.

★
Alegerile pentru Unire au fost urmărite cu deosebit interes și au produs emoție și frământ în Transilvania. Entuziasmul nedismulat și dorințele secrete ale românilor de peste Carpați au fost exprimate cu claritate într-un memoriu din 1860 înmînat de A. Papiu Iarian lui Cuza: „...Românii din Transilvania, în împrejurările de față, numai în Principate privesc, numai de aici așteaptă semnul, numai de aici își văd scaparea”.

IULIAN COSTANDACHE

Luna cea mai lungă a unui secol — ianuarie 1859

toare a partidei naționale pentru a le declara că este un spectacol rusinos acela pe care prin mizerabila noastră dezbinare îl oferim țării, că toate partidele trebuie să se contopească într-unul singur pentru a salva situația... eu, cel dintîi, mă desist de toate drepturile mele în favoarea lui Negri...” Lucru pe care poetul l-a și pus în practică printr-un discurs patetic, apoi întrebîndu-și pe rînd susținătorii dacă sunt de acord cu Negri. De Beyne precizează: „Numai Laszăr Catargiu a refuzat, zicînd că Negri era un comunist care vroia să împartă proprietățile țărănilor”. Atunci a izbucnit un duel verbal, luînd formele cele mai violente între Kogălniceanu și Catargiu. Prin retragerea lui Kogălniceanu adunarea s-a dizolvat. La ora două noaptea, partida lui Alecsandri s-a reunit la Panait Cazimir acasă. Cineva a amintit că Negri era cumnat cu Vogoride și s-a lăsat o mare tăcere. „Atunci — scrie de Beyne — unul dintre ei, Docan, Pisoski sau Cracti pronunță numele lui Cuza, toți acceptară această candidatură”. ● De-abia în seara zilei următoare a avut loc adunarea preșăitoare în care partida națională și-a ales candidatul. Au participat 31 de membri. Alecsandri a aflat cu surprindere că fusese propus Cuza. S-a trecut la vot și votu-

politic”. ● Ziua de 5 ianuarie avea să se dovedească, după cum nota Nicolae Gane: „Zi frumoasă, cu soare, tot orașul era în picioare încă de dimineață. Fiecare simtea că în acea zi are să se petreacă un fapt mare, care va lăsa urme adînci în istoria țării noastre”. Toți deputații au votat în favoarea lui Cuza. Unanimitatea a uimit Europa. Consulul britanic la Iași, Henry Churchill, o explica prin presiunea maselor. În schimb, Victor Place, consulul francez remarca: „alegerea lui Cuza este izbinda ideilor înaintate și liberale...” Aflînd ce s-a petrecut la Iași, Buol, ministrul de externe al Austriei a exclamat îngrijorat: „Cuza a fost ales domn al Moldovei și va fi de asemenea și în Valahia”. ● Imediat, noul domn a depus jurămintul. La aflarea vestii, o uriasă explozie de bucurie se reverbera în oras, cum ne-a lăsat măturie Vasile Alecsandri: „timp de trei zile populația Iașului s-a dedat la adevărate nebunii. Mase de oameni purtînd făclii și imagini alegorice parcurgeau străzile strigînd: Trăiască domnitorul! Trăiască deputații! (...) A doua zi (...) m-am întîlnit cu o imensă mulțime populară, înarmată cu făclii, drapele etc. Oricît am vrut să evit această întîlnire m-au recunoscut în sania mea și într-o clipă m-am văzut în-

avea și misiunea „de a scruta ideea dacă este cu puțință a veni la unirea țărilor cel puțin prin alegerea domnului Moldovei de domn al Țării Românești”. La banchetul oferit în onoarea delegației s-a toastat pentru guvernul moldovean „care a știut a ridica cel dintîi stindardul național”. Într-un editorial al ziarului **Românul** se exprima regretul că nu a participat nici un consul. „câci ar fi avut (...) dovada cea mai pipăită că nici o putere omenască nu va mai putea în viitor despărți ceea ce este unit pentru eternitate”. ● Adunarea Electivă s-a deschis la 22 ianuarie și, după informațiile lui Bédard, sansele erau împărțite astfel: Gh. Bibescu — 31 voturi, Barbu Știrbei — 23, N. Goleșcu, 18, Al. Ghica — 6, I. Cantacuzino — 5. Asadar, o majoritate zdrobitoare a conservatorilor care, dacă ar fi fost uniți, și-ar fi impus punctul de vedere. ● Un rol decisiv în stabilirea climatului politic l-au avut masele populare. Mircea Mălăeșu, fost deputat, a mobilizat după aprecierile consulului Frantei peste 5000 de țărani. Aceeasi acțiune cu meseriașii bucureșteni a condus-o M.T. Orășanu. În memoriile sale intitulate **O nozină a vieții mele**, autorul descria impactul multimei ca „o mare vie ale cărei valuri abia se putea mișca

Intre marii voievozi ai neamului nostru, există Domni — ca Alexandru cel Bun, Mircea ori Ștefan cel Mare — care au circumuit îndelung, avînd răgazul unor strălucite fapte și ctitorii, răgazuri să refacă și să ocrotască „pirghia regenerării”, cum spunea Xenopol, dar și principii care au reușit în domniile scurte, în intervale rezepe de timp să lase nu mai puține acte și zidiri monumentale la temelia ființei naționale, pentru apărarea suveranității și neafirmării ei în spațiul și vremurile trăirii istorice. Așa au fost un Vlad Teșeu, un Petru Rareș, un Constantin Brâncoveanu, un Mihai Viteazul ca și Domnul de întemeiere al statului modern român, Alexandru Ioan Cuza. În cei șapte ani cit s-a aflat, cit a putut să se afle, la cirna Principatelor Române Unite a împlinit o inegalabilă și necesară operă socială, a înălțat înseși structura și arhitectura unui stat în „spiritul veacului”, împlinind idealuri și țeluri ale îndelungatului proces revoluționar de emancipare și propășire socială și națională, a românilor, așa cum prefigurase generația pașoptistă, așa cum prefigurase generația unionistă din care el însuși a făcut parte. Inconjurat de cei mai destoinici bărbăți, de spiritele cele mai alese, de patrioți înflăcărați ca Mihail Kogălniceanu, C. Negri, I. I. Filipescu, N. Crețulescu, Vasile Boerescu, principele Alexandru Ioan — cum îi plăcea lui Kogălniceanu să-l numească, reținînd nobila alăturare a două dintre cele mai pure nume românești — a săvîrșit cea mai puternică regenerare

națională, împlinind reforme, adoptînd legi și decrete capitale menite să deschidă tinărului stat român calea spre modernitate, spre o dezvoltare economică, socială și emancipare politică de sine stătătoare la nivelul la care marea revoluție de la 1789 și marile revoluții politice burghize o deschisese țărilor europene occidentale. Legi conforme cu „trebuințele publice” și „cu spiritul secolului”, cum nota în Raportul său către Domn, Ministrul secretar de stat la Departamen-

nității naționale, a neamestecului altor puteri în treburile dînlăuntru. Astfel, la foarte puțin timp de la alegerea sa, la 28 aprilie 1859, Cuza înființează biroul de statistică al Țării Românești iar în iulie pentru Moldova, ca în august 1860 să instituie prima agenție diplomatică a Principatelor Unite la Paris și în decembrie același an să încheie prima Convenție cu Rusia, ce reprezintă totodată și prima Convenție internațională a noului stat român constituit. An de virf al desăvîrșirii legisla-

pentru înființarea Camerelor de Comerț, Legea instrucțiunii (Reforma învățămîntului), alte legi, decrete și regulamente menite să întărească agricultura și economia țărănească, să impulsioneze dezvoltarea industriilor și a comerțului — cum au fost introducerea sistemului metric de măsură și greutate (ce intrase în vigoare în țările dezvoltate europene), instituirea unei Case de economii și consumațiunii (înființarea C.E.C.-ului), Legea telegrafo-poștală (în concor-

noilor țeluri. Astfel, în acești puțini ani, care au cucerit însă o întreagă epocă istorică, ai domniei-sale, s-au înființat cele două Universități — de la Iași și București —, s-a întemeiat Societatea Ateneu Român, s-a fondat Societatea română de științe, s-a reorganizat Eforia spitalelor și s-au pus temeliele a noi spitale, s-a emis Decretul pentru înființarea, la București, a Muzeului de anticități, simbul primei instituții destinate să aibă grijă de glorioul trecut al pămîntului românesc. În planul vieții politice, legislația lui Alexandru Ioan a fost la fel de fecundă și de progresistă, constituind, în ianuarie 1862, primul Guvern unitar al României și, se deschide, la București, primul Parlament, de la tribuna căruia rostește Proclamația către națiune prin care aduce la cunoștință oficială că „unirea este îndeplinită, naționalitatea română este întemeiată... că alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie”. Sub Cuza se dă prima noastră Lege electorală, se emite, Legea pentru organizarea judecătorească și se constituie, prin fireasca ei necesitate, Codul civil și Codul penal, modurile lor socefice de procedură, consfințind laolaltă și pe plan juridic toate atribuțiile și funcțiile statului român național. Cuza a împlinit astfel năzuințele și programele revoluțiilor române anterioare, a așezat la edificiul Unirii de la 1859 o temelie sigură și indestructibilă pe care se va înălța și crește lupta pentru Unirea cea Mare de la 1 Decembrie 1918.

CICI IORDACHE-ADAM

Codicele Principelui Cuza

ului Justiției, Cultelor și Instrucțiunii publice, N. Crețulescu. „Astăzi dacă legislațiunea română este conformă staturilor celor mai civilsate, țara nu o datorește decît spiritului de progres care a preșezut la facerea acestor legi. Codicele române sunt dară rezultatul ideilor regeneratorii ale Măriei Tale, și e drept ca ele să poarte numele de Alexandru Ioan”.
Sînt legi, decrete și acte care, pe plan intern au dus la organizarea și dezvoltarea economiei, la depășirea stărilor de lucruri anacronice ale feudalismului, pe plan extern — la asigurarea și consolidarea suvera-

ției lui Cuza, anul 1864 rămîne anul celor mai profunde reforme în structura societății românești de la mijlocul secolului trecut care a propulsat o pe calea dezvoltării capitaliste, calea cea mai progresistă a epocii, epocă marcată (între 1856—1875) de o adevărată revoluție în știință, în tehnică, industrie și comunicații cu urmări dintre cele mai importante în viața politico-socială din Europa, dar nu numai din Europa. Se promulgase legile fundamentale ca Secularizarea averilor mănăstirești, Reforma agrară, Legea comunală (pentru organizarea unitară administrativă a țării),

dantă cu sistemul internațional, Legea pentru vinzarea tutunului și a tabacului cu drept exclusiv al statului, legile pentru alcătuirea bugetului și ale veniturilor statului și multe altele ce veneau să ordoneze fiecare compartiment al vieții sociale, în conformitate cu noile principii, cu noile deschideri progresiste ale țării. Un mare democrat și iluminist patriot al timpului său, Alexandru Ioan Cuza înțelege că o asemenea nouă evoluție a tinărului stat român nu putea să aibă loc fără constituirea de cadre, fără o știință, cultură și artă națională puse în slujba

Ideal și împlinire în destinul marelui Erou

O lume
mai bună,
o lume
a păcii

„Ne pronunțăm ferm pentru renunțarea la forță, la amenințarea cu forță, pentru respectarea dreptului fiecărui popor de a-și hotărî calea dezvoltării în mod liber, așa cum o dorește, fără nici un amestec din afară. Nimeni nu poate avea pretenția de a impune altui popor felul său de gândire, orinduirea sa, politica sa, în nici un domeniu!”

Pentru patria noastră, pentru poporul român, pentru întreaga suflare românească, a devenit o tradiție ca, la sfârșit de ianuarie al fiecărui an, să sărbătorim, cu sentimente de înaltă prețuire și profundă recunoștință, ziua de naștere a conducătorului partidului și statului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu. În aceste zile aducem omagiul nostru fierbinte cititorului României socialiste moderne, arhitectului politicii externe a țării noastre, activității neobosite pe care o desfășoară secretarul general al partidului, președintele republicii, pusă în subiectul celor mai nobile idealuri de înțelegere, colaborare și pace între națiuni, ale independenței și suveranității popoarelor, apărării dreptului fundamental al oamenilor la viață, la pace, la dezvoltare liberă și demnă, într-o lume mai bună și mai dreaptă, fără arme și războaie. Sub conducerea înțeleaptă a tovarășului Nicolae Ceaușescu, România socialistă promovează o politică fermă de pace și colaborare, participă activ și constructiv la dezbaterile și soluționarea marilor probleme internaționale, ceea ce i-a adus o largă recunoaștere și prețuire pe plan mondial, ocupând astăzi un loc demn în rîndul națiunilor lumii, bucurându-se de un înalt prestigiu internațional și avînd prieteni pe toate meridianele globului.

Este, desigur, foarte greu, chiar imposibil, ca într-un articol de proporțiile celui de față să se prezinte, fie în forma cea mai succintă, vastă și multilaterală, clocotitoarea și energica activitate internațională, teoretică și practică, a tovarășului Nicolae Ceaușescu. Dar dacă ar fi să arătăm prin ce se distinge personalitatea proeminentă și activitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu în viața internațională, atunci, credem că ar trebui să situăm la loc de frunte viziunea sa planetară asupra unei lumi în permanentă transformare, analizele profund științifice, materialist-dialectice și istorice asupra acestei lumi, descifrarea, de fiecare dată, din aceste analize, a tendințelor și forțelor ce se confruntă pe plan mondial, a unor concluzii clarvăzătoare privind direcțiile în care trebuie acționat, a unor importante inițiative și propuneri oportune, realiste, constructive pentru salvagardarea păcii, întărirea colaborării și încrederii între state. Cu gândirea sa vie, profund creatoare și novatoare, străină oricăror dogme și prejudecăți, sesizînd esența mișcărilor în toată adîncimea lor, cu o neobisnuită putere de sinteză, de trecere de la particular la general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, analizînd situația internațională în ansamblul ei, nu a scăpat nici o dată din vedere fenomenele, problemele și aspectele ei concrete, mergînd pînă la sesizarea detaliilor realităților internaționale imediate. Cu remarcabila sa forță analitică, putere de generalizare și de anticipare a evenimentelor,

secretarul general al partidului, președintele republicii, a îmbogățit teoria revoluționară, socialismul științific cu noi teze privind definirea conținutului epocii contemporane, al evoluțiilor mondiale, sesizînd, din confruntarea tendințelor, pe cele purtătoare ale noului, identificînd forțele motrice ale schimbării și sensul acțiunii lor.

Izvorită din esența orinduirii noi, socialiste, pe care o construim, făurită de Partidul Comunist Român, sub conducerea clarvăzătoare și cu participarea hotărîtoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, politica externă a Republicii Socialiste România se distinge deopotrivă prin caracterul ei revoluționar, prin umanismul autentic din care se inspiră, prin realismul felurilor urmărite, echitatea soluțiilor preconizate, prin valoarea înaltă morală a principiilor pe care se întemeiază și pe care le promovează, prin multitudinea formelor de manifestare și democratismul metodelor folosite, fiind, în toate împrejurările, purtătoarea mesajului poporului român de pace, prietenie și colaborare cu toate popoarele.

Faptul că astăzi România întretine relații diplomatice și consulare cu 141 de țări, relații

nate tratate de prietenie, colaborare și asistență mutuală cu șase țări socialiste europene, 17 tratate de prietenie și colaborare (cooperare), 34 de declarații solemne, 81 de declarații comune, circa 270 de comunicate comune și numeroase alte documente de conlucrare în cele mai diverse domenii de activitate — politic, economic, tehnic, științific, cultural ș.a. — cu state de pe toate continentele.

Paralel cu dezvoltarea și aprofundarea relațiilor de colaborare cu toate statele lumii, fără deosebire de orinduire socială, România socialistă participă activ la soluționarea marilor probleme cu care se confruntă omenirea, militează neabătut pentru o politică de cooperare, securitate și pace în lume. Cei ce vor scrie istoria ultimelor două decenii vor consemna, fără îndoielă, faptul că nu există problemă majoră, dezbateri internațională arzătoare, în care țara noastră să nu-și fi adus o contribuție pozitivă, de substanță, în vederea găsirii unor soluții în concordanță cu interesele popoarelor, ale păcii și securității internaționale. Și aceasta nu pentru că România ar avea sau ar urmări

nurile de dezvoltare pe calea progresului economic și social. Din analiza condițiilor actuale ale escaladării fără precedent a cursei înarmărilor, îndeosebi a înarmărilor nucleare, luînd în considerație rezultatele cercetărilor oamenilor de știință, tovarășul Nicolae Ceaușescu a ajuns la concluzia, pe care a făcut-o cunoscută tuturor popoarelor, potrivit căreia problema fundamentală a epocii noastre este preîntîmpinarea războiului, înlăturarea dezarmării, în primul rînd a dezarmării nucleare. „S-a ajuns la o asemenea situație — menționează secretarul general al partidului nostru — cînd oprirea înarmărilor și trecerea la dezarmare, îndeosebi la dezarmare nucleară, asigurarea păcii au devenit problema fundamentală a epocii noastre”. Revine președintelui României meritul istoric de a fi arătat că existența armelor nucleare a dus la schimbarea radicală a modului în care se pune astăzi problema războiului, că, în mod inevitabil, în zilele noastre, un război mondial s-ar transforma într-un război termonuclear nimicitor, în care nu vor exista nici învingători, nici învinși. Iată de ce, în concepția partidului nostru, Impe-

tiei și Unității Socialiste, ale Marii Adunări Naționale, ale Conferinței Naționale, de cele 18 milioane de semnatari de pe Apele poporului român adresat celei de-a doua sesiuni speciale a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite consacrate dezarmării. S-au bucurat după cum se cunoaște, de un mare ecou internațional demersurilor conducătorului statului nostru pe lângă conducătorii U.R.S.S. și S.U.A., apeurile adresate celorlalte state pentru oprirea amplasării noilor rachete nucleare pe continentul european, pentru a se acționa cu toată răspunderea în vederea realizării unor acorduri care să asigure eliminarea primejdiei nucleare din Europa și din întreaga lume.

Promovînd inițiative și propuneri proprii, elaborînd un program original, atotcuprinzător de pace și dezarmare, România socialistă a sprijinit, în același timp, orice idee, orice propunere sau inițiativă privind reducerea și lichidarea arsenalelor nucleare, pentru realizarea dezarmării. Saluțînd rezultatele întîlnirii sovieto-americane la nivel înalt de la Geneva, din noiembrie 1985, în cadrul căreia cele două părți au fost de acord că într-un război nuclear nu pot exista învingători și s-au angajat să nu urmărească dobîndirea supremației nucleare, țara noastră, prin glasul președintelui ei, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a subliniat necesitatea de a se trece de la declarații la fapte, adică la realizarea de acorduri corespunzătoare angajamentelor și înțelegerilor de principiu convenite. Țara noastră a primit cu viu interes noile propuneri ale U.R.S.S., cuprinse în recenta declarație a secretarului general al C.C. al P.C.U.S., tovarășul Mihail Gorbaciov, privind reducerea și lichidarea arsenalelor nucleare și a armelor chimice, considerînd că realizarea acestor propuneri, înlăturarea programului de lichidare a armii nucleare, de abandonare a proiectelor de militarizare a Cosmosului corespunde aspirațiilor întregii umanități.

Acum, în aceste zile aniversare, comunisti, toți oamenii muncii din patria noastră, fără deosebire de naționalitate, aduc un profund omagiu secretarului general al partidului, președintelui republicii, tovarășului Nicolae Ceaușescu, pentru întreaga activitate desfășurată spre binele și prosperitatea patriei, pentru stăruitoarele eforturi puse în slujba împlinirii celor mai scumpe idealuri ale tuturor națiunilor lumii: libertatea, independența, progresul, pacea, colaborarea. Tocmai în imbinarea organică a intereselor poporului român cu interesele tuturor popoarelor se află unul din izvoarele principale ale prestigiului și prețurii de care se bucură astăzi în lume patria noastră socialistă, conducătorul partidului și statului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Dr. ION CIUBOTARU

Eminent militant în slujba celor mai scumpe aspirații ale omenirii

economice, tehnico-științifice cu 150 de state și raporturi culturale cu peste 140 de țări, că face parte din 18 organizații specializate ale O.N.U. și din 470 de organizații internaționale guvernamentale și neguvernamentale, că Partidul Comunist Român dezvoltă raporturi de colaborare și solidaritate cu 89 de partide comuniste și muncitorești, cu 53 de partide socialiste și social-democrate, cu 66 alte partide și formațiuni politice, precum și cu diverse organizații și mișcări de eliberare națională, vorbește de la sine despre politica de largă deschidere spre lume, de colaborare cu toate forțele înaintate ale contemporaneității, promovată de partidul și statul nostru.

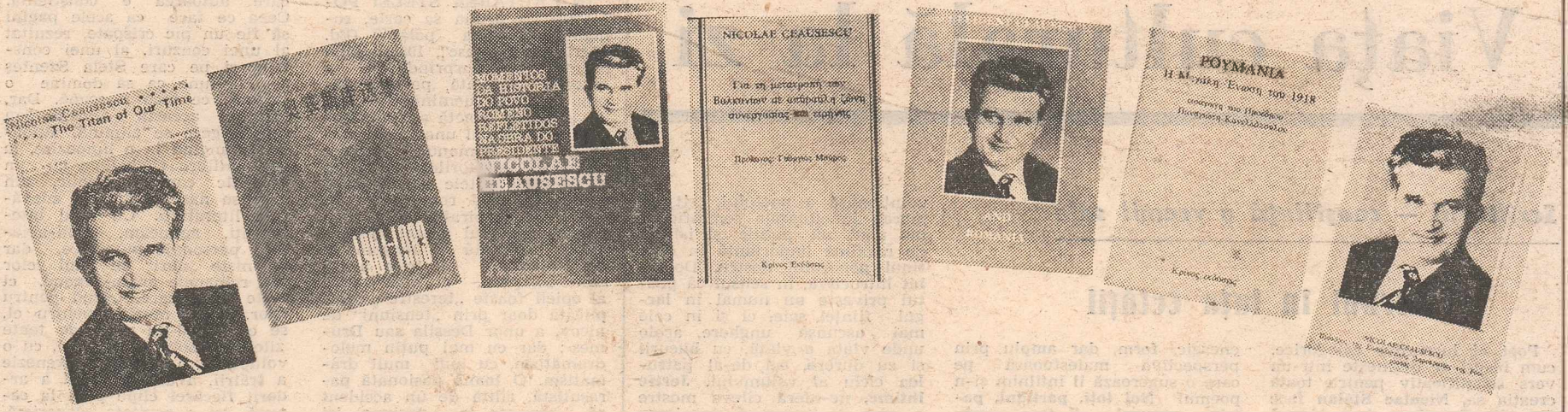
Despre același lucru vorbește și situația contactelor la nivelul cel mai înalt, în perioadă care a trecut de la Congresul al IX-lea al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu a avut 239 întîlniri la nivel înalt în străinătate — vizite oficiale de prietenie, vizite de prietenie sau de lucru, întreprinse împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, participări la conferințe internaționale, la congresele diferitelor partide comuniste și muncitorești etc. — și 225 de întîlniri, la același nivel, pe pămîntul patriei noastre. Cu prilejul vizitelor la nivel înalt au fost sem-

interese sau scopuri speciale politice, economice, militare-strategice sau de altă natură în diferite regiuni ale lumii. În toate acțiunile noastre de politică externă ne-a călăuzit și ne călăuzește un singur scop, pe care nu-l ținem secret; este înscris în Constituția țării, în Programul partidului, în toate documentele fundamentale de partid și de stat. Am fost și sintem animați permanent de unicul obiectiv al asigurării condițiilor externe de pace și liniște propice înlăturării planurilor noastre de dezvoltare economică-socială, de ridicare continuă a bunăstării materiale și spirituale a poporului român.

Iată de ce, întărirea păcii și securității constituie obiectivul fundamental al politicii externe a României, se află în centrul activității sale internaționale. Secretarul general al partidului nostru, președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a intrat în conștiința universală contemporană ca cel care a elaborat și fundamentat o concepție originală, novatoare, realistă și mobilizatoare privind pacea și securitatea. Potrivit acestei concepții, pacea a fost întotdeauna un obiectiv necesar, pentru că numai în condiții de pace liniște și colaborare internațională, popoarele, indiferent de sistemul rezimurilor social-politice ale țărilor lor, își pot îndeplini aspirațiile și pla-

rativul de însemnătate vitală pentru progresul și existența întregii umanități este încetarea cursei înarmărilor, înlăturarea dezarmării generale, în primul rînd a dezarmării nucleare. În același timp, România consideră că, în era nucleară, pacea, ca cea mai arzătoare problemă a lumii contemporane, este o sarcină ce poate fi realizată. Aceasta, însă, nu de la sine, ci prin lupta energetică, perseverentă, a tuturor forțelor progresiste, antiimperialiste, a tuturor popoarelor, pentru a determina factorii de decizie, oamenii politici, guvernele, să acționeze acum, cît mai este timp, pînă încă nu au început să cadă bombe. Și poporul român, la chemarea conducătorului său, s-a implicat activ în această luptă. Să ne amintim, în acest context, că la 30 octombrie 1981, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu luciditatea și realismul ce-i sînt proprii, preconiza organizarea și desfășurarea unor mari manifestări de masă, care să permită afirmarea puternică a voinței de pace a poporului român, ca o contribuție la marea mișcare ce se desfășoară în lume pentru trecerea la acțiuni concrete de oprire a cursei înarmărilor, de dezarmare, în primul rînd de dezarmare nucleară. Să ne amintim, de asemenea, de apeurile pentru pace și dezarmare ale Frontului Democra-

O operă care îmbogățește tezaurul gândirii social-politice contemporane

Prin vasta sa operă, tovarășul Nicolae Ceaușescu a adus o contribuție de seamă la îmbogățirea tezaurului gândirii social-politice din zilele noastre. Sînt bine cunoscute și se bucură de o largă apreciere în toată lumea tezele teoretice și activitatea practică a tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintarea României spre comunism, pentru încetarea cursei înarmărilor și trecerea la măsuri de dezarmare, în primul rînd de dezarmare nu-

cleară, menite să deschidă calea unei lumi a păcii și a înțelegerii, fără arme și fără războaie; înălturarea subdezvoltării, lichidarea împărțirii lumii în bogați și săraci și instaurarea unei noi ordini economice mondiale; apărarea și consolidarea independenței statelor, asigurarea dreptului lor asupra bogățiilor naturale și a dreptului lor imprescriptibil de a-și hotărî liber propriile destine; abolirea politicii de forță din viața internațională, stingerea tuturor focarelor de încordare și con-

flict și reglementarea pe calea tratatelor a oricăror probleme și diferende dintre state. Expresie a interesului deosebit față de gîndirea și de ideile novatoare ale conducătorului României socialiste, în numeroase țări de pe toate continentele au fost editate peste 150 de volume cuprinzînd scrieri ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, precum și lucrări consacrate operei și personalității sale. Aceste cărți au apărut în 21 de limbi, printre care toate limbile de circulație internațională, bucurîndu-se pretutindeni de o primire călduroasă și de înalte aprecieri

Prestigiul României în lume — strîns legat de numele președintelui Nicolae Ceaușescu

„Comuniștii bulgari, poporul bulgar cunosc bine viața dumneavoastră, de fiu credincios al poporului român și al Partidului Comunist Român. Comuniștii bulgari, oamenii muncii bulgari vă cunosc ca pe un renumit militant al mișcării comuniste și muncitorești internaționale, unul din marii prieteni ai țării noastre“.

TODOR JIVKOV
secretar general
al C.C. al P.C.B.,
președintele
Consiliului de Stat
al R.P. Bulgaria

„Tovarășul Nicolae Ceaușescu, eminent conducător al poporului român, militant de seamă al mișcării comuniste și muncitorești internaționale, desfășoară o amplă activitate internațională ca militant pentru pacea lumii“.

KIM IR SEN
secretar general
al C.C. al Partidului Muncii
din Coreea,
președintele
R.P.D. Coreene

„Admir foarte mult activitatea președintelui Nicolae Ceaușescu pe arena internațională. Șeful statului român a făcut bine cunoscute lumii pozițiile țării sale. A făcut și răsunec cu autoritate vocea unei

națiuni suverane. Consider ca fiind de mare importanță ideile, contribuția personală a președintelui României la edificarea unei noi ordini economice internaționale“.

Dr. RAFAEL CALDERA
senator
fost președinte
al Venezuelei

„Am urmărit contribuția pe care și-a adus-o România, sub conducerea clarvăzătoare a președintelui Nicolae Ceaușescu, în cadrul efortului îndreptat spre soluționarea problemelor internaționale, rolul eficace al României în rezolvarea problemelor păcii în lume, contribuția dumneavoastră personală la sprijinirea telurilor comune ale națiunilor, a cauzei juste a popoarelor“.

MOHAMED HOSNI MUBARAK
președintele
Republicii Arabe Egipt

„Importanța contribuției a președintelui Nicolae Ceaușescu la lupta pentru destindere, pentru pace, pentru reducerea înarmărilor, și în primul rînd a înarmărilor nucleare, lupta dumneavoastră pe toate meridianele lumii pentru o nouă ordine economică — această luptă v-a consacrat drept una din cele mai importante personalități ale epocii noastre“.

ANDREAS PAPANDREU
primul ministru
al Republicii Elene

„Poziția adoptată de tovarășul Nicolae Ceaușescu, de guvernul și poporul român a fost permanent pozitivă și, de aceea, cald apreciată de mișcările de eliberare din Africa și de SWAPO deosebi. Ajutorul material considerabil primit din partea României a reprezentat pentru noi un important sprijin pentru a continua lupta de eliberare națională“.

SAM NUJOMA
președintele SWAPO

„Președintele Nicolae Ceaușescu este un om care crede în Organizația Națiunilor Unite, crede că O.N.U. este un instrument adecvat pentru soluționarea problemelor internaționale, dar că, pe de altă parte, se simte nevoia unei schimbări a modului în care organizația mondială este folosită de țările membre. Activitatea României a exercitat o deosebită influență asupra țărilor membre ale O.N.U. Ea a obținut rezoluții de o extraordinară importanță pentru viața internațională“.

JAVIER PEREZ DE CUELLAR
secretar general al O.N.U.

„Președintele Nicolae Ceaușescu este una dintre personalitățile cele mai distinse ale lumii contemporane. Cînd stai de vorbă cu președintele României, îți dai seama că vorbești cu o personalitate care cunoaște perfect nu numai ceea ce este de făcut în țara sa, dar și ceea ce trebuie făcut în întreaga lume. Am fost foarte impresionat de personalitatea șefului statului român. Președintele României crede în pace și crede în înțelegere“.

SPYROS KYPRIANOU
președintele
Republicii Cipru

„Cred că aspectul cel mai semnificativ al activității desfășurate de președintele Nicolae Ceaușescu este acela de a fi menținut deschis dialogul cu toate țările, dincolo de deosebirile de orînduire socială, acționînd pentru ca speranța de pace a lumii să devină realitate. În acest fel interpretăm opera sa — ca o operă de pace, de fraternitate, de realizare a aceluși bun absolut care este libertatea lumii, înțelegerea între popoare“.

ALBERTO CIAMPAGLIA
deputat, membru al Direcției
P.S.D. Italian

Ziarul coreean „NODON SIN-MUN“

Sub conducerea Partidului Comunist Român, în frunte cu eminentul său conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, România socialistă parcurge astăzi o epocă roditoare în care economia națională este în plină dezvoltare, iar viața poporului devine tot mai prosperă. Strîns uniți în jurul Partidului Comunist Român, stăpîn deplin pe destinele sale, poporul român este angrenat plener în opera de transpunere în viață a hotărîrilor Congresului al XIII-lea al partidului.

Revista greacă „ULTRA NEW INTERNATIONAL“

Printre conducătorii luminați, antirăzboinici, un loc deosebit îl ocupă președintele României prietene, Nicolae Ceaușescu. Cu apeluri permanente, cu acțiuni energice și luptînd pe planul ideilor, el acționează pentru făurirea pilonului de aur al coexistenței și al traiului pașnic al popoarelor. Nu se oprește la formule teoretice. Trece la soluții

posibile pentru cîte o zonă, pentru întreaga Europă și, mai departe, pentru întreaga omenire.

„THE EGYPTIAN GAZETTE“

Prestigiul internațional de care se bucură România în zilele noastre este strîns legat de gîndirea și de eforturile eminentului om politic și de stat Nicolae Ceaușescu, ctitorul României moderne și artiznul politicii externe a țării.

Agentia REUTER

România duce o politică externă activă, caracterizată prin numeroase vizite oficiale la București și de vizite în alte țări efectuate de președintele Nicolae Ceaușescu, care își afirmă cu consecvență punctul de vedere în problemele dezvoltării.

Revista „TIDE“ (Bangladesh)

În conștiința poporului român, toate realizările României din ultimele două decenii, care au schimbat complet înfățișarea țării sînt nemijlocit legate de gîndirea creatoare și de înde-

lungata activitate revoluționară ale președintelui Nicolae Ceaușescu.

Ziarul libanez „LE REVEIL“

Prin numeroasele sale demersuri, România militează pentru instaurarea în lume de noi raporturi, capabile să garanteze fiecărui popor dreptul la o existență liberă și suverană, să promoveze egalitatea, echitatea și pacea, să faciliteze progresul și prosperitatea, concentrarea tuturor eforturilor spre dezvoltarea pașnică pe întreaga planetă.

Ziarul italian „IL POPOLO“

În prezent, România asigură dezvoltarea economico-socială a tuturor regiunilor țării, egalitatea deplină și efectivă în drepturi a tuturor cetățenilor, dreptul de a folosi limba maternă în instituții, școli, în activitățile culturale, valorificînd tradițiile și patrimoniul cultural ale fiecărei naționalități conlocuitoare. România se afirmă astăzi ca o prezență tot mai activă pe arena internațio-

Valoroase inițiative în favoarea păcii

Oglîndind concepția și activitatea neobosită a tovarășului Nicolae Ceaușescu în favoarea păcii, înțelegerii și cooperării între toate statele și popoarele, România a luat și în ultimul an numeroase inițiative, promovînd în cadrul O.N.U., al altor organizații internaționale, în dialogul bilateral, un program cuprinzător și realist de acțiuni. Menționăm, în acest sens, importante documente și acțiuni ale țării noastre:

● Apelul Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România adresat Sovietului Suprem al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, Congresului Statelor Unite ale Americii, parlamentelor din toate țările europene și din Canada;

● Apelul pentru dezarmare și pace al Frontului Democratiei și Unității Socialiste din Republica Socialistă România, adresat partidelor și organizațiilor democratice, guvernelor tuturor popoarelor din țările europene, din Statele Unite și din Canada;

● Apelul către oamenii de știință, de cultură și către cadrele didactice din întreaga lume pentru colaborare, dezarmare și pace;

● Comitetul național român „Oamenii de știință și pacea“, sub conducerea tovarășei academicienei doctor inginer Elena Ceaușescu, a desfășurat și desfășoară o rodnică activitate pentru mobilizarea savanților și cercetătorilor în vederea opririi cursei înarmărilor, folosirii cu cerințelor științei și tehnicii exclusiv în scopuri pașnice;

● La inițiativa României, anul 1985 a fost proclamat de O.N.U. și s-a desfășurat ca „An Internațional al Tineretului“, sub deviza „Participare, Dezvoltare, Pace“;

● În scopul sistării conflictelor militare și al soluționării problemelor litigioase dintre state numai și numai prin tratative, România a prezentat la sesiunea din 1985, jubiliară, a Adunării Generale a O.N.U. o rezoluție pentru adoptarea unui Apel solemn către statele aflate în conflict pentru încetarea fără înțirziere a acțiunilor armate și pentru soluționarea problemelor dintre ele pe calea tratatelor și a unui Angajament solemn al statelor membre ale O.N.U. de a reglementa stările de încordare și conflict diferendele existente pe cale politică, de a se abține de la folosirea forței și de la amenințarea cu forța, de la orice intervenție în treburile interne ale altor state. Rezoluția propusă de România a fost adoptată în unanimitate.

Viața culturală la zi

Scritorul — conștiință a vremii sale

Verbul în fața cetății

Poet al lucrurilor categorice, cum însuși se definește într-un vers semnificativ pentru toată creația sa, Nicolae Stoian face din plin dovada, de-a lungul unei vieți literare ce se întinde peste trei decenii, că verbul angajat, rostit în fața cetății, pus în slujba idealurilor ei, poate străluci plinar, agitaric, aidoma inimii pe care le-gendarul Danko și-a smuls-o din piept și a transformat-o în făclie. Ilustrative sînt în acest sens nu numai volumele sale de pînă acum, cit și poemele primelor două cicluri (**Izbînditorul**, **Calendar de luptă**) din recentul volum intitulat **Răsunet peste țară** și apărut la Editura Eminescu. Astfel, dacă în discursul altor poeți, lumea satului, ca vatră primară, este comentată cu o sumedenie de trimiteri estetico-filozofice, la Nicolae Stoian ea este o tulburătoare și incandescentă vatră maică: „Cu tălpile desculțe, încă — arzînd / De pulberea încinsă-n miez de vară. / Mai de demult, ori foarte de curînd, / Cu toți venim, ca Țara, de la țară. // De-acolo unde neamul de țărani / Și-a-nfipt ca munții-adîncă rădăcină, / Ca pin' la noi, de două mii de ani, / Un drum în sus, din sat în sat să vină...” (**Vatră maică**). Același vers simplu,

energic, ferm, dar amplu prin perspectiva maiestuoasă pe care o sugerează îl întîlnim și-n poemul **Noi toți, partidul, patria, poporul**: „E țara românească-n sărbătoare, / Carpații dau ca bravi oșteni onorul, / Cînd urcă roșul steag și tricolorul / Ca pe-un catarg pe culmea cea mai mare / ...”. Neconținut aplecîndu-se cu adîncă înfiorare în fața istoriei, a luptelor revoluționare, poetul va descoperi, de exemplu, trei sori ce luminează pururi o anume zi, ziua de 23 August: „... / O zi-ntr-o lună peste ani de-o iei, / E cu trei sori în frunte luminată / Că într-un august douăzeci și trei / Mihai Viteazu-avea pe turci să-i bată. // Și în aceeași legendă dară zi / În nouă sute și șaptesprezece / Ca mulți eroi o Fată de la Jii / Cădea jurînd: „Pe-aceia nu se trece!” // Ca mai apoi pe-aceiași 'nalt traieci / Să urce ziua noastră de răsărire / Și soarele lui August insurect / Pe cerul țării liber să străluce / ...”. (**Calendar de luptă**). Cel de-al treilea ciclu, care dă și titlul volumului, **Răsunet peste țară**, reluînd unul din motivele liricii patriotice contemporane, sărbătoarea de la 23 August, toarnă-n bronzul versului nu doar starea de beatitudine re-

voluționară a poetului, cit și mereu innoitoare semnificații ale unui act politic și istoric de maximă importanță în destinul poporului nostru. Deosebit intrucitva, în sensul că poetul privește nu numai în largul ființei sale, ci și în cele mai ascunse unghere, acolo unde viața e viață, cu bucurii și cu durere, cel de-al patrulea ciclu al volumului, **Jertfe intime**, ne-oferă citeva mostre a ceea ce înseamnă angajarea continuă a poetului revoluționar, pînă și prin durerea sale, în edificarea perpetuă a ființei sale, a urmașilor săi: „Un istovit Sisif, inima mea, / Abia se mai urnește sub povară / Bag seamă e din ce în ce mai grea / Ființa mea ca piatra cea de moară / Cu fiecare răsuflu-o simt căzînd, / Ea care-a dat de mii de ori asaltul, / ... / De-aceia urc pieptis și nu mă tem, / Pîndit de hău în fiecare clipită / // Chiar dacă-n urma-mi drumul e turnat / De singele ce rănile-mi prefiră / Mai lesne la urmași li-i de urcat / Pe dale devenite de profiră” (**Istovit Sisif, inima mea**). Nu neapărat ca o concluzie, **Răsunet peste țară** este o carte de poezie eminamente patriotică, dar, în același timp, mai ales prin ultimul ciclu, și-o carte în care se-aude, bărbătesc și adevărat, geamătul adînc al unei inimi crunt rănită: „Viață rău tocmită mi-a fost dată / Dacă vitregit am fost să fiu / Încă de copil orfan de tată / Iar ca tată, azi, orfan de fiu...”.

N. VICTOR

În căutarea stelei polare

ÎN CĂUTAREA STELEI POLARE. La prima sa carte, romanul „Steaua polară” (Ed. „Scrisul românesc”, 1985), Stela Szentes ne surprinde ca o autoare formată, perfect stăpînată pe sine, dominînd pagina cu o peniță exactă și fină, trecută prin filtrul unor experiențe ferme. Romanul, inspirat din viața aviatorilor, nu-și ia, ca atîtea altele (mai puțin românești, căci românești cu astfel de inspirație nu prea există), modelul prozei psihologice încadrată de tensiuni și de ascuțimi electrice a lui Saint-Exupery, ci mai curînd al epicii foarte „terestre”, complicată doar prin „tensiuni” de alcov, a unor Dessila sau Drumăș; dar cu mai puțin melodramatism, cu mai mult dramatism. O Ioană pasionată parașutistă, silită de un accident să renunțe la pasiune, își împarte iubirea cu un ziarist cam efeminat, Andrei, mergînd pînă acolo încît îi adoptă copilul (făcut cu o nevastă care îl părăsise) și cu un vajnic pilot de avioane, Gabriel, cu care se și mărită (din dragoste pentru el, din dragoste pentru profesia lui?). Andrei rămîne inublabil, dar fosta parașutistă, ajunsă învățătoare, își trăiește pasiunea silnic întreprinsă a zborului sub „steaua polară” a vieții soțului-zburător. În cadrul acestei romantice (ca să-i zicem așa) trame epice, totul se așază însă cu siguranță, deloc forțat, cu știință și cu finețe în aplicarea legilor prozei. Întîmplările cad exact în rostul lor funcțional, personajele sînt vii, se mișcă viu, sforle ce le trag nu se văd decît rar; unii dintre eroi (aviatorii, Gabriel și camarazii lui) nu se uită ușor, au robustețe, virilitate, vitalitate, peniță fină a autoarei transformîndu-se, în cazul lor, într-un creion de sculptură a cărui incizie lasă urme adînci, deloc sovăielnice. Există, în această carte de debut, și unele sovăieli, cel puțin în paginile de început, de

care autoarea e conștientă. Ceea ce face ca acele pagini să fie un pic crispate, rezultat al unei cenzuri, al unei constrîngerii pe care Stela Szentes și-o impune ca să domine o materie ce încă îl scapă. Dar, treptat, această cenzură sau constrîngere se elimină, autoarea ajungînd la o limpezire, la un echilibru echivalent cu un autentic confort estetic, din care se nasc pagini de adevărată literatură. Cu totul interesanți, spunea, eroii-aviatori, personaje puternice, dar nu niște „duri” de felul celor din romanele anglo-saxone, ci niște inși care, trăind pentru zbor, unii murînd pentru el, se comportă în viața de toate zilele ca niște copii mari, cu o voluptate, o foame, o frenezie a trăirii, a acapărării și a arderii fiecărei clipe pînă la cenușă, cu o acuitate senzorială, o sensibilitate și o surpriză a reacțiilor ce scapă din granițele controlului comun, acești eroi ai marilor bătălii cu spațiile și necunoscutul sînt tot atît de imprezvizibili (la modul poetic) pe pămînt pe cît sînt de inflexibili în văzduh. Zborul și oamenii lui, ne spune scriitoarea, rămîn, chiar și în epoca balisticii cosmice, un teritoriu al basmului despre feți-frumoși. Acești eroi conferă prozei Stelei Szentes profeție psihologică și, prin aceasta, succes literar asigurat. Dacă mai adăugăm acestei însușiri a romanului și pe cele de ordin stilistic (culoare lexică vie, pregnantă, proprietate a termenilor, calitate destul de rară nu numai la debutanți, dar și la case mai mari, și, în același timp, știința estompelor discrete și savante, a vrăjii enigmaticului de lumină și umbre ce aromază și învăluie numeroase pagini), nu putem decît să salutăm „Steaua polară” a Stelei Szentes și să așteptăm, cu încredere viitoare cărți cu aceeași semnătură.

ILIE PURCARU

Universul poeziei

Preocupat mai de multă vreme de mecanismele poeticității, pe care le-a cercetat din diverse unghiuri în cărțile precedente, Eugen Negrici ne dă acum volumul întii dintr-o proiectată **Introducere în poezia contemporană** („Cartea Românească”), cu o impecabilă demonstrație teoretică și practică, în stilul elevat al celor mai rafinați eseisti. Chiar dacă inclinația pentru teoria literaturii este covârșitoare în scrisul său, Eugen Negrici știe să despovăreze ideea de ariditate prin ironie și plasticitate stilistică, pigmentate adesea de simpatice intruziuni confesive: „Nu simțim nici o plăcere recurgînd la operația de clasificare de mai jos. Orice demers taxinomic simplifică și descărnează, și nici vanitatea clasificării, nici sentimentul

Eugen Negrici
INTRODUCERE
ÎN POEZIA
CONTEMPORANĂ

superiorității pe care ti-l dă cu-noasterea metodică a unor creatori nu ar fi de-ajuns spre a-l îndreptăți”. Cei zece poeți cu a căror operă își ilustrează ideile reprezintă doar un eșantion din lirica noastră contemporană pe care volumele următoare vor continua s-o investigheze.

RADU G. ȚEPOSU

Desene pe asfalt

A fi patriot, a fi patria

Nimeni n-ar putea avea nesăbuinta de a-l întreba pe poet de ce scrie despre patrie, dar ar putea gândi — ca Eminescu într-un text jurnalier recent retipărit — că vorbind obsesiv și oricum despre ea, s-ar zice că am socoti-o amenințată.

Gazetarul, adesea egalîndu-l pe poet nu greșea: într-adevăr, atunci cînd întocmirile (vorba din bătrîni) ne sînt amenințate, găsim parcă mai lesne verbul fericit gata să țină piept nefericirii. Și cînd am trăit noi românii într-un cuib edenic ferit de amenințarea armelor zăngănite departe (dar nu chiar așa de departe) de fruntariile țării noastre? Cite veacuri de pace ne-au fost date? Și numai de războia a fost vorba? N-am avut noi de pămînt de pe urma unor puteri ce ne-au sabotat istoria, neajutorîndu-ne la greu (deși promisese să o facă), împingîndu-ne în aventuri (ale lor) și încercînd să ne lipsească de puțința de a ne gândi, liberi, destînl?

Obținerea Unirilor (au fost mai multe) ori a Independenței ne oferă prilejul să descoperim cu cită tenacitate ni s-au impus ritualuri străine de suflul nostru; s-a încercat o intimidare a celor care studiîndu-ne obîrșile găseau în ele semnele unei dălniri din străvechimi.

Și dușmanul n-a fost doar oșteanul trușă de nu mai știu unde, ori abilitul diplomat dornic să ne vindă. El a fost uneori ivit chiar între noi, nutrit cu tot ce am avut mai bun a-l oferi spre a deveni mai apoi un destărat chiar trăitor în țară, un spoliator al patriei oștești, „stăpîn” peste oameni și averi, împănat cu glorii false și neînștare să lase urmă.

Iată de ce nu e nicînd nepotrivit patetismul scrisii patriotice. Incantînd splendorile patriei ne luminăm de lamură lor, devenim trup din trupul patriei, devenim patria.

Poezia de-i spunem noi patriotică e o dimensiune fundamentală a gândirii literare românești și nu doar declarată și

repetată mărturisire de dragoste. Ar fi ostenitor, de nu inutil să ne mulțumim doar cu exaltarea, în sine a acestei iubiri dacă nu o împodobim cu fapte în stare să-i sporească avutul de simțămînte, dacă nu-i dedicăm întreaga noastră lucrare, întregul nostru efort constructiv.

O literatură patriotică se constituie din suma operelor durabile, de înaltă valoare etică și estetică, capabile să modeleze conștiințe, să condamne mentalități retrograde și, construindu-se pe sine după superioare exigențe creatoare, să dureze la rîndu-i nu doar un nou cititor ci un om nou. Restul e doar enunț, premiză lipsită de perspectiva împlinirii.

Cred astfel în posibilitatea de a ne scrie patria, adică asumîndu-ne credințele și elanurile ei, confundîndu-ne cu însemnul generic al graiului ei. Așa cum sintem seriși de patria noastră, purtînd, ca tatuaje pe inimi, cuvintele limbii române cu tot ce ne sînt ele fală și zestre.

Poezii literaturii noastre (aflate și ea într-un proces de unire a trudei tuturor generațiilor, de unire a mindriilor și în luptă dusă spre confirmarea independenței sale) sînt cei ce au scris despre patrie din perspectiva cititorului suferînd pentru fiecare cărămidă a Zidirii sale, pentru fiecare fir de iarbă, de griu ori de vers.

A scrie despre patrie se cheamă a fi tu însuți, patria.

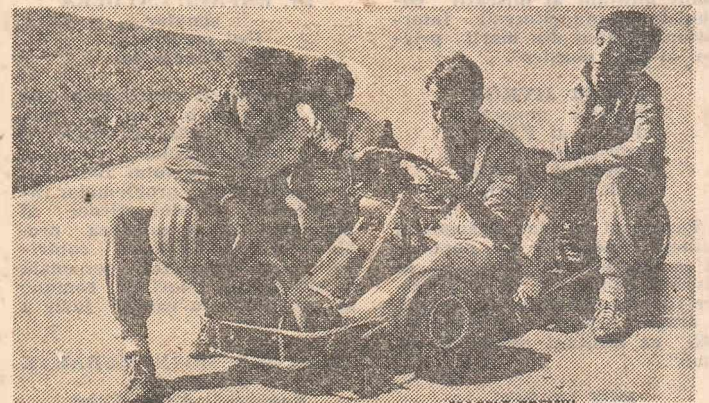
A scrie despre patrie: a da un „atestat” în fața istoriei (de om, de visător, de poet), a făuri cu energie și calm fapte, adică pagini trecute prin morile tipografice.

A scrie despre patrie — a avea un rost sub stele, a aparține unei familii în care nimeni nu moare, deși în răstimpuri cite cineva trece în timpul fluid.

A scrie despre patrie înseamnă a exista, a respira, a iubi speranța într-un viitor fericit.

GHEORGHE TOMOZEI

Un „premiu” de vacanță

Maria Callas-Dinescu este regizoarea ultimei producții a Casei de filme cinci: **Marele premiu** (scenariul, Chiril Tricolici). Un film de vacanță, un film pentru copii, avînd cel puțin farmecul interpretelor-copii. Doi profesioniști ai ecranului — Tora Vasilescu și Șerban Ionescu — joacă rolul unor tineri părinți care primesc de la fiul lor o emoționantă lecție de viață. Radu (Cosmin Șofron), traversează experiența dură a unei convalescențe cu puține speranțe, în urma unui accident de pe pista de carting. **Marele premiu** este povestea (cam sumară, totuși) trecerii unui prag — dinspre copilărie spre adolescență — cu ajutorul prieteniei și cu câștigul neprețuit al tenacității.

Concentrat în bună măsură în ultimele minute ale peliculei — cursa de carting, în care Radu se întrece nu numai cu ceilalți, dar mai ales cu sine însuși — dinamismul filmului este în cele din urmă cucerit și devine, pe ultimele secvențe, cuceritor.

Altfel, tinerii spectatori se vor întîlni cu atmosfera antrenantă a cartodromului (bine subliniată de costumele inspirate ale lui Ion Nedelcu, ca și de imaginea semnă de Cătălin Vago, cu lumea delicată și încă nesigură a sensibilității unor personalități în formare. **Marele premiu** — un mic premiu de vacanță pentru cei mai zeloși tineri spectatori.

TANIA RADU

Criticul Mircea Iorgulescu vă recomandă

Cum am devenit scriitor, ediția a II-a (Minerva), este un pasionant roman autobiografic, scris de Panait Istrati și „făcut” de Alexandru Talex, după modelul — pe cit de prestigios pe atît de captivant — „...par lui mème”. Din corespondență, amintiri, e-vocări, confesiuni au fost extrase și ordonate cele mai caracteristice fragmente, realizîndu-se o carte unitară și coerentă, ce se citește cu suflul la gură. Aventura lui Panait Istrati, născut la Brăila și ajuns cel mai cunoscut scriitor român în lume, continuă să fascineze...

atelier literar

de G. Dumitrescu

Constantin Savin: O serie de pagini ne anunță un condei ineztrat („Dor“, „Atita doar“, „Singurătate“, „Fărîmă de vis“, „Parc“, „La oglindă“). Iar altă serie de pagini ne înducă și primejdii care-l pindesc: discursivitate, diluare. Așteptăm vesti din ce în ce mai bune (și, înainte de orice, fi-reste, dactilografiera și retrimiteră textelor menționate).

M. Gherman: Insemnările dv., atât de grăbite și frugale, nu pot fi incluse în hotarele poeziei propriu-zise, chiar dacă unele fulgurații lirice, jocuri metaforice etc. nu lipsesc. Dacă observați că atracția dv. pentru poezie rămîne încă destul de puternică, trebuie să vă decideți să parcurgeți drumul de la acest stadiu diletant și sporadic la acela al lucrului artistic, al creației (impli-cațiile și mijloacele le cunoașteți, desigur). Ne va face plăcere să citim cit de curînd primele pagini angajate pe acest (anevoios) drum.

D. E. Stăniloiu: Ver-sificări de acuratețe, rela-tiv abile și, uneori, spiri-tuale (dar și stăpî-nite de convenționa-lism...). Lipsese, cum se-zice, „un pic de nebu-nie“, aripa lirică de înălțime... Se va ivi oare în viitoarele manuscrise? Să sperăm.

Marius Birlea: Versu-rile sint naive, stingace, încercări de început care

nu reprezintă, desigur, întregul dv. potențial. Dar ideea de a lua drept pseudonim numele unui poet binecunoscut e necugetată sau necu-viincioasă.

O. Kadar: Cine se poate supăra pe dv. (mai ales după încheierea și-reată și onctuoasă — și formală, fie vorba-ntr- noi — a ultimei scri-sori?...). Sinteti atit de „afonă“ în materie de spirit critic și de auto-evaluare, încît ați fi în stare să nu observați niciodată marile progre-se pe care le-ați făcut de la primele „gherghefe“ de acum cîtiva ani! A trebuit, de aceea, să vă trimitem (cu premedita-re) „o rază“, cum ziceți, pentru a vă risipi exa-geratele aprehensii. Scu-zele dv. (pe care aveți deosebita măiestrie de a le anula chiar în cuprin-sul aceleiași fraze: „imi pare rău... dar dacă tri-meteam cite 10 pe lună... etc.) sînt și ele superfi-ciale: a citi 40 de pa-gini ale unui ins — a citi numai una din pa-tru corespondențe a 10 pagini, cite sint cuvin-cios normale, și a rezol-va numai unul din cele minimum 10 răspunsuri nominale, redacțional obligatorii, ale săptămîinii respective! Mai impor-tant, însă, decît supă-ra-re, scuza etc., este de data asta, foarte ascu-tita observație din scri-soare în legătură cu un mod de a gândi „superfi-cial, precipitat, impu-lsiv“, cu totul nerealist

și aiurea“, observație în care, dincolo de exage-rări („de culoare“), e-xistă un miez de adevăr, de pe urma căruia, în afara măruntelor „acci-dente“ de comportament cotidian etc., au de su-ferit, în primul rînd și în modul cel mai grav și profund, poeziile dv.! Dintre care, mai puțin dăunute și mai aproape de împlinire, dintr-un buchet nu chiar strălu-citor (cum îl așteptam, „după o atit de lungă absență...“) am putea menționa: „Ruptură“, „Năzărire“, „Pragul de sus“, „Consolare“, „Crezi?“, „Pelerinaj“, „Nu eu“, „Atît“, „De-pînd“.

Mara M.: Mulțumiri și cele mai bune urări! Dar să știți că „boala“ e fără leac și nu ne vom mira de loc să primim din nou într-o bună zi, obisnuitul, discretul dv. plic cu poezii.

L. C. Alex.: Început de manierism, cu scă-derea substanței nobile, scurtarea respirației, chloroză. Cite ceva, to-tuși, prin „Politețe“, „Despărțire“, „Noap-te de iarnă“.

V. O. Rădăuțeanu: Nu ne ocupăm de proză.

M. M. — Bacău: Vom citi cu mare plăcere scrisorile dv., dar timpul nu ne îngăduie să vă răspundem decît în ca-drul acestei rubrici.

GEO DUMITRESCU
N.R. Manuscrisele nu se înapoiază.

Marea

Azi am văzut marea pentru prima dată m-am trădat căutînd cu infrigurare
o pasăre
o insulă
o barcă
în depărtare
între apă și cer...

MARIN IFRIM

Gîndul acesta, uneori

Pot să-mi inchipui un timp mai vechi în care moartea nu fusese încă inventată iar oamenii alunecau în bătrînețe mirați și îngăduitori. Un anotîmp precum cel în care Budha se plimba zîmbind prin grădina înflorită. Abia mai tîrziu au început oamenii să pună cite un gînd deoparte.

C. DANIEL

Pășesc peste scheletul nopții

Pășesc peste scheletul nopții călător fără bagaje întrebîndu-mă: ce mai e nou în emisfera stîngă în cea dreaptă de ce trăiesc din sentimente ce valoare au ele dacă într-o bună zi mă vor înlocui roboții.

ST. BARBU

Linii

În ceva în palmă ca pe un ou, în ceva ce mi-e teamă să arăt;

Linii mărunte de carne și foc despre care-am aflat că-nseamnă destinul.

Cînd eram mică nu știam să le citeșc și fineam adesea cartea cu josul în sus mi s-a nchis cu grijă palma și mi s-a spus: ai să le citești mai tîrziu... De atunci stau cu palma închisă, ca și cum aș ține un ou.

IRINA EFTIMESCU

„Arta fugii“

Nepăsător
În fața întunericeului
Sufletul lui Bach
Floare de cîmp
Adăpostînd licuricii
Descifră misterul
Fiecărui suspîn...

Un mesaj pe o claviatură
Și atîta speranță l...

INA BUCULEI

Despărțire

Iată-ne tînd, fiecare, de cite un capăt al oceanului...
Sentorindu-l,
ea pe un covor,
de imensitate.

Noapte de iarnă

Ninge peste lătrat de ciini.
Dincolo de sat
n-am chef
să mai adaug
nimic...
De stîlpul amînțirii
agăt, felinar aprins,
chipul unui minz.

LUCIAN CESINA

Ninge cu speranță peste cîmpia română, în goana mașinii văd firele griului nou cum se ascund cuminți sub mantia albă ocrotitoare, a încolțit bine pîinea de mîine, fumuri ușoare, albăstrii, cresc în depărtări torcînd povestea unui sat care-mi aduce aminte de copilărie și îmi dau seama că nostalgia mea nu mai are repere decît în ilustrațiile duoase de ieri, peste cîteva ore doar un președinte de C.A.P. mă va convinge că noua realitate rurală are și curajul și argumentele necesare, în multe locuri decisive, pentru a se revendica de la un tip de civilizație absolut inedită. Ies din păduri care parcă au împietrit sub cernerea de mătase și privirile sint agresive, dar fericit agresive, surprinse de orgoliul arhitectural al țăranelor române care poate, poate într-adevăr, da frumoase lecții urbanștilor noștri. Ieri, dar cit de aproape în timp și, totuși, cit de departe în istoria politică, este acest ieri, ieri mă indușeam de lanțul pridvoarelor pitice cu mușcate ca niște riuri pe pinza de tort albă a geografiei Olteniei de sub munte, și azi trebuie să învăț să cînt la orgă pentru a fi la înălțimea portativului de ambiții izbucnînd din nevoia de civilizație a țărănimii. Sigur, chestiunea țărănească e, așa cel puțin cred eu, una din cele mai spinoase în toată lumea și, firește, și în lumea socialistă, sîntem încă și noi, românii, în plin proces de revoluționare a unei meserii milenare, meseria piinii de toate zilele și știm foarte bine că n-am exploatat încă nici toată înțelepciunea țăranelor și chiar și în ipostazele ei „conservatoare“ dar nu întotdeauna și retrograde sau invecchite căci ea, înțelepciunea țăranelor, seamănă foarte bine cu proverbele lui, niciodată învinse de timp, însă ceea ce ne place să numim saltul istoric al lumii țărănești în România e un adevăr probat pînă și în cea mai umilă așezare de sub munții cei mai înzăpeziți. Urc, așa-dar, la începutul lui ianuarie spre Vînturația, pe valea Cheii vilcene, unde boieri din vechime aveau un conac devenit sediu de C.A.P., umil azi față de ambiția ultimului țaran. E un salt care implică în primul rînd sistemul socialist și curajul de a aborda chestiunea țărănească și gradul de competență al acestui curaj. Nu toți fiii de țaran mai vor, azi, să rămînă „la vaci“ — cum zicea un împătimit de chestiunea țărănească, — nu toți țărani vor să-și mai facă copiii țărani, e un adevăr, dar el cuprinde și șansa oferită unei clase întregi pînă nu prea demult oprită la bariera orașului de toate îngrădirile și ofensele, liberă azi să acceadă la decizia cu privire la propriul destin, nu numai faptul că încă n-am aflat, poate, toate soluțiile pentru a-l convinge chiar și pe orașean că ideea de civilizație, cu întreaga ei bogată desfășurare de avantaje ale nivelului de trai în primul rînd, e la fel de vie și în lumea satului. Există însă în România, azi, zone rurale întregi care se pot revendica de la un standard de civilizație ce poate fi invidiat de orașeni, ceea ce demonstrează că „Se poate“ și că depinde de noi ca tezele revoluției agrare să se materializeze mai curînd într-un proces vast la nivel național. E nevoie, știm bine, și aici de curajul de a privi adevărul în față, propriul nostru adevăr, lu-

mea țărănească azi are nevoie, cum mai spuneam, de acordurile orgii, și bucuriile și dramele ei cei, sigur, acordurile orgii, însă cîntărețul nu poate fi orb, el nu poate să nu vadă că țaranul român are, pentru prima dată în istorie, conștiința că nu se mai poate face istorie fără el — iată marea adevăr al revoluției socialiste și iată, de fapt, ce s-a și cerut cîntăreților, acordurile solidarității și încrederii lucide în ziua de mîine. Nici eu nu sint întotdeauna convins că porumbul are pe toate pămînturile semănate cu el înălțimea pe care o merită și o merităm, „mămăliga“ poate fi și mai aurie decît este, mi-ar place la Slătioara să văd poienile spuzite de oi, aș vrea să mă asurzească tălăngile pe care nu se șfia să le cînte nici Eminescu, însă nu pot să nu mă bucur cînd văd aici o Casă de cultură țărănească pe care măcar Teatrul Mic o poate invidia și cînd văd, la intrarea ei transformată în muzeu, întreaga civilizație a copilăriei mele și nu mă simt și nici nu sint bătrîn! Într-adevăr, lumea țărănească

Opinia unui alegător

Țara și la țară, în ianuarie

românească de azi nu mai poate fi văzută de sub tăvălugul istoriei și al revoluției cum credeau țărani mei deveniți eroi de roman. Acei „Niște țărani“, cu toate durerile lor, și azi părinții unor muncitori, și ai unor medici, și ai unor savanți, și ai unor ofițeri, și ai unor profesori, și ai unor farmaciști, și ai unor țărani chiar, eroi ai muncii socialiste cu recolte record, și pînă la urmă părinții românilor care reprezintă azi România CE este ea și CÎT este. Iată iar saltul revoluționar în timpul politic și în timpul istoric al lumii țărănești din România acestui ianuarie cu griul bine încolțit și cu nădejde. Am putea noi, oare, desprinde acest salt, de întreaga frămîntare și dureroasă dar și innoitoare care de două decenii transformă vertiginos chipul țării întregi încît, dacă sîntem pînă la capăt cinstiți va trebui să spunem lîmpe că nu există palma de săt și de oraș românească care să nu fi suferit inspirat cutezătoarea, nerăbdătoarea, incendiara patimă revoluționară și patriotică a omului, a comunistului care și-a pus o pecete așa de vie, de puternică și de hotărîtoare pe întregul destin socialist al României începînd cu Congresul al IX-lea al

partidului nostru dinamitînd cu o energie copleșitoare atîtea din inertile și prejudecățile teoretice și practice ale unei concepții politice amenințate de o scleroză gravă și păgubitoare și redînd acestei concepții, și nouă, tuturor, tinerețea de spirit atît de proprie ideii de revoluție și deschizînd toate arterele acestei concepții pentru a pătrunde în ea singele românești al voinței românilor de a-și zidi casa lor nouă și luminoasă și românească? Am putea noi, oare, desprinde ziua de azi de toate zilele ultimilor douăzeci de ani de cînd sentimentul că politica comunistă este într-adevăr politica noastră și ne privește pe noi și destinul nostru? Iată temeiul acestor însemnări din ianuarie 1986. O mașină românească, un automobil românesc — și cit de ușor ne obișnuim cu marile revelații ale propriei noastre identități, ale noii noastre identități istorice și politice — traversa cîmpia română sub o ninsoare de mătase; părăseam pădurile împietrite, cotropite de roiurile argintii ale acestei ninsori ca o speranță albă, intram pe magistrala viu ramificată la debutul unui oraș care și-a incorporat atît de firesc sentimentul metropolei; — Doamne, îmi spun, asta era acum douăzeci de ani „Strada îngustă“!, cu luminări și curelari și dogari, și parcă mă văd intrînd să cumpăr un to-cător de lemn, aplecîndu-mă să nu mă lovesc de pragul de sus unde spînzura o biată talangă suînd trist și parcă văd, era tot iarna, cum ridica prăvăliașul fitilul felinarului! Semafoare severe mă smulg din istorie, orașul nu are nici un complex față de Europa, sint în Europa, România e o țară europeană, România e una din țările al cărei prestigiu și a cărei autoritate stă azi în voința noastră, în puterea noastră de a ne fi asumat destinul, politic și istoric.

Faceți ca mine și mă veți înțelege. Dincolo de greutățile care mai sint, și sîntem chemați să nu le ignorăm și nu le vom ignora, dincolo de sentimentul că încă mai avem atîtea de făcut și de pus la punct și uneori, să recunoaștem, facem mai puțin decît știm să facem mai bine, dincolo de fireasca noastră nevoie de mai bine ce nu se poate împlini decît prin spiritul nostru lucid care ne obligă să fim cinstiți și cu ochii deschiși mari și responsabili în fața adevărului și a realității pe care sîntem datori să o recunoaștem așa cum este și cum noi înșine am imaginat-o și am construit-o, există un sentiment care în acești ultimi douăzeci și unu de ani, de fapt, ne-a făcut să fim mai mult ca oricînd în istorie noi înșine, sentimentul că sîntem comu-niști români — cu toate gravele răspunderi care decurg de aici — și că România este și trebuie să fie opera noastră.

Intrați cu acest sentiment în satul vostru și în orașul vostru și mă veți înțelege cînd spun că niciodată n-am avut ca acum mai acut conștiința că țara aceasta e țara noastră și că noi sîntem stăpînii ei. Iată iar temeiul acestor însemnări din ianuarie 1986.

DINU SĂRARU

Ella Constantinescu :

„Trebuie să recitigăm publicul!”

— La recentul meci de tenis de masă dintre Europa și Asia, ați fost, stimată tovarășă Ella Constantinescu, antrenoarea formației feminine a Europei. De ce tocmai dumneavoastră?

— Pentru că reprezint un tenis de masă cu tradiție și rezultate de prestigiu pe plan internațional.

— Vă referiți la cele 5 titluri mondiale pe care, la dublu sau cu echipa, le-ați cucerit de-a lungul timpului?

— Mai puțin. Nu că titlurile n-ar fi rămas, sint catalogate, dar s-au mai uitat. A contat, cred, activitatea mea în cadrul Uniunii Europene de Tenis de Masă, în care sint președintă a Comisiei de clasamente. Bănuiesc că s-a mai avut în vedere și faptul că vorbesc câteva limbi, condiție obligatorie cind o echipă, curo a fost cea a Europei, e multinațională, cu o olandeză, o vestgermană, o sovietică, o ungaroaică și așa mai departe.

— Și o română, nu?

— Exact, Maria Alboiu a jucat în a treia echipă a Europei și a jucat bine, aducind 3 puncte, cite unul în fiecare întinrire. Ca să vă lămurii de importanța acestora, e suficient să reamintesc că olandeza Vriesekoop, mult mai bine cotate decit Alboiu, n-a invins decit de două ori!

— Nu prea înțeleg: s-a jucat pe echipe sau individual?

— Fiecare selecționat a cuperins 9 fete și 12 băieți, convocarea adresindu-se celor mai buni, în funcție de clasamentele anuale, cu excepțiile de rigoare. S-au alcătuit echipe de cite 3, deci 3 echipe de fete și 4 de băieți, care s-au întrecut după sistemul Swaything, obișnuit în competițiile masculine. De punctat însă, s-a punctat individual, fiecare victorie însemnind un punct. După 3 „reprise”, desfășurate succesiv la Roma, Eindhoven și Paris, Europa a cistigat cu scorul de 82-78. Cu observația că, pe reuniuni, băieții din Europa n-au pierdut nimic, iar fetele au pierdut tot.

— Nu-i o afirmație în avantajul dumneavoastră!

— Nu, dar era de așteptat să se întâmple așa, valoarea asiaticilor fiind net superioară, recunoscută. Cind fetele noastre au pierdut, la „Palazzetto dello Sport” din Roma, cu 11-13 s-a scocotit o surpriză. Celelalte înfringeri au fost, dealtfel, mai limpez: 7-15 și 8-15.

— Am să vă întreb și de ce, imediat, dar pină atunci aș vrea să știu ce înțelegeți prin excepțiile de rigoare? Cine a lipsit și de ce?

— La băieți, de pildă, a absentat suedezul Ulf Bengtsson, campionul continental în litre, bolnav, avind se zice ceva cu inima. Au participat însă dublu campion mondial de la Göteborg 1985, chinezul Jiang Jialiang, ca și finalitul de la simplu, Chen Longcan. La fete, au lipsit și campioana mondială Cao Yanhua, retrasă din activitate, și campioana europeană

Valentina Popova, care a devenit mamă, dar toate aceste absente, deși de mară, n-au afectat nivelul tehnic al întrecerilor. S-a jucat frumos, într-o atmosferă de deplin fair play, atit specialiștii cit și spectatoriul declarindu-se mulțumiți.

— Au fost spectatori?

— Cei mai mulți au venit la Paris, în sala „Georges Carpentier”: peste 4500. În general însă, organizatorii au scontat pe o asistență și mai numeroasă, competiția mergind în pierdere. Mai ales că sponsorul pe care se conta, „Tele-mundi” din Monte Carlo, nici nu și-a mai făcut apariția!

— E, se pare, o poveste mai veche în tenisul de masă, da? De ce au început spectatori să ocolească sălile, tovarășă Constantinescu?

— De aceea s-a și organizat acest meci, în premieră, pentru a recitiga publicul.

— Asta mi-e clar: rivalitatea dintre Europa și Asia, continentele cu cel mai mare număr de campioni, acum și altădată, poate trezi interesul. Ce nu mi-e clar e de ce acest interes a scăzut.

— Sint tot felul de explicații și mi-e greu să vi le înfățișez la repezeală. Adevărul e că, de vreme 5 ani, ping-pongul tot pierde teren, poate și pentru că televiziunea s-a îndepărtat de marile competiții.

— Nu mă refer la efecte, ci la cauze!

— Cistigind în viteză, tenisul de masă a pierdut în spectacol. Totul dăurează puțin, un lift sau o bombă și gata, omul la ce să se mai uite! Ca și în tenisul de cimp, în care jocul propriu-zis s-a simplificat, numai că acolo mai salvează terenul, care e mai mare. La noi, viteza aproape că obosește!

— Ca membră în Comisia tehnică a Federației internaționale, ca antrenoare federală la F.R.T.M., problema nu vă preocupă?

— Se discută tot mai mult, și contribui și eu, despre necesitatea modificării unor prevederi regulamentare, în așa fel incit spectacolul sportiv să fie repus în drepturi. Poate că vom aplea la mingi mai mari, poate că vom reduce din eficiența serviciului, e prematur însă de făcut o afirmație, de dat un verdict. Să mai vedem.

— Boală lungă, moarte sigură!

— Mă indoiesc că e exact ce-ar trebui spus. Tenisul de masă rămîne încă un sport răs-pindit, puternic. Dacă se va schimba ceva, și nu mă indoiesc că așa vor sta lucrurile, va fi o modificare mărunță, nu una radicală.

— Bun. De ce-au fost asiaticile superioare?

— Tocmai datorită serviciului. Ingeniozitatea Asiilor în materie de punere a mingiei în joc a atins culmi nebănuite, iar ea, ca și viteza „supersonică” de execuție, le deranjează pe europence. Poate că își spune cuvintul și răbdarea.

— În ce sens?

— Pe lângă folosirea largă a

unor materiale speciale, unele care opresc mingea, altele care o iuțesc etc., asiaticii, fete și băieți, au mai multă răbdare să repete, la înfinit, un procedeu sau altul de serviciu. Îi ajută temperamentul. Al noștri, europenii, se plictesc mai reze-de. Se sustrag sau chiar refuză să dedice serviciului două ore în fiecare zi! Două din șase.

— Îmi inchipui că nu e chiar plăcut!

— Nu e, dar parcă performanța înseamnă numai plăcere?! Fără migală, fără chin, rar ajungi în vîrf. Și mai rar încă, te menți.

— Ați răspuns, am înțeles, de echipa feminină, secundată fiind de soveticul Vardanian. Cum a decurs colaborarea?

— Atit cu Vardanian, cit și cu antrenorii de la băieți, coordonați de iugoslavul Osmanagici. M-am înțeles de minune. Spirituale nu s-au incins decit în clipa, care a durat două ceasuri!, în care am discutat pe tema căpitanilor nejuccători, cite unul pentru fiecare echipă. Suedezul Krown s-a opus, susținind că asta nu-i treaba noastră, a tehnicienilor, și că echipele incele trebuie să-și dessemneze căpitanii.

— Pină la urmă, cine a avut cistig de cauză?

— Nimeni.

— Cum așa?!

— Loturile adunindu-se în ultimul moment, problema căpitanilor nejuccători nici măcar nu s-a mai pus!

— De fapt, iertați-mi ignoranța. În ce constă rolul unui antrenor în tenisul de masă? Din cite am auzit, mingiile sint dirijate în cursul antrenamentelor de un robot!

— Există roboți, avem și noi

unul, dar ei doar completează munca antrenorilor. Dealtfel, mai nou, s-a mai renunțat la roboți și dirijarea mingilor, foarte multe la fiecare masă, pină la 3 sute, o fac tot antrenorii. Regulamentar, n-ai voie să vorbești cu jucătorul decit între seturi, dar se intervine mai tot timpul. Pentru că, uneori, nu-i așa, tactica trebuie modificată din mers. Atunci tu, ca antrenor, mai șoptești, mai arunci un cuvint, două, te mai bagi.

— Ca de pildă?

— Atacă-i serviciile! Schimbă-i colturile mai des! Joacă-l pe reverul de stingă! Observații care scapă, de regulă, publicului.

— Ana, Zicaci că Maria Alboiu s-a descurcat?

— Ea a înlocuit-o pe suedeza Lindbald, care n-a mai dat curs invitației, și a invins 3 partide din 6. Scotind clasa adversarelor, Maria a trecut examenul.

— Alboiu e jucătoarea noastră numărul 1? Nu e Otilia Bădescu?

— Otilia e campioana țării, numai că, avind doar 14 ani, încă n-a ajuns cunoscută pe plan internațional. E ca la tenisul de cimp: dacă nu joci, n-ai puncte. Dacă n-ai puncte, nu te cheamă nimeni. Otilia însă, triplă campioană europeană de cadete, are tot viitorul înainte. Perspectiva ei se anunță deosebită, de mare anvergură.

— Stăm mai bine la fete sau la băieți?

— Am avut în Topul 12 al junioarelor pe Otilia Bădescu, Kinga Lohr și Emilia Ciosu, cele mai multe din Europa și foarte, foarte tinere, Bădescu și Ciosu cu drept de joc încă 3 ani! Cu ele, încercăm la europenele de la Praga, în aprilie, o medalie. Nu va fi ușor, de

acord, dar tragem nădejde: rezultatele de pină acum sint încurajatoare. Băieții sint ei, în progres, „nod val”, Vasile Florea, Andras Fejer, Simion Crișan. Călin Toma, obținind calificarea în grupa valorică A. Urmează o generație și mai crudă, Creangă, Revisz, Zsoltan ș.a., mai promițătoare, cea cu care „am spart banca” la europenele de juniori din Olanda, cucerind 12 medalii.

— Deci tenisul nostru de masă e angajat pe un drum ascendent.

— Așa cred, dar mai e mult pină departe. Pină la marea performanță.

— În citi ani se formează un jucător capabil să asalteze marea performanță?

— Dacă începe la 7, și trebuie să înceapă, pe la 17 ani poate spera, în funcție de talent și, mai ales, de sudoare.

— Așadar, 10 ani, imens!

— Greșiți, pentru că și longevitatea, în disciplina aceasta, e mai mare. Maria Alexandru a ținut pină la 40 de ani. Secretin sau Surbek, care au evoluat în selecționata Europei, au 36. Dar sint pămășii, se dedică, se dăruiesc.

— Nu mă indoiesc că sportul acesta, în care și dumneavoastră, puneți multă pasiune, e captivant, dar îl lipsește ceva. Nu credeți?

— Ce?

— N-are nici ofșaid și nici nu trage la poartă!

— Credeam că vorbim serios.

— Așa am și vorbit, stimată tovarășă Ella Constantinescu. Vă mulțumesc și vă doresc, dumneavoastră și tenisului de masă românesc, numai izbinni!

OVIDIU IOANIȚOIA ■

La peluză

Campionatul

Cind și cind apar în presă declaratiile unor specialiștii care în interviuri voioase sau fals grave se lamentează în legătură cu starea de „recul” sau „punct mort” a fotbalului nostru. Simțul critic e una și jeluirea alta. Chiar lășindu-ne în seama limbajului sec al observațiilor statistice putem observa că situația este intrucitivă diferită. Părerea mea este că fotbalul nostru n-a avut niciodată o așezare mai temeinică pe continent ca astăzi. Insuccesul din grupa preliminară a mondialelor nu este al fotbalului românesc în totalitatea lui. Este eșecul unei echipe necorespunzător gindite pe tot traseul curbei de la apogeul numit Bratislava pină la catastrofa din Franța. Am văzut un meci pe Gheneea unde echipa înfrîntă, Politehnica Timișoara, a jucat mai clar și mai bine orientată în teren decit naționala noastră la Craiova în meciul cu Turcia cind a ieșit învingătoare. Ar fi vorba deci de nerentabilitatea unui credit moral și nu numai. În

cepele europene am rămas în cursă cu o singură echipă, ca și în ceilalți ani, ceea ce n-au reușit Olanda, Ungaria, Bulgaria, calificate pentru Mexic.

În campionatul intern se aduce în discuție, ca o fatalitate tragică ruperea valorică din vîrfurile piramidei. Fotbalul spaniol n-a suferit din pricina hegemoniei ani în șir a Realului. Dimpotrivă, numai o echipă constant puternică și invincibilă, model de urmat, poate propulsa fotbalul intern în elita întrecerilor mondiale. Realul a tras după sine nu numai fotbalul spaniol, ci ansamblul întreg al fotbalului continental. Există intrădevar o diferență de valoare între primele patru și celelalte echipe. Prin asta fotbalul românesc nu a făcut decit să se adapteze exigentelor de competiție internațională. Cu excepția campionatului englez, în toate celelalte țări contează, ca și la noi, citeva echipe și nu întotdeauna patru. N-aș vrea să se mai creadă cu un meci din campionatul italian între Avelino și Udinese arată altfel decit un meci între Corvinul—Gloria Buzău sau Rapid—F.C. Arges. Ceea ce vedem noi la televizor preț de citeva secunde este de natură să inducă în eroare fiindcă vedem doar golurile marilor echipe în apogeul competițiilor interne sau internaționale. Dacă am tri-

mite ocupanta ultimului loc de la noi, F.C. Bihor, să joace în Franța cu ultima clasată rezultatul ne-ar uimi poate. Maniera în care Universitatea, Dinamo și mai recent Steaua au abordat meciurile din cepele europene nu dovedește cituși de puțin slăbiciunea campionatului intern. Dar la noi tendința de a ne subaprecia este mai mult o maladie endemică decit expresia modestiei și a spiritului autocritic. Sigur, țaria noastră pe plan internațional își extrage seva din forța campionatului intern. Depinde cine o face și cum!

Există o diferență de valoare? Desigur, dar este această realitate în defavoarea fotbalului românesc? O întrebare. O alta ar putea fi: cine este de vină? Diferența de puncte din clasamentul Steaua și Sportul Studențesc (ca să iau două dintre favoritele mele) reflectă numai diferența dintre valorile individuale. Steaua a dat naționale, practic, un singur titular. Pe podiumul de premiere al ziarului de specialitate ea n-a figurat cu nici un jucător. Și atunci? Ori este vorba despre altceva, ori naționala și premiile sint în urmă cu citiva ani... Și într-un caz și în celălalt nu ne rămîne decit să gindim serios. Și să ne lamentăm mai puțin.

NICOLAE CRISTACHE ■

Cronica șoselei

Ce este fericirea?

„Da, într-adevăr e o treabă bună. La 28 de ani să ai un copil de 8 și unul de 6 ani. Cind nici n-ai implinit 40 de ani, esti mama unui băiat la facultate. Și o să ai, Margareta, căci Corneliu e un băiat ager la minte și căruia, în plus, îi place munca”. Tinăra soție a șoferului, aflat la întiul său drum în afara noului oraș, cu permis de numai trei zile, radia de fericire în primul rind că ajunsese clipa fericită să poată călători în propria lor mașină pe care o visa de cind era elevă, în al doilea rind că urma cu succes cursurile școlii de șoferi împreună cu sora ei, cu care, acum, călătorea în aceiași autoturism, și în al treilea rind, pentru remarcă făcută de cumnatul său, care îi reamintea de copiii ei atit de reușiți... Acum se îndreptau spre comuna unde locuia părinții ei și ai Corinei. Ce fericiri vor fi bătrîni (de fapt, impropriu spus bătrîni, cind tatăl avea 49 de ani, iar mama 46), cind îi vor vedea pe toți împreună. Ce-i drept, sora sa mai mică avusese mai puțin noroc în viață. Era la a doua

căsătorie. Scăpase cu greu de primul soț, un mare amator de licori și de nopți pierdute care, la 35 de ani, arăta mai bătrîn ca tatăl lor. O lăsase cu un copil, Ionuț, acum de vîrsta lui Corneliu, dar care, pe deasupra, învăța greu de tot la școală. Medicii făceau mereu referiri la soțul alcoolic. Căsătoria cu al doilea soț, Marcel, un om minunat, subinginer la o uzină metalurgică, inteligent, harnic, dominat de un optimism inegalabil, care știa întotdeauna să le descrețască frunțile cu o vorbă de duh, s-a anunțat de la început reușită. Dar cum nici un pămîntean nu e fericit în toate, nici Corina nu era. Un nor întuneca căsnicia lor. Trecuseră trei ani și tinăra femeie nu reușea să aibă încă un copil de la omul pe care îl iubea cu ardore. Doctorii spuneau că trauma din prima căsătorie sint de vină, că trebuie să aibă răbdare. Departe de a-i imputa ceva, Marcel o încuraja și găsea întotdeauna o glumă pentru a încheia o discuție în care indoiele și gindurile ei negre erau pe cale să se transforme într-o zdravănie porție de plins. Lucrurile au luat o turnură și mai dramatică în clipa cind Corinei i-a picat în mină o carte în care era citată o cugetare arabă: „E duros să fii fericit, tu, în viață și să ai casa pustie, fără moștenitori”. Greu, greu de tot i-a fost soțului s-o liniștească, s-o in-

curajeze. A inventat chiar un medic, un făcător de minuni, care în citeva luni va rezolva problema. Omul trebuie însă scuzat, a mințit cum se zice în mod constructiv, să-și salveze nevasta de la un șoc.

Șoferul, foarte concentrat asupra drumului, deși numai după 4 ore de somn, conducea atent, prudent. Făcea un slalom demn de invidiat chiar de cel mai virtuoz schior, printre ramurile și chiar crengile căzute pe șosea după furtuna din ajun.

Gindurile surorilor erau dominate de grija numărul unu: să termine cu bine școala de șoferi și să intre în posesia „cărții de vizită roz-bombon”. Discutau, răsuceau pe toate fețele întrebările de toate genurile, pe cele cu toate răspunsurile exacte sau inexacte, variantele de răspunsuri aparent bune, cu cele care păreau că lasă problemele în coadă de pește. „Aștia care fac asemenea lucrări sint diabolici, parcă urmăresc cu tot dinadinsul să incurce oamenii”. „Da și voi, ați vrea, sare Tiberiu, să vă dea totul mură în gură, nu?” „Nu, dragă soțiorule, nu dorim asta, căci nu sintem niște proaste, dar ai sentimentul că singura dorință a autorilor este să determine o descurajare a oamenilor, cu alte cuvinte ca un număr cit mai mare de elevi să pice la examen”.

„Proștii, ei urmăresc ca voi să faceți cit mai multe, cum se

spune, exerciții de gimnastică a minții și să stăpîniți materia. Problema nu e nouă, urmăriți, vă rog, manuale de fizică, de matematică, de geometrie, de chimie, toate-s construite la fel”.

„Eu îi propun, Corina, uite așa, un joc. Să precizăm semnificația indicatorilor întinluite pe drum. Apoi ne verificăm cu ajutorul cărții”. Exercițiile au fost mai mult decit utile. Drumul dificil, cu urcusuri, coborîșuri, serpentine, treceri peste calea ferată etc., a fost un test mai mult decit util pentru cele două surori începătoare. Una dintre ele nenuma indicatorul, îi preciza semnificația, iar cealaltă făcea verificarea. Apoi rolurile se inversau. Scorul, pină la urmă, a fost egal, spre mulțumirea tuturor.

Fetele știau carte, nu glumă. Tot Tiberiu a fost cel cu reamarcă: „Asta-i, domnule, adevărul, femeile s mai serioase la învățătură decit bărbații care, în multe cazuri, sint niște infatuări. Se cred mai deștepti și cad pe rupte la examenul teoretic, dar, și mai grav, la cel al șoselei”.

Subinginerul, vechi posesor de permis de conducere, observă într-un tirziu erorile făcute de șofer, de Laurian în conducere: „Mă, cumnată, n-ar fi cazul s-o lași mai încet? Zece minute mai devreme ori mai tirziu, are parcă vreo valoare?” „Inseamnă,

oare, lipsa mea de experiență, neapărat imprudentă, prostie?”, ripostă șoferul. „Na-ți-o bună că-ți-am dros-o, te supărăși? Ziceam și eu, așa, că pe un drum plin de crengi, frunze, nu-i bine să mergi în forță. Dacă dai peste un trunchi? Ce, parcă furtuna rupe numai crengi? Ea doboară și arbori. Dacă e să te dai mare, te dai față de o fetișcană, nu față de ruiele tale apropiate”.

Vădit iritat, șoferul aruncă o privire care nu prevestea nimic bun, spre cumnatul său, clipă în care mașina încetează slalomul și se duce direct într-un pom.

Mor doi oameni buni: Margareta și Marcel. Și-au spus din nou cuvintul oboseala excesivă, lipsa de prudență, infatuarea, ignorarea lipsei aproape totale de experiență.

Au rămas două familii infirme.

După citeva timp, atunci cind Corina a răsfoit, din intîmplare, dicționarul și a găsit cugetarea „în ziua fericirii, nenorocirea este uitată, iar în ziua nenorocirii (omul) nu-și aduce aminte de fericire”, a podidit-o plinsul. Nu-i adevărat, ea n-a uitat cit de fericită erau toți în ziua cind alergau să-și împărtășească măcar mulțumirea, dacă nu fericirea, părinților.

VICTOR BEDA ■

Comentariul
săptămânii

Zăpezile de acum

Gutenberg
sau Marconi

Este un adevăr larg cunoscut că, după o anumită vîrstă, oamenii li se pare că „pe vremea lor“ toate erau altfel — cei din jur mai buni, soarele mai cald și fetele mai frumoase. Poveste veche — unde sînt zăpezile de altădată? Această nostalgie după anii cei mai frumoși ai fiecăruia este de înțeles, cu tot caracterul ei evident subiectiv. Ea se manifestă și se va manifesta mereu, la toți cei ajunși la epoca amintirilor. În ceea ce privește însă poluarea și stresul, avem repere precise care ne lămuresc că aici nu-i vorba (doar) de omenească părere de rău pentru că „fugit irremediabile tempus“, ci de reflectarea unei înrăutățiri adevărate, concrete, indiscutabile a situației în comparație cu perioadele anterioare. De exemplu, în epoca voievozilor, a războaielor cu sulifa, cu sabia și cu buzduganul, erau, fără discuție, iarba mai verde, apa mai limpede și aerul mai curat decît în zilele noastre. Și piinea era mai dulce, și fructele erau mai parfumate, și carnea de pasăre era mai puțin fadă, și cotelul de porc nu mirosea a pește. Și bolile de inimă și cancerul nu erau în fruntea listei de cauze ale deceselor. De altfel, se știe că mașinismul și marea industrie, cu utilizarea pe scară largă a combustibililor minerali, datează doar din a doua jumătate a veacului trecut. Iar agresiunea nestăvilită în contra mediului înconjurător, la care, alături de vechii poluanți, participă masiv produsele chimice, exploziile și reziduurile nucleare, ca și exploatarea irațională a pădurilor și a pămîntului cultivabil, s-a produs în perioada de după al doilea război mondial.

Nu e de mirare, în atari împrejurări, că unii pămînteni au crezut că pot scăpa de poluare și de stres refugiindu-se în... trecut. Printre alte exemple, îl putem cita și pe acela al locuitorilor (550 în total) micii insule Sark înfînd de Marea Britanie — situată în Canalul Minciei, care se conduc după o legislație datînd din... 1565, bineînțeles, cu anumite adaptări. În insulă nu există nici un fel de întreprindere care să scoată fum, automobilele sînt interzise (se poate merge doar pe jos, cu bicicleta

sau cu căruța), unicul restaurant este deschis, în timpul iernii, numai o dată pe săptămînă, cetățenii nu plătesc impozite în bani, ci unele dări în natură, cum este „fumăritul“, care se achită în pui de găină. Pe acoperișurile caselor se mai pot vedea mici platforme de piatră, plasate acolo pentru ca vrăjitoarele care umblă călare pe mătura să aibă pe ce se odihni și să nu mai intre, în acest scop, pe hornuri în interiorul locuințelor. „Mai mult decît orice pe lume — a declarat «seniorul» acestei insule — doresc să împiedic Sark-ul să ajungă în secolul 20“.

Lăsînd la o parte și împrejurarea că arhaismul sarkienilor are un pronunțat caracter turistic (din turism trăiesc), și faptul că refugiarea lor în trecut este iluzorie (aerul viciat, ploile acide, apele murdare ale mării care înconjoară insula, produsele industriale cumpărate și mizeria făcute de vizitatori n-au cum să le evite), ne izbim de realitatea că imensa majoritate a populației globului nu dispune de insule în care să poată măcar încerca să regăsească puritatea mediului ambiant de acum cîteva sute de ani. Noi nu putem face nimic ca să nu ajungem în secolul 20; sîntem în secolul 20, ba, ne aflăm chiar în pragul secolului 21. De la această realitate trebuie să pornim cînd vrem să scăpăm de poluare, de tot ce murdărește, urîște și îmbolnăvește fața Pămîntului și pe oameni. Iar sănătatea planetei depinde de felul în care vom înlătura odată pentru totdeauna armamentul nuclear și experiențele nucleare, de felul în care vom ști să stăpînim dezvoltarea industrială și desfășurarea progresului tehnic, să protejăm natura. Pentru că, se-nțelege, dacă ne putem refugia în trecut cu ochii minții, pentru a înota în închipuire pînă la brîu în nămeții de odinioară, ca indivizi reali, concreți, ca oameni în carne și oase aparținem exclusiv timpului în care trăim și, prin urmare, ne putem purta pașii numai prin zăpezile de acum.

ION D. GOIA ■

Am dat acest titlu unei lucrări tipărite acum cîțiva ani. Încercam, cu argumente la îndemînă atunci, să răspund unei întrebări născute dintr-o preocupare reală semnalată în altele locuri: cum va evolua tiparul, alături de audio-vizual?

Descopăr într-o revistă care apare la Paris, „Science et vie“, un întreg conglomerat de considerații pe această temă, repunînd pe tapet nu doar simpla aventură a tiparului, presat de săltărețul dans al noutăților electronicii. Se traforează, cu migală, în cîmpul de forțe născut prin concurența de instrumente adjuocate de ambii combatanți, în căutarea schimbărilor posibile pe eșichierul unde noi — cititorii, ascultătorii și privitorii — între atîtea lucruri ce ne trec prin minte, vrem să știm și ce se va alege de cutumele noastre la capitolul comunicational.

Ca îns obișnuit să-mi știu mereu degetele prinse de cerneală n-am decît să mă bucur alături de toți ai noștri de prin Casa Școlii, constatînd cît de tare se ține pe poziție, pășini înainte cu demnitate, venerabilul Gutenberg. Că așa stau lucrurile, sîntem chemați să ne convingem răsfoind și singuri Anuarul UNESCO, stupul de cifre adunate sistematic de pe tot globul. Este extrasă spre examinare situația din diferite țări, privindu-se atent evoluția următorilor indicatori — în decursul a aproape două decenii, după 1960: tirajul zilnic și numărul de exemplare de ziare la mia de locuitori. În primul caz, creșterea a fost în Japonia de 43 la sută, în R.F.G. de 37 la sută, în Olanda de 14, în Canada de 8 la sută, în Suedia de 7 la sută. Scăderi au înregistrat la acest capitol S.U.A. (13 la sută), Anglia (17 la sută), Franța (22 la sută), Italia (23 la sută).

Schimbările privind numărul de cotidiene la 1000 de locuitori se plasează, de asemenea, pe o axă cu două sensuri: Japonia (+173), R.F.G. (+116), Olanda (+42), Suedia (+36), Canada (+19), Italia (-29), S.U.A. (-44), Franța (-50), Anglia (-88).

Putem, deci, să oftăm ușurați: presa cotidiană nu pare deloc intimidată, global vorbind, de vecinătatea sfidătoare a radioteleviziunii. Fiecare, cu sacosa plină, trece mai departe cu seninătate pe poteca zburătăcită spre interesul nostru.

NEAGU UDROIU ■

Zgîrie-norii
în dificultate

Pînă nu demult, în Statele Unite n-au existat opreliști serioase pentru companiile care construiau clădiri înalte. Și așa, după cum scria „Christian Science Monitor“, în diferite orașe americane au apărut mereu, ca ciupercile, noi și noi giganți cu multe etaje, care întinecau totul în jur. În cele din urmă însă, reprezentanții organizațiilor de apărare a mediului înconjurător, municipalitățile și opinia publică au început să se

întrebe dacă nu cumva zgîrie-norii, în afară de monumentalitatea și de însemnătatea lor arhitecturală, nu au și efecte negative asupra locuitorilor și a celorlalte construcții orășenești. Cercetările efectuate au relevat că edificiile înalte, situate aproape unul de altul, creează o barieră pentru lumina soarelui, sînt cauza apariției unor curenți puternici, a aglomerației pe străzi, provoacă dificultăți în sfera deservirii comunale, reprezintă un pericol pentru avioane. Ca urmare, a început o campanie pentru instituirea de norme stricte în construcțiile orășenești în ceea ce privește zgîrie-norii.

Aceste acțiuni au dat deja unele rezultate. La San-Francisco, de exemplu, nivelul permis pentru înălțimea unei clădiri a fost redus de la 70 la 50 de etaje în cartierele depărtate de centru, și pînă la 5 etaje în

părțile centrale și în cele care au monumente istorice sau alt gen de monumente de arhitectură. Companiilor le-a mai fost fixată regula ca edificiile înalte pe care le construiesc să aibă formă conică; suprafața destinată construcțiilor a fost limitată. „De pe urma zgîrie-norilor, cel mai mult suferă centrul orașului — consideră directorul adjunct al Direcției de Planificare a orașului San-Francisco —; de aceea, în noile dispoziții către corporațiile de construcții am inclus reguli cu privire la aspecte cum sînt umbra pe care o va arunca noua clădire, poziția ei față de curenții atmosferici și față de străzile aglomerate ale orașului“.

Chiar și în New York, numit de americani „părintele zgîrie-norilor“, se înregistrează proteste împotriva construirii de clădiri cu multe etaje. Umbra perpetuă, imbulzeala, vîntul tă-

los provoacă nemulțumirea și iritarea locuitorilor din cartierele situate în preajma străzilor 56 și 57 și de pe Madison Avenue. În legătură cu aceasta, notabilitățile orașului au fost nevoite să ia un șir de măsuri pentru a îndrepta situația. Reprezentantii Institutului American de Arhitectură s-au pronunțat împotriva construirii de zgîrie-nori în apropiere de această instituție de cultură. Societatea Artelor din oraș duce o campanie împotriva înălțării citorva clădiri cu multe etaje în zona Times-Square. Biroul new-yorkez de măsuri a interzis construirea de zgîrie-nori în High East-Side, iar cei din West-Side încearcă să implice planurile de construire aici a unui zgîrie-nori de 150 de etaje, care ar urma să fie cea mai înaltă clădire din lume

ION CODRU ■

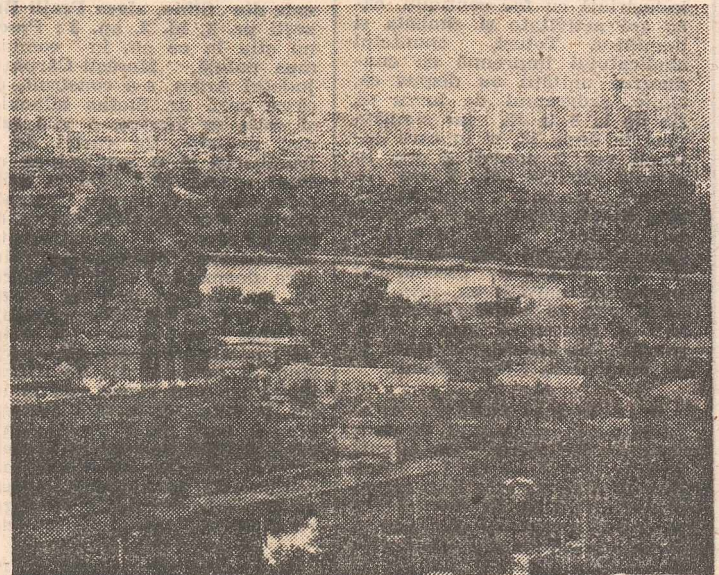
Preocupări
urbanistice
în R.P. Chineză

A controla extinderea marilor orașe, a dezvoltarea rațională orașelor mijlocii și a stimularea înfloririi orașelor mici — acesta este motto-ul viitoarei evoluții urbanistice chineze. Potrivit recensămîntului din 1982, 143 de milioane de persoane, adică aproximativ 14 la sută din populație, trăiesc în mediul urban, și această tendință de dezvoltare urbană va continua în ritm susținut în viitor. Peste jumătate din populația urbană trăiește în orașe cu

peste 500 000 de locuitori. Orașele cu o medie de 20 000 de locuitori sînt considerate niște tîrșugăre, în întreaga țară existînd peste 635 de localități de acest gen. Pentru a completa imaginea sectorului urban al R.P. Chineze, să amintim că la cifrele de mai sus se mai adaugă alte 53 000 de așezări urbane mai mici. Planificarea urbanistică chineză pleacă de la premisa că, în perioada viitorilor 15-20 de ani, populația va spori cu aproximativ 200 de milioane de persoane. Trebuie să se țină cont de acest fapt, deoarece numai o parte din creșterea populației se va realiza la sate, în comunitățile rurale sau în uriașele zone slab populate din Nord și Vest. Orînduirea socialistă permite însă să se identifice din timp soluții complexe spre binele poporului. Se prelină măsuri de stat care acoperă un spectru larg, de la extinderea sistematică a rețelei mijloacelor de transport public, cum ar fi, de pildă, metrourile din Beijing, la îmbunătățirea reței-

lei stradale, edificarea de infrastructuri urbane în regiunile nou atrase în circuitul productiv, și pînă la crearea de zone verzi de cele mai diferite genuri. Numai în capitală, din 1980 au fost sădiți peste două milioane și jumătate de arbori, zona verde a orașului extinzîndu-se pe mai bine de 20 la sută din suprafața orașului. Crearea de zone verzi nu se limitează numai la străzi și parcuri, ci a cuprins și marile întreprinderi, cum ar fi oțelăria din Beijing. O decizie recentă a administrației orășenești din Beijing stipulează că, în viitor, vor fi construite sau extinse numai întreprinderi ale industriei ușoare, ale electronicii și ale industriei alimentare. Prin aceste măsuri, de o mare complexitate, se dorește îmbunătățirea radicală a condițiilor urbane, asigurarea unui mediu înconjurător sănătos, edificarea unor orașe moderne, frumoase, în continuă înflorire.

ROMEO NĂDAȘAN ■

Imagine din Beijing, capitala R.P. Chineze

Construcții
avîntate
în secolul XVI

La Moscova, în incinta Kremlinului se poate vedea unul din cele mai interesante monumente arhitectonice ale capitalei. Este vorba de clopotnița Ivan cel Mare (înaltă de 60 metri), construită în anul 1508, care

adăposteste „la rîndu-i alte cîteva zeci de clopote de diferite mărimi. În perioada țarului Boris Godunov, clopotnița a fost înălțată cu 21 de metri. Originalitatea edificiului constă și în faptul că, în pofida înălțimii lui, fundamentul construcției nu are o adîncime mai mare de 5,5 metri, la un diametru de 25 de metri și a fost reali-

zat din piatră și lemn de stejar.

Piața
„Salvador Dali“

Marile muzee oferă mai întotdeauna satisfacții de ordin estetic vizitatorilor. Iată că, în curînd, va fi suficient să fii doar trecător și să poți admira una din creațiile lui Salvador Dali. În iu-

nie 1986 se vor încheia lucrările unei piețe

ACCENTE
IN LUME

din Madrid al cărei proiect artistic poartă semnătura pictorului.

Piața se va numi Salvador Dali și va avea o suprafață de 16 000 metri pătrați. În centrul ei se va afla monumentul lui... Isaac Newton, conceput la proporții gigantice — 13 metri înălțime, 230 tone greutate.

A fost odată...

Cam așa încep toate basmele. Pentru a

participa cu adevărat la poveste ar mai fi nevoie și de un cadru adecvat. În provincia Guizhou, din sud-estul Chinei, el este gata pregătit de însăși natura. În această zonă a fost descoperită o formațiune de roci cu un aspect deosebit, denumită „pădurea de piatră“. Pietrele au înălțimea cam de 10 metri și printre

ele cresc unele specii de plante. Ciudata „pădure“ se întinde pe o suprafață de 66,7 ha. Împreună cu un lac montan din apropiere și cu o peșteră de formațiune carstică alcătuită un ansamblu natural ce poartă numele unui celebru filozof din perioada dinastiei Ming, Yangning.

ELENA GRECESCU ■

● Sesizări, propuneri, soluții — un dialog fructuos între cetățeni și autorități ●

● Cind au inceput lucrările și, bineînțeles, imbulzeala pe autobuze și troleibuze, mă gândeam că așa va fi toată iarna. Dar iată că ITB-ul, cel pe care-l pomenim nu întotdeauna de bine, știe să muncească și excelent. Pentru felul cum au trudit oamenii săi, în decembrie trecut, la amenajarea liniilor de tramvai de pe Calea Șerban Vodă — sincere felicitări! S-a lucrat bine gândit, curat, în liniste și foarte, foarte repede. Cred că celelalte întreprinderi care execută felurite lucrări pe arterele Capitalei vizez ICAB, IACED, IDEB etc. — ar avea multe de învățat referitor la modul exemplar în care, de astă dată, ITB-ul a gândit și a executat o lucrare pe o mare arteră de circulație. (Petre Radu, București, Calea Șerban Vodă nr. 232).

● Reversul medaliei ni-l oferă medicul Christian Klein, tot din București, str. Iacob Negruzzi nr. 28: „În februarie 1985, ICAB și IACED au început o serie de lucrări pentru schimbarea rețelei de canalizare și pentru asfaltarea străzilor noastre (care nu are mai mult de 250 m lungime, situată în Sectorul 1, între Calea Griviței și bd. A.I. Cuza), dar nu au fost terminate nici până în prezent. Echipa veneau pe șantier cel mult 2-3 zile pe săptămână și atunci lucrau în dorul leii, făcând o treabă de min-utuală. Așa se face că strada noastră a fost asfaltată doar pe o foarte mică porțiune, alte străzi vecine au început să fie răscolite, carosabilul a rămas și fără piatră cubică intrucit a fost scoasă; peste tot sînt numai gropi și noroaie, canalizarea a fost prost executată. Accesul, circulația pietonilor și mai ales a autovehiculelor pe strada Iacob Negruzzi au devenit o adevărată aventură, gunoaietele menajere au rămas demult neridicate, iar cei care izbutesc totuși performanța de a ajunge până la noi, au impresia că au trecut de-a dreptul printr-un peisaj din Groapa lui Eugen Barbu“.

Cu instalarea temeinică a zăpezii, ICAB-ul și IACED-ul au scăpat de griji. Nu se mai vede nici o gropă.

● Spicim din răspunsul trimis de Consiliul municipal al sindicatelor Tirgoviște unui grup de oameni ai muncii de la SUGC Galați: Majoritatea tovarășilor care s-au adresat revistei Flacăra lucrează ca mecanici de întreținere la Secția Tirgoviște a SUGC Galați. Intr-adevăr, nu au luat ziua liberă la care au dreptul dar, în urma analizei făcute, s-a desprins concluzia că nu s-a putut lua această zi intrucit unitatea respectivă deservește platforma industrială cu foc continuu, care are activitate și simbata și duminica. Totuși, comitetul sindicatului împreună cu conducerea unității au dispus ca, zilnic, programul de lucru să fie de la 8 la 15, iar simbata până la orele 13, zi în care oamenii vor fi pontaiți 8 ore. În această situație, cite 2 ore în fiecare simbătă compensează ziua liberă cerută, fapt cu care toți au fost de acord pentru luna decembrie 1985. Începînd cu anul 1986, s-a recomandat conducerii unității ca, prin rotație, cite 10 oameni săptămînal să primească ziua liberă, soluție îmbrățișată, se pare, și de conducerea SUGC Galați.

● Pe 29 mai 1985, am cumpărat de la magazinul de specialitate din Alba Iulia o chitară la prețul de 433 lei. După nici 10 zile, chitara s-a crăpat singură, fără să fie lovită, fără să sufere vreun alt șoc fizic și în asemenea situație am trimis-o întreprinderii de prelucrare a lemnului din Reghin, producătorul unor astfel de obiecte, cu rugămintea de a-mi acorda asistență tehnică sau de a-mi schimba chitara. Chitara am trimis-o pe data de 14 iunie și era însoțită de certificatul de garanție. Am revenit după 3 luni (19 septembrie) cu o plîngere la tovarășul director al întreprinderii, dar tot fără rezultat. De aceea vă rog insistent pe dumneavoastră să mă ajutați să intru în posesia obiectului care m-a costat destul bani. Vă mulțumesc. Gheorghe Cacovean din orașul Sebeș, str. Poștei nr. 78)

● Consiliul popular al municipiului Oradea, Comitetul executiv, ca răspuns la scrisoarea Iulianei Roman din Oradea,

str. Dinamo nr. 9, bl. Pb-57, ap. 10: Cele relatate în scrisoare referitor la calcularea cheltuielilor comune de către Asociația locatarilor nr. 152 se confirmă parțial, motiv pentru care s-a recomandat comitetului asociației de care aparține și blocul proprietate personală, unde pen-tența deține o garsonieră, să recalculeze cheltuielile comune aferente perioadei iulie 1984—noiembrie 1985, cu respectarea strictă a prevederilor Hotărîrii nr. 30/1983 a Biroului executiv al CPCP cu privire la repartizarea cheltuielilor comune în clădirile cu mai multe apartamente.

● La data de 17 septembrie anul trecut am achitat întreprinderii „Combustibilul“ din Calea Floreasca, la cisterie, contravaloarea a 700 kg lemne de foc și 1 800 kg lignit pentru care mi s-au eliberat bonurile 447893 și 447894. Spre sfîrșitul lunii septembrie am primit acasă lemnele și, la recitîrire, am constatat că mi s-au adus cu 200 kg mai puțin. În decembrie am primit cărbunii, și la aceștia am găsit o lipsă de 614 kg. Reclamațiile pe care le-am făcut în ambele cazuri s-au soldat numai cu recuperarea celor 200 kg lemne. Pe strada unde locuiesc sînt peste o sută alte familii care folosesc pentru încălzirea locuințelor combustibili solizi și pe foarte mulți cetățeni i-am auzit că li s-au livrat cantități mai mici fără a fi înștiințați de asta, fiind deci vorba în mod cert de o sustragere; calculînd în medie numai 300—400 kg nelivrate, se ajunge la surprinzătoare cifră de 3—4 vagoane, ceea ce e mult prea mult și propun organelor în drept să întreprindă urgent o anchetă în acest sens. (Petre Cirlig, București, str. Prutului nr. 43).

● Mai mulți locatari ai blocului A 11 din București, bd. I.B. Tito nr. 38, în numele cărora semnează Ion Iorgu, Zoe Mihalea, Irina Nicolae și Ion Costinean, ne sesizează că, încă din luna iunie, anul trecut, au comandat cu SGL 7 a ICRAL-ului „Vitan“ confecționarea și montarea unor ferestre duble la apartamente. Cu chitanțe în regulă, au achitat contravaloarea comenzii prevăzută cu termen de livrare după 4 luni, adică în octombrie 1985. Iată însă că am intrat bine în noul an și comenzile n-au fost nici azi onorate. În consecință, vă rugăm pe dv. să faceți și aici puțină lumină. Eventual, să ni se restituie măcar banii, dacă nu ni se execută lucrare, iar vinovații să fie trași la răspundere pentru nerespectarea comenzii.

● Primim de la Florica Manole din Sibiu, alea Frații Buzești nr. 3, bl. 2, ap. 3: Precis nu știu în ce an, în comuna mea natală, Morăști-Cărpînș, județul Argeș, s-a construit, de către prof. dr. Ștefan Minovici și soția sa Viorica, o vilă sau, mai degrabă, un castel de o frumusețe și o arhitectură cu totul aparte, fără egal în toată zona, dar din păcate rămasă într-o condamnată stare de neîntreținere. Actualmente, adăpostește Magazinul Mixt care depozitează în interiorul ei, într-o dezordine de nedescris, sare și diferite ambalaje și, cînd vin rareori în satul meu natal, mă doare inima vîzînd că această vilă se degradează cu pași repezi, de la un an la altul. Este și motivul pentru care, prin bunăvoința revistei, îmi îngădui să propun autorităților din sub-menționată comună să ia grabnice măsuri pentru salvarea de la distrugere a acestui splendid edificiu.

● Urmare adresei noastre nr. 7811/27 XI 1985, cu care am trimis spre atenție rezolvare memoriului lui Gheorghe N. Baciu din comuna Bălăbănești-Galați, Procuratura județeană Galați ne răspunde, printre altele: „Neexistînd martori oculari, față de recunoașterile presupușilor agresori, s-a impus probarea faptei prin expertiza urmelor de pămînt rămase pe hainele părților vătămate și ale agresorilor. Expertiza este în curs de efectuare la Institutul de criminalistică al Ministerului de Interne. Părțile vătămate au fost audiate de procuror, după care s-au dat îndrumări organelor de miliție în vederea unei juste soluționări a dosarului. În ce privește al doilea aspect sesizat, într-adevăr petiționarului i-a fost furată o

butelie de aragaz din domiciliu. Acționînd operativ, organele de miliție au recuperat butelie abandonată de făptuitor și au restituit-o părții vătămate. Făptuitorii n-au fost încă identificați, cauza fiind sub acest aspect, în atenția noastră. Pentru urgentarea cercetărilor în vederea descoperirii autorilor, procuratura județeană a făcut demersurile convenite la Miliția județeană Galați.

● Deși am achitat la timp avizul primit din partea Serviciului financiar al municipiului Timișoara, și posed chitanța respectivă, am mai primit totuși pe parcursul anului trecut încă alte 6 (șase!) avize de plată pentru aceeași sumă. Se vede treaba să sint unii, la acest serviciu, cărora caruselul inutil al hîrtiilor (...care costă și ele — n.n.) le convine, se pare, mai mult decît ținerea unei evidențe elementare riguroase. Mă întreb doar: în foloșul cui?! (Emil Găurean, Timișoara, str. Transilvaniei nr. 11, bl. E 10 apartamentul 20).

● Consiliul popular al județului Caraș-Severin: Privitor la scrisoarea trimisă de Vasile Paraschiv din Hunedoara, str. Transilvaniei nr. 3, bl. V 6, ap. 47, prin care acesta sesizează neprimirea unor drepturi bănești din perioada anilor 1983—1984, cînd a lucrat la IMESB Anina: cele semnalate se confirmă, dar, din cauza necunoașterii adresei lui V.P. garanțiile reținute, în spiritul legii, pentru executarea unor lucrări de investiții la IMESB Anina, nu i s-au putut trimite la timp. Cu ocazia cercetării, scrisorile respective, conducerea întreprinderii mai suspomenite a trimis lui V.P. suma de 1417 lei reprezentînd garanția în cauză.

● Subsemnatul Cioară Liviu, cu domiciliul în orașul Buzias, str. Griviței, bl. N5, vă scriu în numele mai multor posesori de motoare din orașul nostru cu rugămintea de a face cunoscut celor în drept dorința și propunerea noastră de a se amenaja, într-unul din noile magazine din oraș, un raion cu piese de schimb și pentru motoare, piese pe care la ora actuală le procurăm destul de greu, deplasîndu-ne drum lung și pierzînd timp până la Lugoj sau la Timișoara.

Rugăm IDMS-ul și autoritățile locale să analizeze propunerea și să vină în întîmpinarea doleanței îndreptățite a celor din Buzias.

● Asociația de locatari a blocului 55, șoseaua Sălaj nr. 133, sectorul 5, București (și nu numai această asociație!) ne semnalează că întîmpină serioase dificultăți în problema administrării și gestionării optime a bunurilor materiale și bănești ale locatarilor, din lipsa imprimatelor (seturi de formulare tip cu regim special, registre de evidență, carnet-chitanțiere etc.), fără de care activitatea asociației este, practic, imposibil de desfășurat la nivelul exigențelor ce se impun. Cu toate insistențele și revenirile adresate Depozitului de imprimatură tipizate din Calea Rahovei (stația Stan Tabără), lucrurile nu au intrat pe făgașul lor normal. Solicităm, la rîndul nostru, celor în drept să găsească întelegeri și să urgenteze rezolvarea acestei probleme nelipsită de interes cetățenesc.

● Dintr-o nefericită întîmplare, dintr-un stupid accident de circulație produs aproape exclusiv din vina mea, pe 30 ianuarie 1982, mă alesesem cu fracturarea gravă a piciorului drept. Dădusem în cangrenă și pericolul amputării devenise inevitabil dar, spre norocul meu, tocmai atunci m-a văzut doctorul bucureștean Dan Chelariu, venit în concediu la noi, la Bacău. Mi-am legat de el ultima mea speranță. Om și medic cu inimă mare, dînsul m-a transferat de urgență la Spitalul de chirurgie estetică și reparatorie București unde, cu ajutorul neprecuțit al prof. dr. docent Agripa Ionescu și al

dr. Sabău Daniel, mi-a stopat infecția. Apoi, am fost internat la Spitalul militar central unde, sub îndrumarea generalului maior dr. Gheorghe Niculescu și a lt. col. dr. George Constantin, am fost supus unei grele și îndelungate intervenții chirurgicale grație căreia piciorul mi-a fost salvat în ultimă instanță. Recent, refăcut aproape complet, după atîta suferință, m-am întors în familie și la munca mea în uzină și am socotit ca o primă datorie a mea să le mulțumesc tuturor acestor minunați oameni în alb, colaboratorilor dumnealor. Acum, la început de nou an, le urez numai bucurii și viață lungă. (Victor Pădure, lăcătuș-mecanic din Bacău, str. Banca Națională bl. G 33, ap. 19).

● De la Uniunea Centrală a Cooperativelor Meșteșugărești, Direcția de organizare, control, personal și învățămînt, primim un răspuns pentru Stana Lambu (Sectorul 6, str. Partizanilor nr. 4, bl. M5, sc. A, ap. 16) din care reținem: În urma verificărilor efectuate pe linie tehnico-economică a rezultat că minusul stabilit prin cele două inventare nu se confirmă, indicîndu-se conducerii cooperativei (Cooperativa „Arta textilă“, Splaiul Independenței nr. 61 — precizarea noastră) să vi se restituie suma de 4 978,64 lei. În ce privește celelalte aspecte, așa cum rezultă din actele de control semnate de dv., se confirmă ca existente la data respectivă și pentru care cooperativa va lua măsurile necesare.

Nu mai că răspunsul nu lămurăște pînă la capăt situația. A fost destituită din muncă o femeie, după cite am aflat. Care au fost motivele? Care sînt aspectele ce se confirmă și ce măsuri concrete s-au luat cu vinovații? Asta am vrea și noi să știm, altfel răspunsul rămîne formal, deci fără valoare.

● Tîrgul Internațional al mobilei din străvechiul oraș vest-german, Köln care și-a deschis recent standurile, se bucură de participarea unor prestigioase firme producătoare străine între care și firme din România, precum întreprinderea de mobilă „23 August“ din Tg. Mureș. După cum ne informaază colaboratorul nostru, ing. Ioan Stănciugel din București, Calea Mășilor nr. 221, tîrg-mureșenii expun aici o bogată colecție de mobilier, alcătuită din peste 70 de piese de mobilă și garnituri complete concepute și realizate de muncitorii și specialiștii unității la un înalt nivel de exigență și competitivitate, în măsură să satisfacă cele mai diverse gusturi. De remarcat că mobila de Tg. Mureș și-a dobîndit deja un bine meritat renume pe piața mondială, numai anul acesta peste 95 la sută din producția susmenționată întreprinderii românești fiind solicitată în țări de pe toate meridianele globului.

● Am aflat din răspunsul trimis de Comisia de expertiză medicală județeană către Direcția sanitară a județului Maramureș: La solicitarea dvs. către Comisia județeană de expertiză medicală Maramureș privind aprecierea capacității de muncă restante asupra Georgetei P. din comuna Groși, vă informăm că, pe baza examenului clinic și a actelor medicale pe care solicitanta le-a prezentat comisiei medicale, care a stabilit că, la data examinării G.P. nu prezenta o stare de invaliditate, fiind în măsură să efectueze o serie de activități în cadrul C.A.P. Groși.

● Vă scriem și noi Aurel și Gelu Alexandru, domiciliu în comuna Măgurele, satul Dumitrana, str. Revoluției nr. 15, Sectorul agricol Ilfov. Sîntem născuți amîndoi după anul 1970, cînd tatăl nostru, cu ultimul domiciliu în București, Calea Rahovei nr. 212, ne-a părăsit și de atunci nu l-am mai văzut și nici el pe noi nu ne mai cunoaște, pentru că am crescut și ne-am schimbat. Prin hotărîre judecătorească trebuia să ne dea pensie de întreținere; dar chiar din anul 1974, dînsul n-a

respectat hotărîrea tribunalului. Poate cu sprijinul revistei, izbutim și noi să-l mai vedem. Noi sîntem cuminți și învățăm destul de bine.

● Un grup de copii din satul Picior de Munte, sub semnătura lui Marin R. Stoican din comuna Dragodana, județul Dimbovița, ne scrie că, în imediata apropiere a cîminului cultural din satul lor, a existat un mic teren de fotbal. Un vecin năbădăos, fără nici un drept legal, a băgat tractorul și l-a arat în folosul lui exclusiv. Cei însărcinați pe plan local, cu organizarea și desfășurarea mișcării sportive de masă au adoptat o atitudine de totală indiferență. „În speranța că ne veți ajuta să redobîndim terenul, noi vă mulțumim!“ încheie copiii din Picior de Munte.

Pagină realizată de MIHAI STANESCU

Poșta redacției

Papp Zoltan — Oradea: Vă putei adresa direct autorului medicamentului Epurox, dr. Szegei Gheiza, tel. 18 48 81. ● Moldoveanu Gherghina — Focșani: Folosiți calea legală a sesizării procuraturii pentru infracțiunea de nerespectare a hotărîrii judecătorești, art. 271 Cod penal. ● Bonat Gheorghe — Baia Mare. Ne-am interesat pentru dumneavoastră: Spondilita ankilozantă este o afecțiune cu caracter evolutiv și potențial invalidant cu prognostic vital bun în general. E posibil ca VSH permanent crescut să aibă și o componentă a procesului infecțios specific pulmonar. Cu atît mai mult în această situație este interzis tratamentul balneofizical. ● Iliescu Traian — Ploiești: Dacă notarul vă sfătuiește să faceți și un testament olograf, faceți-l. Iar beneficiarul lui trebuie să-i îndeplinească obligațiunile ce și le ia. ● Turcu Vasile — sat Poieni, Solca, jud. Suceava: Dacă dovedeți că arhiva s-a pierdut, trebuie să vă reconstituiți din nou vechimea în muncă cu ajutorul martorilor. Adresați-vă comisiei de reconstituire a vechimii în muncă de pe lângă consiliul popular. ● Dumitrașcu Șt. Tudorel — sat Lacu Sărat, com. Chiscani, jud. Brăila, Negrea Valeria, com. Corbasca, jud. Bacău: Potrivit anexei nr. 9 din Decizia CENTROCOOP nr. 155/1975, dată în baza Legii 57/1974, lucrătorii din unitățile de prestări servicii ale cooperativei de consum pot beneficia de alocație de stat pentru copii și majorarea retributiei, precum și de compensația prevăzută în Decretul 46/1980, numai în lunile în care aceștia realizează o retribuție cel puțin la nivelul retributiei minime pe economie. ● Pleniceanu Constantin — Chilia Veche, Tulcea: Adresa solicitată este Bd. Chimistilor nr. 352, sectorul 3. ● Fotache Costache — com. Movilita, jud. Vrancea: Cooperativei „Servirea“ Panciu i revine obligația să vă repare frigiderul. ● Petre Preda Stelian — Arad: În conformitate cu Ordinul M.T.Tc. nr. 5/30.03.1982 de aplicare a tarifelor de postă și telecomunicații aprobate prin Decretul 122/1982, taxa de mutare a unui post telefonic este de 800 lei. Prin H.C.M. 2487/1969, cap. II, art. 3, lit. f, se consideră contravenție lăsarea postului telefonic, în cazul în care titularul contractului se mută, unei persoane care nu face parte din familie, fără a anunța unitatea P.T.T.R în termen de 60 zile. ● Grigor Elena — București: Memoriul dv. a fost înaintat Procuraturii Generale, Direcția a II-a. ● Marinache Ilie — București: Sigur că aveți dreptul la concediu de odihnă. ● D. Cătănoiu: Intrucit nu ne-ați comunicat adresa, nu vă putem indica oficiul farmaceutic teritorial de unde puteți cumpăra Difebiom. Reveniti eventual cu un telefon. ● Aur Mircea — Birlad: E mai simplu să vă procurați planta respectivă de la Plafar. ● Cătălian Ana — Chierla: Adresați-vă direct întreprinderii de ferite Urziceni, jud. Ialomița. ● REGHINA VARVICI

● „Flacăra“ nu ia în considerare scrisorile anonime și nu primește acte originale. Scrieți-ne cit mai concis. Și nu uitați să vă iscăliți. Precizați eventual telefonul unde vă putem găsi. Audiențele se țin zilnic între orele 11 — 14.

Margareta Mureșan, din nou campionă națională la șah

Sinaia, 21 ianuarie (prin telefon de la trimisul nostru). La ora la care transmit aceste rânduri, marti, după ora 19.00, peste Sinaia a căzut inserarea, iar peste meciul de baraj menit s-o desemneze pe campioana de șah a României a căzut cortina. Încă înainte de termenul așteptat, colega noastră de redacție, marea maestră internațională Margareta Mureșan, izbutind să tranșeze în numai trei partide un duel care ar fi trebuit să aibă, teoretic, patru. Fără să fiu sentimental, obiectivizând până la capăt, mă văd totuși silit să observ că Margareta Mureșan n-a lăsat nici o sansă adversarei, după o remiză „de protocol”, jucând tăios, la cistig, și obținând două victorii consecutive. Până și azi, când ei i-ar fi fost suficientă o remiză, Margareta și-a luat (ca și la redacție!) rolul în serios și și-a trecut în cont un succes clar. Ea își aduce cu astfel cel de-al doilea titlu de campioană, confirmând că este cea mai bună sahista româncă a acestor ani, singura de altfel care a izbutit să cistige, în 1982, un interzonal pentru sahu nostru, cel „infernal” de la Tbilisi, când s-a situat înaintea vice-campioanei mondiale. N-are rost ca tocmă eu, vecinul ei de birou, s-o elogiez. Acest succes, strălucitor prin maniera în care a fost obținut, subliniază pe de o parte arta sahistă a Margaretei Mureșan, membră a clubului Electromotor Timișoara (care a trimis aici numeroși suporteri, în frunte cu Viorel Ciobanu) și, pe de altă, stăpînirea ei de sine, singele ei rece, calmul ei imperturbabil. Se cuvine să adaug că la reușita acestui baraj și-a adus contribuția și Gabriela Olărașu-Stanciu, care chiar dacă a fost învinsă, a fost o învinsă meritorie, care a „tras” de șansa ei până în ultima clipă. Nu-i mai puțin adevărat că Gabriela a jucat în condiții speciale de sănătate, urmînd să nască peste 3 luni, dar înfrîngerea ei s-a conturat în afara oricărui dubiu. Fiind

mai tinără decît proaspăta campioană, deci cu mai puțină experiență competițională, să-i acordăm credit în continuare și s-o felicităm pentru acest onorabil loc doi, de fapt reeditarea poziției de la campionatul trecut. Cu sportivitate, soțul și antrenorul ei, Traian Stanciu, recunoștea justetea înfrîngerii, notînd însă că titlul s-a decis în partida a doua. Atunci, mi-a spus el, Gabriela a avut un net avantaj material, doi pioni, și o poziție cistigată, dar a intrat în criză de timp și n-a mai putut să se redreseze. Fără să fac pe filozoful, asta este soarta sahuului și trebuie să-i dăm dreptate lui Tartakower, fost campion mondial, care afirma că, de fapt, în sahu cistigă toldeana cel care greșește penultimul!

Ultima partidă, care tocmai s-a încheiat, a fost una maraton. S-a jucat gambitul damei acceptat, Margareta admiînd sacrificiul unui pion, pe care

870. Dintre acestea au fost studiate pînă acum chimic și farmacodinamic cam 200 de specii; circa 100 sînt folosite în industria de medicamente, iar 72 sînt utilizate la prepararea ceaiurilor „Plafar”. Asadar, posibilitățile utilizării medicamentelor din plante medicinale sînt departe de a fi epuizate. Dintre ultimele medicamente realizate pe baza strădaniilor cercetătorilor ieșeni sînt citate: Trimag (utilizat în afecțiuni cardiologice și endocrinologice), Rutin-S (folosit în afecțiuni venoase și în cazurile de hipertensiune), Cicatrol (în tratamentul arsurilor), Banterit (un antiaritmie) și Duraol (recomandat în afecțiuni dermatologice), specificîndu-se că patru din ele au la bază extracte din plante medicinale.

Firește, cînd vorbim despre utilizarea medicamentelor din plante nu putem trece cu vederea realizările importante obținute în acest domeniu de școala de farmacie clujeană. În cadrul Laboratorului de microproducție, creat anume la Facultatea de farmacie, s-au produs în anul trecut, 11 sortimente de medicamente, între

deschidă ușa uitucii rămași fără chei, nu știm. Cert este că mulți dintre ei au uitat și să încerce să le mai găsească.

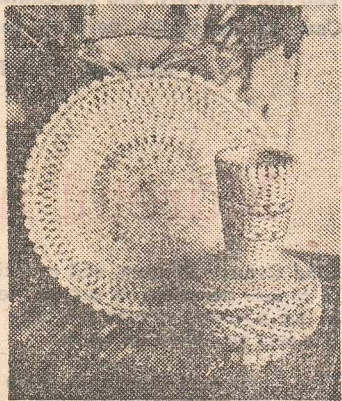
● Trenul 6003 Tecuci — Iași a oprit brusc. Călătorii s-au întrebat speriați: „Ce s-a întimplat?”. Nimic grav, din fericire. O bătrînă se împiedicase de linie. Mecanicul a reușit să frneze și să oprească trenul la un metru de ea.

● Un butuc de viță de vie plantat cu trei ani în urmă, în curtea imobilului de pe strada Poporului nr. 91 din Constanța, a rodit în anul trecut de trei ori, primele serii de struguri ajungînd la maturitate. Curiozități ale naturii. N-ar strica să fie pe scară largă.

● Pe marea șantier de la Porțile de Fier II a avut loc recent un nou eveniment. Au fost începute lucrările de construire a hidrocentralei suplimentare de la Gogoșu. Acest important obiectiv al Sistemului hidroenergetic și de navigație de pe Dunăre de la Ostrovul Mare va contribui alături de hidrocentrala principală la valorificarea superioară a potențialului hidroenergetic al Dunării.

tabilă bijuterii artizanale: obiecte confecționate din bețe și cutii de chibrituri, de o mare perfecțiune — farfurii, fructiere, căsuțe (reproducînd tipuri de locuințe țărănești din cele mai diverse zone ale țării), ploști, veioze, plane și viori. Toate executate numai din minuscule bețisoare. Și-a procurat un cutiț, căruia i-a dat o formă specială; și-a procurat substanțe de lipit, hirtie abrazivă și lac incolor. Cu timpul, preocuparea lui i-a adus mulți prieteni — copii care zăbind „minunile” ce prindeau viață între degetele sale de-a lungul a zeci și zeci de ore, au început să-i stringă cutii și bețe.

A avut și cîteva expoziții. La farfurii — din care a făcut cu zecile fără a avea două exemplare identice — folosește 5 000 — 5 500 de bețe. Pentru o vioară îi sînt necesare nu mai puțin de 33 000 de bețe. În „Compiexul Brăncuși”, o miniatură executată după celebrele grupuri sculptate de la Tirgu Jiu aparținînd marelui sculptor român de faimă mondială, peste 6 000 de bețe de chibrit au fost prefăcute în „scrum”, materie din care Aurel Zegrea a făcut o „operă” pe care o poți ține în palmă. Peste 30 000 de cutii de

chibrituri au fost și ele prefăcute în „scrum”, din care răbdătorul meșter a reprodus cu fantezie și gust alte cunoscute lucrări ale plasticienilor români. În apartamentul său, Aurel Zegrea trăiește de fapt într-un muzeu miniatural ale cărui exponate au fost realizate de el însuși cu o înfinită răbdare și trudă. (Horia Pătrașcu)

● Două noi localități au fost racordate la sistemul telefonic automat interurban. Amîndouă din județul Argeș: Stolnic (prefix 970) și Colibași—Mioveni (prefix 976).

● Ne bucură să consemnăm că gospodarii Mangaliei fac lucrările necesare pentru valorificarea nămolului sapropelic, estimat la 2 milioane m.c., a cărui valoare terapeutică a fost dovedită. Se defrizează stuful în zona unde se află acest important zăcămint de turbă, se ridică diguri de contur, stăvile și se fac drenaje pe o lungime de 3 km. Odată terminate aceste lucrări, nămolul de Mangalia va putea fi exploatat în cura balneară.

De la Pașcani la Tirgu Neamț, cu trenul

● Lucrările la linia de cale ferată Pașcani — Tirgu Neamț avansează rapid. Din întreg traseul, care măsoară 30,5 km, s-a încheiat deja montajul căii ferate pe 24 de km. În plus, au fost terminate lucrările de construcție a stațiilor de cale ferată Timișești, Ozana și Tirgu Neamț, execuția tuturor podetelor de pe traseu și montajul suprastructurii celor trei viaducte. Acum se lucrează intens la terminarea lucrărilor pe ultimii 6 km. Ritmul rapid în care avansează lucrările este o dovadă că lucrătorii brigăzii de construcții căi ferate Roman se grăbesc să vadă cit mai curînd trenurile circulaînd între Pașcani și Tirgu Neamț.

Premieră absolută

Recent, colectivul Teatrului de stat din Oradea a trăit emoțiile și bucuriile unei noi premiere absolute cu piesa „Întoarcerea tatălui risipitor” de Mircea Brădu, în regia lui Sergiu Savin. Scenografia aparține lui T. Th. Ciupe. Interpretii sînt Ion Miinea, Simona Constantinescu, Cristina Șchiopu, Ion Abrudan, Dan Bădărău, Daniel Vulcu, Eugen Harizomenov, Anca Miere-Chirilă, Iuliana Chelu. Tot la Oradea se află în pregătire „Iarba amăgîrilor” de Jean Variot și „Amadeus” de Peter Shaffer. (Regina Vărci)

Pagină realizată de
ALEXANDRU ȘERBAN

Ultima oră

apoi l-a cedat. În timp ce secundantul ei, inginerul timișorean Emil Ungureanu, mastru internațional, se plimba neliniștit prin holul hotelului Montana, Margareta a continuat impecabil și, conducînd cu abilitate un final în forță, și-a creat un avantaj demolator pentru adversară. Deși cu un cal și un pion în minus, Gabriela Olărașu-Stanciu s-a agățat de fiecare mutare ca de un colac de salvare, pîndind o eventuală greșeală a mării maestre. Dar greșeala nu s-a produs și în cele din urmă, la mutarea 51, Gabriela s-a văzut nevoită să-i stringă mina noii campioane.

Nu mai insist, promițînd să revin săptămîna viitoare. Trebuie să menționez însă, în încheiere, că spre surprinderea mea acest baraj, care ar fi trebuit să fie un corolar al activității sahistice feminine, s-a desfășurat într-un perfect anonimat. O biată foaie de hirtie, nu mai mare decît o filă dintr-un caiet, explica amatorilor de sahu cine, unde și cînd joacă. Nici un cuvînt în plus, nici măcar un afiș, deși holul hotelului Montana nu e mai mic decît un teren de tenis. Asta nu vrea să însemne că inginerul Paul Diaconescu din Ploiești, și el mare mastru, chiar dacă prin corespondență, n-a asigurat un arbitraj corect, pe placul ambelor competitori și al răzleților spectatori. Atît din Sinaia, cu bucurie și cu promisiunea unei reveniri.

VIDIU IOANIȚOIA

acestea Tonobilul, Anetofagul, Adenostopul, gelurile pentru electrocardiograf și encefalograf constituînd premiere absolute. Succesele clujene au dus la recunoașterea prestigiului cercetătorilor de aici, fapt atestat și de organizarea, în toamna trecută, la Cluj-Napoca, a simpozionului național „Medicamente indigene de proveniență vegetală”. Între numeroasele noutăți scoase în evidență atunci a fost și producerea tincturii homeopatice, circa 120 de sortimente, introduse pentru prima oară în țară în tratamentele diferitelor afecțiuni. Tincturi — aflăm acum — apreciate și peste hotare. În cursul acestui an, se vor elabora, tot la Cluj-Napoca, primele șarje de microproducție din Regopar, un hepatoprotector deosebit de eficient.

● De cîteva zile, întreprinderea de transport București a pus la dispoziția călătorilor un nou tip de abonament. Acest abonament e simplificat, față de cele anterioare (nu mai necesită fotografia deținătorului, iar marcarea termenului de valabilitate se face, și vizibil și economic, barîndu-se pe coloana zilelor și pe coloana lunilor, lunile și zilele ce nu intră în perioada respectivă).

● În anul care a trecut au călătorit cu avionul de la Cluj-Napoca spre București și Constanța aproape 55 000 de persoane.

● Cea mai nouă și modernă (peste 80 la suta din totalul producției de cărbune se va extrage mecanizat) unitate din cadrul Combinatului minier Valea Jiului — mina Valea de Brazi — a început să producă. Valea de Brazi este a 11-a mină din Valea Jiului.

„Dar ce cheie nu se pierde?”

„Cheia ce mi-ai dat aseară — / Cheia de la poarta verde — / Am pierdut-o chiar aseară!... / Dar ce cheie nu se pierde? /” întreba Minulescu în „Romanța cheii”. Ne-am amintit de această întrebare citînd în „Tribuna Sibiului” că la redacția acestui ziar au fost predate în 1985, nici mai mult nici mai puțin, 1 835 de chei, „singure sau în legătură, cu portchei din piele sau legate în... lanț, cu ștampile, eusoane, plăcuțe metalice, brelocuri etc”, uitate în diverse locuri din oraș. O banală impurtire arată că în Sibiu s-au pierdut în fiecare zi a anului trecut în medie cam 5 chei. Cu ce or fi reușit să

chirurgicale complicate. Echipa de medici condusă de cunoscutul ortoped Ioan Scarbură, autor a numeroase invenții brevetate care ajută la vindecarea fracturilor și sudarea oaselor, a reușit, după mai multe ore de muncă încordată și după repetate intervenții, să-l salveze pe imprudentul „acrobat”.

În prezent tinărul se află în afără de orice pericol, picioarele lui fiind complet refăcute după teribilul accident, urmînd ca în curînd să revină în mijlocul colectivului de muncă, unde este cunoscut ca un bun și harnic strungar.

Medicamente din plante

„Deși nimeni nu neagă utilitatea și necesitatea medicamentelor de sinteză, din care multe sînt de neînlocuit, extrasele din plante au imensul avantaj că sînt substanțe dintr-un organism viu care «merge» la un alt organism viu. De aici și faptul că medicamentele din plante sînt luate practic de efecte secundare, deși trebuie să subliniem că au și ele contraindicații”. Cu aceste cuvinte își începe o frumoasă și convingătoare pledoarie pentru utilizarea medicamentelor din plante medicinale, prof. dr. Emanoil Grigorescu, șeful catedrei de Farmocognozie din cadrul Institutului medico-farmacologic Iași, într-un recent interviu publicat în „Informația Harghitei” (la Miercurea Ciuc a avut loc un simpozion pe această temă). Profesorul ieșean dă exemplul digitalinei, o substanță cardiotonică extrasă din două specii de Digitalis (degetel). Ea

a fost obținută și pe cale sintetică, numai că are nu mai puțin de 912 izomeri din care unul singur, cel care s-a găsit și în plantă, este activ din punct de vedere medical. „Ce este, de fapt, homeopatia?” întreabă colegul nostru din Harghita, întorcîndu-se de tratamentul homeopatic cu extracte din plante. Răspunsul defetează cu o glumă: „Un celebru savant francez explica tratamentul homeopatic astfel: se varsă o linguriță de medicament în Sena, la intrarea ei în Paris, iar la ieșire se ia din fluviu o sticlută de apă din care se folosește apoi cîteva picături pe zi!” După care, profesorul ieșean arată că și hormonii, enzimele, vitaminele se află în organism în cantități extrem de mici, dar determină sau reglează procese deosebit de ample, de importanță vitală.

Aflăm din această discuție că din cele 3 600 de specii de plante descrise la noi în țară, sînt considerate plante medicinale

prăbușit în gol. Vîntul puternic care sufla în acel moment l-a proiectat în zidul balconului vecin și paralel, de acolo „coborînd” din balcon în balcon pînă a ajuns pe pămînt în picioare, performanță pe care nu o poate realiza decît pisica și eventual „un cascador. Amortizarea căderii tinărului imprudent prin ricoșeu, dintr-un balcon în altul, a făcut ca acesta să rămînă în viață — bineînțeles cu numeroase leziuni și fracturi grave atît la picioare cît și la bazin. Transportat de urgență la Spitalul județean, el a fost supus imediat unor intervenții

TRAIAN CATINCESCU, corespondentul Agerpres pentru județul Brașov, ne transmite corespondența intitulată

Cascador fără voce

Un fapt neobișnuit s-a întimplat recent la Brașov. Tinărul Mihai Buta, în vîrstă de 18 ani, aflîndu-se pe balconul apartamentului său situat la etajul zece, într-un bloc din strada Lalelelor nr. 8, s-a aplecat prea mult pentru a purta o...convorbire cu prietenul său de la un etaj inferior și s-a

Slăvind un Om, sărbătorim o Țară

Ianuarie

Privesc peste țară cu ochii zăpezii
curata lumină s-așează spre munți
e pace, e-atita putere de iarnă
că visele noastre se văd pină-n frunți.

un drum transilvan se deschide-n fereastră
Alba Iulia-i spun și prin asta spun dor
către zarea moldavă, către Dunărea noastră
către griul vuind sub pământ, rotitor

și mi-e iară și iară-n cuvint dimineață
ca o apă intoarsă-n izvor, luminoasă
ca o pasăre liberă ce-și aduce tot cerul
și îl face aripă în zborul spre casă

privesc peste țară cu ochii zăpezii
ianuarie alb către mine privește
aud din adincuri, aud totdeauna
Carpații de veghe vorbind românește.

NICOLAE DAN FRUNTELATA ■

Mărețul nume

Cînd Ceaușescu spun, văd prunci rizind în soare
Și fegurii de miere ai patriei mai grei
Și mai aproape vremea viitoare
Și visele mai pline de temeii.

Cînd Ceaușescu spun, văd piinile pe masă
Și vinul în ulcioare spumegînd
Și fericire-n fiecare casă
Și-n fiecare piept un imn crescînd,

Și văd grădini cu rodul încărcat
Cu miezul nopții copt și în putere
Cînd Ceaușescu spun rostesc a țării vrere
De a avea în frunte pe marele Bărbat

Făuritor al demnelor destine
Și tuturor prin vremuri și crezul și mîndria
Cînd Ceaușescu spun, spun crumul spre mai bine
Al scumpei noastre patrii, România.

VIOREL VARGA ■

Despre patrie

Fericitule — preafericitule, îmi spun,
toate cuvintele să le spui acum
doar despre patrie —
numai ea este lumina nestînsă
ce pilpîie-n orizonturi lăuntrice,
numai ea este dimineața sub care
se naște adevărul din gînd,
numai ea este gîndul sub care
se naște adevărul din faptă.

Fără de patrie totul ar fi
asemenea pulberii
pribegite de vînt...

EUGENIU NISTOR ■

În sunetul dragostei

Cîntăm luminoasele fintini
ale țării
din care cresc arbori ca niște păsări
hidrocentrale involburate
de buchetele izvoarelor
cărbutii harnicelor abataje
aurul povirnișurilor adînci
sondele înrouate
de lumină pe coline
pe toate le cîntăm erou al țării pentru tine.

MIHAI CULMAN ■

De ziua Președintelui

De ziua Președintelui închin poeme
născute-n dragostea de gînd și faptă,
căci dincolo de biruinți ne-așteaptă
eroii neamului înscrîși în steme.

Și mă ridic cu fruntea către soare,
eu — liberul născut în libertate,
căci azi a-ngenunchea nu se mai poate,
fără-a da seamă-n cartea viitoare !

De ziua Președintelui în țară ninge
cu flori de pace pentru toți românii ;
și parcă pin'la cer s-au dus salcîmii —
căci țara astăzi riu și ram își stringe

Ca de-o lumină-n forul veșniciei
mi-e dor mereu de spațiul României.

GHEORGHE DINICĂ ■

Sub falduri roșii-galbene- albaste

E toată România-n sărbătoare
și în Ianuar se face primăvară
din Olt și din Carpați pină la mare :
slăvind un Om, sărbătorim o Țară !

Aprindeți dar garoafele în glastre,
viorile din inimi să tresară ;
sub falduri roșii-galbene-albaste
slăvind un Om, sărbătorim o Țară !

Privirea lui lumină-i, pururi vie,
ce-atîtea veacuri ne-o înflăcărară
spre a ivi un demn stejar în glic :
slăvind un Om, sărbătorim o Țară !

Popoarele privesc cu luare-aminte,
pe cerul României vulturi zboară
în ev de aur, anotimp fierbinte :
slăvind un Om, sărbătorim o Țară !

Unire-Unitate, toți un zid
braț lingă braț — pădure legendară ;
am fost, rămînem glorios partid :
slăvind un Om, sărbătorim o Țară !

VIRGIL DUMITRESCU ■

Riul

Sub talpa Țării curge-un riu de singe
blind fulgerat de numai trei culori,
el oasele-n covata lui le stringe
și le prefăce-n stîlpi și-n căpîrii.

Deasupra mazărei, ca un curcubeu,
se arcuiește sub păduri și roade,
el este românescul empireu
slăvit în urături și în balade.

Din malarile lui incandescente
ne tragem rădăcinile-n afară
și-n belșugați, rodim în sentimente
de dragoste și jertfă pentru Țară.

ION IANCU LEFTER ■

Monumentul Independenței din Iași, realizat de GABRIELA MANOLE-ADOC și GHEORGHE ADOC

Român și revoluționar

Încă din ianuarie
inspirația fericită
a neamului românesc
a făcut în momente alese
să se ivească
omul necesar
să indice calea adevărată
și să spună
ca român și revoluționar :
voi susține totdeauna
națiunea noastră română
în fapte,
în drepturile și interesele ei legitime
împotriva oricărei
amenințări cu forța
sau asupririi transnaționale,
împotriva oricărui atac
fățîș sau camuflat,
împotriva dictatelor
gîndind și propunînd
legea dreaptă,
pacea,
iubind
limba noastră română,
istoria ei,
libertatea,
egalitatea,
spiritul revoluționar,
patria socialistă.

SANDU STELIAN ■

Duhul străbunilor

De dincolo de noi
din nemărginirea timpului chezaș,
sub tîmplele Carpaților cărunți,
în curburi de granit, ca niște coloane
ce sprijină pe frunți românescul cer,
De prin gorgane
sub înghețuri și ploii,
ne vine otruna spre noi
duhul străbunilor,
strălumina lor !

De dincolo de noi...
Prin albiile nesecețelor riuri
ce ne înțing cîmpiile și dealurile
ca niște briuri,
Vin duhurile străbunilor
să le prefacă în gură de rai,
cu belșuguri de poame și grîne,
de piine...
În ropotul copitelor de cai,
de bouri, sub zborul înalt al vulturilor
deveniți domnești și voievodale peceți,
Vin din adîncul atite : păduri
ce-adăpostesc putrezite cheptare
și sfărîmate armuri
și săbii și spade și buzdugane,
îngropate-n movile și în gorgane,
sub brazdă și glic,
vin ocrotitoare, frăține
și stăpine
pe viața și credința limbii române,
duhurile străbunilor !

DUMITRU SAVU ■